

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-2-Odvazna_Chanur.pdb

PDB Name: C.J.CHERRYH - ODVÁŽNÁ CHANUR
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

C.J.CHERRYH - ODVÁŽNÁ CHANUR

?1?

Setkání starých přátel patřilo na stanici Meetpoint k běžným denním událostem. Nejméně polovina všech známých druhů a ras sem přicházela obchodovat a setkání s nějakým odvěkým známým bylo něco normálního. Jeden takový odvěký přítel se připlétl Pyanfaré Chanurové do cesty zrovna ve chvíli, kdy neměla na práci nic menšího, než přistát s Pýchou v doku. Patřila k rodu haniů, měla dlouhou hřívu a krásné, rezavě zlaté vousy. V levém uchu se jí třpytily zlaté kroužky náušnic, hlásající do světa, že jejich nositelka už vykonala nejednu úspěšnou vesmírnou plavbu. Spodní náušnice byla navíc ozdobena obrovskou křiklavou perlou. Na sobě měla červené hedvábné kalhoty se zlatavými prýmkami, pásek měla vykládaný zlatem a drahými kameny. Rozhodně nepatřila mezi vesmírné tichošlápky, na první pohled z ní vyzařovalo bohatství a důstojnost a ať už kráčela kudykoliv, všechny pohledy vždycky spočinuly jen a pouze na ní.

Zahýbala právě kolem hromady kontejnerů a koutkem oka zahlédla něco černého, neoblečeného; nějaký mahendosat - běžný návštěvník stanice Meetpoint. Ale tady ten doširoka roztáhl ruce, v očích se mu rozsvítila radostná světláčka a jeho kulatý obličej se roztáhl do jakéhosi pobaveného šklebu. Jeho zlatem vydlážděné tesáky hodné dávných primátů zasvítily.

"Pyanfaré," vykřikl.

"To seš ty!" Pyanfaré se zastavila na půl kroku a málem zapoměla dokončit krok. "Ty?" Rychle uskočila, aby se vyhnula mahendosatovskému objetí a nesnažila se mu nijak uvítací manévry ulehčit.

"Kapitánka haniů!" vykřikoval mahendosat. "Chtít dělat obchod?!"

Uskočila, založila si ruce v bok, kousek odstoupila a zkoumavě se na maheho zahleděla. Těžká ruka jí dopadla na rameno a mahe se na ni zahleděl s trochu provinilým výrazem v očích.

"Už být to dlouho," řekl Zlatozub.

"Ať si tě čerti vezmou, neškleb se na mě. Chceš, abych se na tebe usmívala, ty mahendosatský barbare!? Jak ses tak rychle dostal do doků?"

"Přistát, jen tak jsem přistát! A najít moje dobrá přátel. Překvapení, že?" Zasmál se, poplácal ji po zádech a druhou rukou ji vzal kolem ramen a jemně ji táhnul ke stanovištím lodí. "Mít dárek, hani."

"Dárek!" Pyanfaré zatínala vztekle drápy do kovových plátů stanice a snažila se před zraky kolem se poflákujících mahe předstírat, že Zlatozuba vůbec nezná. Před nimi se objevil přístup k lodi. Bezpochyby Mahijiru. "Hele, mahe, ještě mi dlužíš za náradí. Za dva svařovací automaty, za opravy -"

"Milá Pyanfaré, Pyanfaré Chanurová." Jeho mocná paže ji postrčila kolem hloučku čumilů z řad mahendosatů. Potom se podíval s krvežíznivým výrazem zpět na skupinku, která se za nimi hned zase zavřela. Sevřel ji ještě pevněji a popostrkoval ji rychle po vstupním můstku. "Milý, příteli. Copak si nepamatovat, že ti zachránit kejhák, co?"

"Dárek," zamumlala si sama pro sebe a na chvíli se zastavila na dlouhém přístupovém můstku. "Dárek!" Nakonec šla ale dál a zastavila se až v přetlakové komoře hned za mohutnými vstupními dveřmi. Ostatní mahendosatové, kteří se k nim přidali, se mezitím vytratili v bočních chodbách. Zlatozub se tvářil střízlivě a vážně a to se jí po pravdě řečeno líbilo ze všeho nejvíce. Pomalu jí klesly uši. "Tak co? Co je to za dárek?!"

Mahe na ni zamrkal. Rozvážně zamrkal svými očkami; očkami obchodníka, jenž ve skutečnosti není obchodník, očkami herce, který hraje něco, co není. A to vše se odehrávalo na Mahijiru, lodi, jež byla vším, jen ne těžkým obchodním frachtákem. "Být rád, že tě vidět a být z tebe jeden kousek, hani."

Pyanfaré se pomalu vracela nálada. Takto se jí mahe líbil mnohem víc. Jen trošičku vytáhla drápy a plácla ho mocně po zádech. "Já taky, Ana Ismehanan-mine. Pořád si ještě hraješ na obchodníka?"

"Někdy dělat obchod, pomáhat to, abysme byli čestná."

"Tak jak je to s tím dárkem, co?!"

Mahe se podívala doleva před rameno. Za ním se mezitím shromáždila skoro celá posádka. Pyanfaré se otočila a zahleděla se na posádku. Uši se jí ale nastražily a ústa zapoměla překvapením zavřít. Z jedné z chodeb Mahijiru se vynořilo zjevení v plášti koupeném od sthů. Zahledla obličej bez jediného chloupku srsti, hřívu a vousy barvy poledního slunce. Obličej, který nepatřil nikomu, kdo patřil mezi rasy civilizovaných částí vesmíru.

"Panebože," vydechla Pyanfaré a ohlížela se k východu.

Mahendosatové jí ale zastoupili cestu.

"Pyanfaré," ozval se známý lidský hlas.

Otočila se a uši měla svěšené. "Tully," řekla a nemohla se ubránit zoufalství, které jí připravovalo o poslední zbytky důstojnosti. Tully rozpřáhl ruce a rozběhl se k ní. Jeho oblečení páchlo mahendosatovskými parfémy. "Pyanfaré," řekl Tully a několikrát se před ní narovnal a zase trochu pokrčil. Šklebil se u toho stejně jako všichni mahe. "Py - anfa - ré," zopakoval ještě jednou a bylo vidět, že mu to činí velké potěšení. To, co Tully teď předvedl, bylo vrcholem jeho konverzačních schopností. Jeho mluvidla nebyla uzpůsobena hláskám hanijštiny. Zlatozub položil majetnický ruku Tullymu na rameno a zaskřehotal. "Hezká dárek, co říkat, Pyanfaré?"

"Kdes ho našel?"

Kapitán mahendosatů se zamračil. "Celou dobu být na mahendosatovské lodi, Ijir se jmenovat. Pořád jen opakovat, 'přijít, najít Pyanfaré, přijít a hledat Pyanfaré', to bylo jediné, co nám řekl."

Podívala se na Tullyho. Stálo kousek dál a bylo vidět, že v něm každou chvíli přeteče kalich trpělivosti. Nevěděl vůbec, kde je, věděl jen, že se nachází v mahendosatovské lodi, několik světelných let od svého území, v zóně, kam nesměla vkročit lidská noha.

"Ne," řekla Zlatozubovi. "To je tvůj problém."

"Chťit tě najít," řekl Zlatozub. "Přítel, kam se podít tvá city?"

"K čertu s tebou, Zlatozube? Proč? Kvůli čemu? Co po mně chce?"

"Chťit s ty mluvit! Tvůj přítel, přítel haniů, co říkat na to, Pyanfaré?"

"Přítel! Ty zloději a lháři bez uší, teprve teď se mi podařilo zbavit se všech záznamů ve svých protokolech. Dovedeš si představit, co mě to stálo?"

"Obchod," řekl konspirativně Zlatozub a chytil ji důvěrně kolem ramen. Stála jako kus skály, ani se nepohnula. Jen se mu ledově dívala do očí. "Obchod, hani, obchod. Chťit dohodnout, hani?"

"Chceš o tu pracku přijít?!"

Tesáky primáta zasvítily zlatem. "Bohatá, hani, moc bohatá a mocná. Chceš obchod s člověky? Hele - podívat se mu do tváře -"

"Mám na vybranou?"

Široký úsměv. "Loajální přítel. Chce udělala laskavá věc pro mě. Chce činit toto lidské stvoření šťastná. Chce ho vzít mezi hani. Obchoduj, hani. Zisk."

"Jistě, zisky." Ustoupila zpět asi o vzdálenost natažené paže a podívala se do očí lišácky se tvářícího maheho. "Zisky budou takové, jak minule, co? Spousta neproplacených účtů, haniové budou mít zase na půl roku uzavřený přístup na Meetpoint a Pýcha dostane zákaz vstupu na rok -"

"Stshové tak projevit vděčnost, že jim hani zachránit holá kůže."

"Chovají se stejně jako mahendosatové."

Vedle ní se objevily černé dlaně. "To nebýt moje vina."

Stshové zavřít stanici, co já měl dělat?"

"Chopit se příležitosti! Po které trase jste cestovali?"

"Vzít si ho, co?"

"Tys ho sem přivezl. Je to tvůj přítel. Patří tobě. Tak praví zákon. Stshům to jistě vysvětlíš!"

"Mít pro tebe, Pyanfaré, nabídka -"

"A dočkám se zase jen embarga, že! Čert tě vem, seš blázen bez uší! Zkus to udělat sám! Jen si zkus! Stshové."

"Pyanfaré!" Vzal ji kolem ramen oběma rukama. "Pyanfaré, říct ti ještě něco. Ten člověk mít papír. Přechíst si ten papír. Posílat ho. Chťit uzavřít obchod. Velký obchod, mnohem větší kšeft, než se kdy uzavřít v rámci celé Jednota. Ty dostat podíl."

Pomalou se zhluboka nadechla. Všude kolem sebe cítila zápach zkaženého dechu mahendosatů. "Jsi nějak moc laskavý, že jo, Zlatozube?"

"Ale," zasmál se a pevně ji objal stiskem, jenž být tak o trochu silnější, mohl by už drtit pevnou kostru haniů. "Slibovat, hani. Dávat ti slib. A dodržet slib. Mám práci a muset už jít. Ty si ale vzít člověka. Cožpak ti neslíbit, že dostat podíl?"

Dodržet slib. Člověk přijít za mnou a já mu hledat naše kamarádka Pyanfaré. Ale muset to udělat pořádně."

"Řekni, proč bych se do toho měla pouštět? Řekni mi proč?"

"Mít práci. Muset si něco zařídit."

"Máš práci - Ale jak ses dostal až sem? Jak to, že seš najednou tady? Jak to, že ses dokázal přilepit na mě a najít mě až tady?"

"Vědět, že přijet, moje oddaná Pyanfaré. Poflakovat se kolem a čekat na tebe."

"Ale jaks to mohl vědět? Já sama jsem s tím nepočítala. Vrátili mi papíry teprve na stanici Kura."

"Mít svoje kontakty. Vědět, že se ti podařit to vyřídit s ty papíry a vědět, že jet sem. Vědět, že přijet brzo."

"Kdyby tě čerti vzali, nehrej si se mnou na schovávanou. Vždyť je to lež!"

Tmavé oči zamrkaly a víčka se mu trochu zachvěla.

"Říci tedy, že tě sledovat už od Uru."

"S ním? Mimo vesmír náležící mahe! To je blbost, ty požirači syrových vajec, jak bys to zařídil?"

Ruka z jejího ramene se pomalu odsunula. "Být příliš zbrklá obchodník, hani."

"Co ti mám věřit? Mahijiru byla na seznamu lodí, které se nesmí k Meetpointu ani přiblížit. A ty mi řekneš, žeš tady čekal a jen tak se poflakoval. Žes na mě čekal."

"Být zbytečně podezřívavá."

"Samozřejmě, nevěřím nikomu a ničemu a mám tisíc dobrých důvodů být podezřívavá, ty kapitáne bez uší. Řekni mi pravdu!"

"Možná bych řict."

"Možná bych řekl, možná - Stshové ví, že je tady?"

"Víš!"

"Tak před kým se ho snažíš schovávat?" Chvíli si to promýšlela a potom jen zděšeně vydechla. "Panebože!"

"Mít problémy s kify."

"K čertu s tebou i tvými problémy. Vezmi si ho v tom případě s sebou! Sbal si svoje fidlátka a-"

"Dobrá, statečná kapitánka. Kifové tady mít svoje špiony. Teď je tady loď haniů. Ví, že se spolu potkat. A za chvíli začnou být velmi zvědaví. Takže v této chvíli už stejně riskovat. Copak z toho nechít mít zisk? A kromě toho urazit jeho hluboká city, A moje samozřejmě taky."

Dlouho, hrozně dlouho stála bez hnutí. Drápy se jí pomalu vysunovaly. Nakonec je zatáhla a pomalu, zhluboka se nadechla. "Kdyby si tě čerti chtěli vzít..."

"Nabízet ti opravdový, spravedlivý obchod. Je to obchod jako nic. Vím, že mít potíž. Vím, že to nemít snadný s ostatní hani. Jestli přijmout člověčí obchod, všechno dobrý. Jestli odmítnout, mít problémy i se svým druhem."

"Drž hubu!"

"Dodržet slib, Pyanfaré. Jestli chtít podíly, muset se podílet i na nebezpečí."

"Podílet se na vlastní sebevraždě? Kdo si myslíš, že jsem?"

"Ty přijmout člověčí obchod a nepřátelé se tě nemoci dotknout. Ztratit tvář před ostatními hani. Být bohatá, pomoci svému bratrovi udržet se naživu, si moc nechat druhu. Zůstat ti Pýcha."

Na tváři se jí objevil hluboký stín smutku a zamýšlení. Skoro vůbec nic neslyšela, přestože stála kousíček od Zlatozuba. Měla totiž svěšené uši. Hned si je zase důstojně narovнала, podívala se kolem sebe a zahleděla se do Tullyho vyděšeného obličje.

"Vezmu si ho," řekla Zlatozubovi a krátce vydechla, aby ze sebe setřásla napětí. "Ale -"

"Ale?"

"- ale podepíšeš nám akreditiv použitelný na všechna zařízení mahe. To nám pomůže kdekoliv. Bez omezení."

"Panebože! Myslet si, že být velitelem stanice?"

"Ne, myslím si ale, že seš hned po něm druhá osoba všech mahe, ty chytráku bez uší. Myslím, že seš dost vysoce postavenej na to, abys něco takovýho mohl vydat. Myslím, že akreditiv můžeš vydat. Za to, cos ze mě vytáhl na Kirdu, je to skoro -"

"Asi se ti něco zdát." Zlatozub si položil tlapu s tupými drápy na prsa. "Já být kapitán. Nemůže vydat akreditiv nebo něco tak."

"Tak na shledanou." Rozhlédla se kolem sebe a vycenila zuby na dav, který se jí postupně shromažďoval za zády a bránil jí v odchodu. "Řekneš jim, aby mě pustili nebo to mám udělat za tebe?"

"Podepíšeš to," řekl.

Otočila a podívala se na něho se svěšenými ušima. Nic neřekla. Natáhla jen ruku a čekala.

I on natáhl ruku a ukázal na jednoho z opodál stojících mahe. "Desky," řekl a jeden mahe zmizel kdesi v útrobách lodi. Ozývalo se jen pleskání jeho bosých nohou s tupými drápy, které mahe neuměli zatáhnout.

"To už je lepší," řekla Pyanfaré.

Zlatozub jenom něco zamručel a vzal si desky od mahe, jenž se právě vrátil a těžce popadal dech. Zlatozub si otevřel pero a něco psal. Zpod pásu, který měl ovázaný kolem hrudi, vytáhl Podpis a vložil jej do desek. Zavřel desky a držel v ruce cenný, pečeti opatřený dokument.

"Nejdřív si to přeložím," řekla Pyanfaré.

"Být nějak moc vychytralá, Pyanfaré," řekl Zlatozub a hrozně se u toho šklebil. "Samozřejmě, že být moc vychytralá... Ne -" Vzal si dokument zpět k sobě. Podal ho Tullymu. Ten se na něj díval se zřejmým zděšením v očích. "Ať to drží on. On to přinesl. Spolu s ostatními dokumenty."

"Jestli v těch papírech není to, co by tam být mělo -" "Tak co? Vyhodit kamaráda Tullyho rovnou z přetlakové komory? To neudělat."

"Jistěže ne, příteli. Splatím dluhy tam, kde je to potřeba."

Zlatozub se přestal šklebit. Podal desky jednomu členovi posádky a poplácal ji po zádech. "Jednoho dne mi určitě poděkovat."

"O tom nepochybuj. Za všechno, co mi dlužíš! Neboj se, já už si cestu najdu. Jak ho chceš dostat na Pýchu? To mně řekni. Jestli ho jen tak přivedeš na loď, tak ti přioperuji uši."

"Mít speciální barel." Zlatozub natáhl ruku. "Celní prohlášení," řekl a někdo z posádky mu zase podal desky a pero.

"Vézt náklad, ne? Ovoce ze Shishu. Sušené ryby. Čtyři barely. Jeden z nich, úplně holý, má připojená dýchací přístroj. Poslat ti ho."

Pokývala hlavou a snažila se všechno pochopit. Nakonec se na něho upřeně podívala. "Já se z toho asi zblázním. Tahle finta je už pěkně vousatá. Proč ho jednoduše nezabalíš do koberce a nehodíš ho k nám na loď? Proč ho třeba nepřineseš v koši? Panebože, co já tady vlastně dělám?"

"A přece být dobrá finta. Chtít počestného pasažéra, muset zaplatit clo."

Sklopila uši, vztekle popadla desky s celní deklarací a připojila k ní ručně i svůj vyvedený podpis. Vrazila je do ruky někomu z posádky, kdo se tvářil naprosto netečně. "Ryby," řekla zhnuseně.

"Copak ještě chtěla? Být na ně nejmenší clo! Chtít snad zaplatit víc? Říci ti jedno, všechno domluvil."

"To bych ti radila."

"Celníci se nebudou na nic vyptávat. Všechno být krásně domluvený."

"Ale já se budu ptát. Mám spousty otázek. Nachystals to na mě. Dobře, ale proč mně to, ty požirači syrových vajec,

všechno vykládáš? O co jde s kify? Kde teď zrovna jsou, sledují tě?"

"Kifové vždycky na Meetpointu."

"Tak proč sem, proboha, ještě lezeš? Co tady vlastně děláš? Vědí kifové, co máš?"

Zlatozub se zamračil. "Možná."

"Jak dlouho? Jak dlouho už to trvá?"

Zlatozub se zašklebil podruhé. "Tady papíry. Tady v této schránce všechny papíry. Tully se k vám dostat v barelu. Vzít si ho a všechno si moci přečíst. A rychle odsud zmizet. Letět na Maing Tol, velitel pomůže. Najdeš tam velká pohostinství a pomoc."

"Sledují tě?"

Zlatozub se zašklebil potřetí.

"Zlatozube, proboha, jak daleko jsou od tebe?"

"Mít problémy," řekl jen Zlatozub.

Chvilí o tom uvažovala. Mahijiru je v průšvihu. Mahendosatovská polovojenská loď má průšvihy s kify a přerůstá jim to přes hlavu. "Dobře. Kam teď pojedíš?"

"Nejlepší bude, když nezeptat se."

"Do vesmíru lidí?"

"Možná o kousek hlouběji, do teritorií stshů. Přečíst si ten balíček. Pořádně si ho přečíst. Kamarádko."

"Kdyby tě čerti vzali."

"I tebe, kdy si chceš odnést," odpověděl jí Zlatozub velmi střízlivě. Zárodky uší se mu trochu pohnuly. Kolem tmavých očí mu naběhly pěkné vrásky. "Bůh nám pomáhat, potřebovat tě, Pyanfaré, potřebovat tě hodně."

"Ale!" Zastříhala ušima a náušnice jí jemně zacinkaly.

"Já nemám Bohem požehnanou válečnou loď, mahe."

"Já vědět."

"Jasně, jasně." Poodešla kousek, aby se mohla zhluboka a svobodně nedechnout. Podívala se na Tullyho; zdálo se jí, že rozumí - aspoň trochu. Každopádně rozuměl víc, než kdy dokázal říct.

Tully by jí nikdy nelhal. Aspoň tomu byla ochotna bezmezně věřit. Mlčel. Udržoval si jistou úroveň, vystupoval velmi důstojně.

"Kdy ti to přineseš?" zeptal se Zlatozub.

Otočila se zpět na něho. "Mám schůzku na staničních úřadech. Musím tam něco vyřídit. Musím na to připravit posádku. Mám kvůli tomu spoustu starostí, slyšíš? A dávej pozor!" Vytáhla dráp a pořádně plácla Zlatozuba po zádech. Koutkem oka zahlédla, jak se zase začíná šklebit. "S touto zásilkou si budeš dávat zatraceně dobrý pozor. Zatraceně si dávej pozor," dodala Pyanfaré a nemyslela přitom jen na stěhování Tullyho.

"Jasně," řekl Zlatozub nezvykle střízlivě. Porozuměl jejímu varování přesně tak, jak to myslela. Věděla to.

"Mám povolení na tři dny v přístavu," řekla. "Musím tady trčet tři dny a nechat všechny kify kolem sebe šňupat. Jestli se s Pýchou pohnu o něco dřív, hned kolem toho bude spousta rozruchu. Všichni se o nás začnou zajímat. Kdy pojedíš ty?"

"Poslat zásilku, chvílku počkat a potom odjezd. Nemít náklad, vzít jen prázdné barely, které ti dát."

"Tak jo," řekla Pyanfaré a otočila se k Tullymu a jejich oči se setkaly. Poplácala ho něžně po zádech a hned se jí vybavila vzpomínka na jeho jemnou kůži. "Bezpečí, rozumíš tomu? Uděláš to, co ti řeknou. Nemusíš se bát. Tady mahendosatové tě přivedou ke mně. Rozumíš?"

"Ano," řekl Tully a podíval se na ni způsobem, jaký uměl jenom on; svým pobledlým, trochu vystrašeným pohledem. Uši se jí trochu povysunuly nahoru, nozdry se jí rozšířily a Pyanfaré si okamžitě vybavila zápach všech stshů, jejich chování a mezi nimi uviděla lidi, jak cestují skrze teritoria stshovského vesmíru. A k tomu všemu shovívavost mahe. A zlobná chamtivost kifů. Podívala se ještě jednou na Zlatozuba. "Dáreček. Moc pěkný dáreček, co?"

Zlatozub zvedl hlavu a v jeho tmavých očích se rozsvítila světylka. "Říci ti jedno, kifové nezapomínat. Snaží mě dohnat. Za chvíli ale honit tebe. Neberou to jako pomstu.

Tak oni myslet. Skikkik. Honit mě a brzo začít honit tebe. Tully přijet sem - Tentokrát má docela příjemný průšvih.

Obchod ale přinesl jenom nám - spěchá to. Čas musí být s námi, ne kify."

"Aha," řekla. "Vezmu si tvůj dáreček. Nemám ale ráda, když se mi něco plouží za zády. Dávej na sebe pozor. Mahe, musíš zmizet co nejdál. Bude to tak lepší. Mnoho štěstí, mahe."

"Já tobě taky," řekl Zlatozub. "Mnoho štěstí, hani."

Zastříhala ušima, nerozhodně se otočila a nakonec přece jen vyrazila kolem rozestupujícího se davu vysokých mahe směrem k východu.

Štěstí.

Přesně tak, štěstí.

Pomalů šla dál k přístavu a snažila se myslet na něco jiného. Probírala všechny nepříjemnosti, které ji v minulosti potkaly a snažila se, aspoň v duchu, připravit se na všechno, co na ni teprve čeká. Bude to nebezpečné, pomyslela si, a v chřípí jí zašimral zápach, který napatřil ani mahendosatům, ani stshům. Bylo to něco, co nemohla v tomto obrovském, nekonečném vesmíru... identifikovat.

Náklad, možná. Možná taky něco jiného. Byla ve střehu a snažila se přijít na to, co vlastně cítila. Otáčela se a zahlédla za sebou dva tmavé stíny.

Tady na stanici se nemusela zatím o nic starat. Šla po studených kovových plátech stanice a mýjela přístupové tunely a můstky vedoucí ke vstupům do lodí. Odtud se linul zápach, který v jejích nozdrách vyvolával pocit jistoty a bezpečí.

Na Meetpointu byly i jiné lodě haniů. Ještě před tím, než přistála, si přečetla seznam všech lodí; byla tady Marrarařina loď Golden Sun, Ayařina Prosperita a samozřejmě ještě Ehranina Bdělost. Tuhle loď měl Zlatozub na mysli, ano, přesně tuhle minil, i když vlastně ani jednou neřekl její jméno. Tohleto jsou pozorná očka haniů, která byla v této chvíli samozřejmě zaměstnána svými vlastními záležitostmi, ale která si velmi ráda všímala těch nejmenších podrobností; jakou je například návštěva kapitánky haniů na lodi mahendosatů.

V přístavu byly spousty dalších mahendosatovských lodí: Tigimiransi, Gatimin-shai a Hamarandar, tyhle všechny už znala několik let. Potom tady ještě bylo několik známých jmen od mahendosatů; Assustsi, E Mnestsist, Heshtmit a Tstaarsem Nai. Na druhé polovině stanice, za osou, která oddělovala část stanice s kyslíkem od metanové části přístavu, dokovaly lodě zvláštních jmen. Byla to jména tcaů, knnou a chiů a možná i knnnů, jestli vůbec knnnové používali jména. Thoýoóo a TýTýTmmmi patřily tcaům nebo chiům. Byly to lodě, jejichž jmen si všimla, když se přibližovala ke stanici.

V doku se pohybovali kifové. Všimla si vysoké, do černého pláště zahalené postavy, která o něčem mluvila s nějakým stshem, který zuřivě rozhazoval rukama. Opírala se o plastovou stěnu telekomunikační budky a pozorovala náruživý rozhovor odehrávající se pod závojem rušné dopravy, dívala se, jak kolem ní jezdí obslužná vozítka staničních úřadů a upřeně dávala pozor na všechny chodce. Většinou to byli stshové ve světlých dlouhých pláštích a čas od času kolem prošel i nějaký mahendosat, vychrtlý a hubený. Najednou se kolem ní prohnalo něco malého, vydávalo to zvláštní bzučení a naklánělo se to hodně dopředu.

Jen bohové tuší, co tohle bylo zač.

Cvak. "Chanuřina Pýcha," ozvalo se ze sluchátka. "U telefonu palubní důstojník."

"Haral, ke všem čertům, kde seš tak dlouho?"

"Kapitánko?"

"Kdo není na lodi?"

"Potřebuji inventarizovat celý náklad. Slyšíš mě? Potřebuji, abyste se na to vrhli všichni najednou. Teď hned."

"Provedu," ozval se mírně, ustrašený hlas. "Provedu, kapitánko." V jejím hlase bylo znát, že se chce na něco zeptat.

"Tak to udělej!"

"Ano, kapitánko. Ale - Kapitánko?"

"Co je?"

"Na Khym odešel."

"Panebože!" Cítila srdce až někde v krku. "Kam šel?"

"Nevím. Asi na bezcelní trh. Jsou nějaké problémy?"

"Vracím se. Sežeň ho, Haral. Najděte ho."

"Ano, kapitánko."

Odhodila sluchátka a rychle spěchala k lodi.

Khym, proboha. Její druh, vydal se jen tak na procházku, věří tomu, že když má papíry v pořádku, nemůže se mu nic stát. Stejně jako na obchodní stanici stshů, kde byly zakázány všechny zbraně, stejně jako na Urturu a Hoasu, kde se mohl podle libosti procházet mezi mahendosaty, mohl jít kam se mu zachtělo, dokonce i na trh - Byl zkrátka chlap, neměl nic na práci a nudil se.

Bohové! Ach jo, bohové!

Vzpomněla si na kify. Otočila se přes rameno a úplně přitom zapoměla na svoje předsevzetí chovat se nenápadně.

Kif stál pořád tam, kde ho viděla naposled; stsho stál vedle něho, gestikuloval rukama a byl celý černý a vypadalo to, že ho jejich rozhovor zaujal.

Spěchala tak rychle, jak jen její nohy byly schopny kmitat ve zvýšeném tempu, rychle přešla kolem Mahijiru na palubě byla tma a u vchodu (víceúčelového?) nikdo nestál. Proběhla kolem několika dalších stanovišť a spěchala dál chladným, stshy vyrobeným ovzduším.

Jakmile před sebou uviděla stanoviště Pýchy, trochu si vydechla. Nic se ale nedělo. Mechanismus, který měl být v plné práci a vykládat náklad, byl vypnutý. Barely stály stále jeden vedle druhého na rampě. Haral na ni čekala venku; vítala ji mohutná zlatavá postava v modrých šortkách. Haral ji za chvíli zahlédla a vyšla jí naproti.

"Kapitánko -" Haral uklouzla a musela do kovových plátů zatnout drápy. "Hledáme ho."

"Kifové vyšli ven," řekla Pyanfaré. To stačilo. Haral jen zamrkala a potom doširoka otevřela oči. "V přístavu je taky rad Ehranů. Chci, aby se co nejdřív vrátil. Kam šel? Nemluvílo tom, kam půjde? Co chtěl dělat?"

"Nic nám neřekl, kapitánko. Měly jsme práci. Stál vedle nás na nakládací rampě. A za chvíli byl pryč."

"K čertu s ním!"

"Daleko se nemohl dostat."

"Doufejme, že je to tak." Vzala si od Haral přenosnou vysílačku a připnula si ji k opasku. "Kdo je na můstku?"

"Nikdo. Zůstala jsem tady sama."

"Takže Hilfy šla taky."

"Jako první."

"Zavři a pojď se mnou."

"Provedu!" Haral zabouchla, otočila se na podpatku a utíkala.

Pyanfaré rázně vykročila.

Trh, říkala si v duchu. Meetpoint byl široko daleko známý svým trhem. Bylo to daleko, ale bylo to asi nejpravděpodobnější místo, kde ho mohly začít hledat. Suvenýry a exotické zboží. Spousta zajímavých věcí.

Možná se chtěl podívat do nějaké hospody před trhem. Nebo na nějaký bar podél trhu.

K čertu s ním. K čertu s ní samotnou; byla měkká, neměla ho nikdy brát na palubu. Na Anuurnu jí řekli, že se zbláznila.

Ve chvílkách, jako byla tato, tomu každopádně věřila.

Sotva popadala dech a Haral jí už málem nestačila.

"Není tady," řekla Hilfy, nejmladší členka posádky Pýchy. V levém uchu měla jednu náušnici, vousy jí teprve začínaly rašit; na sobě měla modré šortky, uniformu všech členů posádky, přestože byla ker Hilfy, Chanuřin právoplatný dědic. V jedné uličce tržnice, mezi stánky s látkami, ovocem a potravinami a spoustou stshovských obchodníků, potkala Tirun Araunovou. Nad hlavami se jim vznášelo nesrozumitelné vykřikování podivuhodných druhů nonsapient, obchodníci se překřikovali při chvály svého zboží, z baru na ulici vedle trhu se ozývala hlasitá hudba a ke všemu se ještě přidával šum kupujících a kolemjdoucích. Na trhu se setkávaly všechny představitelné vůně, barva přebíjela barvu... "Tirun, byla jsem úplně všude -"

"Zkusme bary na Rows," řekla Tirun, starší zkušený vesmírný plavec. Měla mohutné, plné vousy a hřívá jí divoce vlála na ramenou. Pohnula trochu levým uchem a rozezvučela pultucet náušnic. "Pojďme, já se podívám do sudých, ty si vem liché. Musím se podívat do každého baru na Rows. Třeba je tam, čert ví."

Hilfy se zhluboka nadechla a vyrazila. Na nic se neptala, stejně jako Haral nezjišťovala, co se vlastně stalo. Věděly jen, že se něco děje. Něco velmi špatného. Něco jí našeptávalo, že musí rychle odstartovat. Hned. Uši měla svěšené; několikrát se je násilím pokusila narovnat, ale k ničemu to nevedlo. Ve spoustě hlasů a hluku se snažila zachytit aspoň několik slov z řeči haniů. Stála před řadou barů, které lemovaly celou tržnici.

V prvním baru, do kterého vstoupila, nebylo po nějakém hani ani památky. Uvnitř byla spousta mahendosatů, hrála tam hlasitá hudba a všude se povalovala spousta řádně opilých členů vesmírných posádek.

Sly dál a Hilfy zkřížila Tirun cestu; vstoupily do třetího a čtvrtého baru.

V tomhle doupěti zas byli stshové. Vzadu u kulatého stolu si ale všimla zlatavého záblesku srsti nějakého hani. Vrhla se mezi přítomné a prodírala se ke skupině hani. Starší hani se na ni otočila a přísně se na ni podívala. Z druhé strany stolu se na ni podíval ještě jeden pár očí;

Hilfy se rychle poklonila a rukama se u toho musela přidržet okraje stolu.

"Hilfy Chanurová, původem od Faha, ať bohové opatrují vaše lodě - neviděly jste, prosím, muže, hani muže?"

Celkem šest párů očí kolem stolu se na ni zahledělo a šestero uší obtěžkáno náušnicemi se s mírným zacinkáním svěsilo. "Dítě, co si dáš s námi na pití?"

"Omlouvám se." Neměla se ani ptát. Otočila se a chtěla odejít. Ale jedna z těch od stolu se prudce postavila, zavravorala, ale potom ji přece jen chytla za rameno dřív, než odešla. "Muž, říkalas - Potřebujete pomoc, co? Chanurovi potřebují pomoc! Kdes na tom byla?!"

Vedle se ozval hrubý opilý smích - někoho právě přitáhli dovnitř. Zbytek hani u stolu se postavil a něco pokřikoval.

Hilfy se podařilo vysmeknout a teď utíkala ven. Za sebou slyšela jen opilé pokřikování a volání.

"Zaplat'!" Z druhé strany se ozval chrapot. "Zaplat', ty haniovská svině..."

"Pošli účet na Ayhařinu Prosperitu!"

"Bohové!" Hilfy se rychle prodírala k východu. Dostala se tam zrovna ve chvíli, kdy se ve dveřích objevili dva kifové. Z černých dlouhých plášťů na ni dýchnul zápach, který ji zamrazil v zádech. Nezastavovala se, ani se neotočila a rychle kolem nich proklouzla ven. "Hani, ty svině..." zasyčelo za ní z úst kifů. Naštěstí už byla venku a nadávky kifů se mísily s hlukem opilců v baru.

Rychle vyběhla ven, do světla trhu, zastavila se a příval světla ji donutil několikrát zamrkat. Zabrzdila zběsilý běh a na chvíli se zastavila na jedné noze; dokonce i přes hluk linoucí se z tržnice bylo slyšet skupinku hani, které se hnaly za ní. Po Tirun nebylo ani památky. Rozběhla se a v plné rychlosti vběhla do dalšího lichého baru v pořadí.

Všude byli jenom stshové, po hani nebylo ani památky.

Otočila se a chtěla odejít, ale ještě ve dveřích se srazila s právě přicházejícím klanem rodu Ayharů, kteří se přiopile motali ve dveřích.

Tirun pořád nikde. Vpadla do dalšího lichého baru, dalšího doupěte stshů, a uviděla vysoký zlatočervený stín. Ve vzduchu se vznášela spousta nejrůznějších hlasů - pisklavé hlásky stshů, chraplavé povykování mahendosatů a potom ještě hluboký hlas, který dosud na této stanici nikdo neslyšel.

"Na Khyme," zavolala a hluboce se jí ulevilo. "Na Khyme!" Protáhla se jako úhoř kolem spousty čumilů, kteří se kolem ní stahovali, a rychle ho chytla za ruku. "Strýčku díky bohům. Pyanfaré vás hledá. Potřebuje vás. Ted' hned. Okamžitě, na Khyme!"

"Hilfy?" řekl a jeho pohled by se dal jen stěží označit jako zaostřený. Trochu se potácel. Bylo hlavu vyšší než ona, měl dvakrát tak široká ramena a jeho dlouhá, široká jizva přes celý nos se údivem nakrabatila. "Právě se tady těm pokouším vysvětlit -"

„Strýčku, proboha -"

"Určitě ano," ozval se u dveří výkřik někoho z hani.

"Proboha, co tady dělá on?"

Khym se pomalu otočil, zády se opřel o barový pultík a s obavami se zahleděl na skupinku opilců z klanu Ayharů.

"Hele!" - ozval se někdo další ze skupinky Ayharů. "Chanurová! Ty ses snad úplně zbláznila! Vo co ti de? Pročs ho přivedla až sem? Copak necítíš vůči němu nejmenší respekt?"

"Pojďme," řekla Hilfy a spěchala pryč. "Na Khyme-" Táhla ho za jeho mohutnou ruku a cítila, jak se jí brání. "Proboha, na Khyme, je to nebezpečné!"

Možná mu to došlo. Khym se trochu zachvěl, asi jako se chvěje pevný kámen před tím, než pukne, zemětřesením rozmetán na nejmenší kousičky.

"Běžte! Běžte! Běžte!" drmolili stshové v pidgin. "Vypadněte z našeho baru!"

Hilfy zatáhla, jak jen mohla. Khym trochu protestoval, ale nechal se táhnout pomalu se rozestupující skupinkou hani,

jež se na ně dívala s doširoka otevřenýma očima. Prošli kolem hloučku mahendosatů celých v černém a pomalu se blížili k východu.

Venku, v jasném venkovním světle, se ale vytvářela hrozivá stěna černých postav. Dvě vysoké černé postavy si stoupily před venkovní dveře a jejich splývavé pláště uzavřely přístup na svobodu.

"Chanurová," řekl kif svým typickým suchým, zamříženým hlasem. "Chanurové si berou na pomoc chlapy. Asi potřebují pomoc!" Hilfy se zastavila. Khym měl v krku jednu velkou šišku a trochu si odkašlal. Úplně to zahřmělo. "Nedělejte to," řekla Hilfy. "Na Khyme, nedělejte to - Khyme, proboha, nedělejte to! Nemáme čas se s nimi zdržovat!"

"Zdrhejte!" zasyčel jeden z kifů. "Táhněte pryč, Chanurovi. Padejte dřív, než bude pozdě."

"Pojďme," řekla Hilfy a zavěsila se Khymovi na rameno. Vedla ho rychle ke dveřím. Prošli kolem temně oblečených postava Hilfy se celou dobu snažila tvářit mírumilovně. Ve skutečnosti ale bedlivě pozorovala, co dělají ruce kifů ukryté pod dlouhými černými pláštěmi.

"Hilfy," ozval se Khym

Hilfy se na něho podívala. Celou vstupní chodbu lemovala děsuplná těla kifů.

"Támhleto má v ruce nůž!" A hlas nějakého hani dodal. "Hele, dávejte bacha, má - "

Najednou jim něco přeletělo nad hlavami. Nechávalo to za sebou spoustu rozstříkané pěny a pивní zápach a mířilo to rovnou jednomu z kifů na hlavu. "Zásah!" Hlas nějakého mahe se chvěl tou nejvyšší možnou radostí. "Kifové úplně povyskočili, povyskočil také Khym. Hilfy sevřela ruku v pěst, vytáhla drápy a zarazila je do tváře kifovi, který stál nejbliž k nim, a rychle táhla Khyma ke dveřím. Yiiii-yinnnn, ozýval se hlas nějakého mahendosata z hloubi barového doupěte. "Yeeieie-yi! Policie! Policie! Policie!"

"Yaooo!" (mahendosatovština)

"Na Khyme!"

Tirunin hlas se dokázal přes rachot v baru prodrat až k nim. "Hilfy! Na Khyme! Chanurovi!"

"Ayharovi!"

"Catamini - shai!"

Hrnky a sklenice létaly vzduchem.

"Je na ulici Rows! Rychle sem!" Hlas Haral se ozval z kapesní vysílačky. Pyanfaré se na chvíli zastavila, prohlížela si právě nějaký obchod s jídlem, ale teď vyrazila nejvyšší rychlostí, jaké byla schopna směrem k tržišti. Proběhla kolem údivem se zastavujících mahendosatů, sama se ve svém zběsilém běhu málem přerazila o malé, kličující vozidlo kohosi z druhé strany stanice - někoho, kdo dýchal metan.

Rozezněly se sirény. Nad trojkřídlymi posuvnými vstupními vraty do tržnice blikalo červené výstražné světlo. Z posledních sil ještě trochu zrychlila a zrovna ve chvíli, kdy se dveře daly do pohybu. Křídla vrat se s rámusem přibližovala a uzavírala za sebou povykování a živočišné vřiskání ulice. Rychle se zorientovala a aniž by se ohlédla, utíkala dál.

Tržnice byla vzhůru nohama. Obchodníci a trhovci utíkali s náručemi plnými čehokoli, co ještě před chvílí prodávali, padali jeden přes druhého a totálně zapali všechny uličky mezi stánky. V tom všem zmatku bylo slyšet, jak nařikají nějaká zvířata. Něco černého se oťelo Pyanfaré o nohy, zděšené to vypísklo, ale hned to bylo vláčeno dál neprostopýnným davem. Přeskočila pokladnu, kopla do nějaké krabice plné jakýchsi hloupostí, konečně našla volnou uličku a rychle utíkala dopředu. Běžela do uličky Row, kde před chvílí, v jednom jediném okamžiku, kdy se trochu rozestoupil dav, uviděla skrumáž lidí před jedním barem. Skupinku před barem opouštěli stshové, byli bledí a trochu se motali. O kousek dál stáli mahendosatové a ječeli a ještě o kousek dál bylo vidět dvě postavy hani, jak spěchají vstříc semknutému davu - Chur a Geran.

Cestou odstrčila několik čumilů, na drápy si samozřejmě neměla čas dávat pozor. Mahendosatové křičeli a pomalu ustupovali. Proběhl kolem ní nějaký kif. Pověsila se mu na paty a dostala se přímo dprostřed davu. Ozývalo se praskání plastových stěn. Řinčelo sklo a občas se někdo plazil po kolenou.

Několik dalších kifů rychle opouštělo scénu.

"Khyme!" Pyanfaré zařvala a postavila se mezi jeho vztekem zaplavené oči a utíkajícího kifa. Hned za ní se na něho vrhly Haral a Geran a ještě za nimi se do valné hromady přidala Tirun a Chur. Jako poslední skočila na hromadu Hilfy. Vypadalo to, jakoby seděla Khymovi na ramenou, protože byla na samém vrcholku hromady, ze které koukala Khymovi jenom ramena.

Zastavily ho. Chytily a podařilo se jim ho udržet. Cítily, jak se pomalu z jeho těla vytrácejí záchvaty zuřivosti.

Z dálky se ozýval smích mahendosatů, který se však velmi rychle vytratil. Mahendosatové byli vždycky slušně vychovaní a báli se do něčeho namočit. Zůstali tedy stát v uctivé vzdálenosti. Drancování a ničení se mezitím posunulo do hloubi tržnice. Rozbíjení skla, drancování a výkřiky vzpoury a lakoty.

"K čertu s váma," řekla vztekle Pyanfaré a zatnula drápy do kohosi, kdo se na ni tlačil. "Vypadni!"

Mahendosatové ustoupili ještě o kousek dál. Hrstka hani se před ně postavila a zadívala se na ni. Všichni měli svěšené uši. Posádka Pýchy se pomalu zvedala na nohy. Nejdřív se postavila Haral, měla hluboko svěšené uši a zatnuté zuby. Khym se postavil na nohy; Haral a Hilfy mu visely na rukách. Vzadu v baru bylo slyšet rámus pomalu utichající bitvy. Poslední sklenička se roztříštila o stěnu.

"Pyanfaré Chanurová," řekla nepřijemným, znechuceným tónem hani s širokým nosem.

"Všechno řekni kapitance," řekla Pyanfaré. "Ale pořádně a přesně! Je to můj manžel. Slyšelas mě? Na Khym nef Mahn. Slyšelas mě?"

Zastříhala ušima a v očích se jí objevilo bělmo. Teď teprve jí došlo, jaké bláznovství vlastně uskutečňuje a jaké by mohlo mít následky. "Jasně," řekla jedna z mladších hani. "Jasně, kapitánko!"

A zezadu se ozvala Chur. "Kapitánko, raději odsud vypadneme!"

Uslyšely sirény. Rozhlédla se, co se děje; viděla, jak se dav pomalu rozchází a mizí v okolních barech.

Pomalu přijížděla auta s bílým pruhem Bezpečnosti.

???

Dveře se se zasyčením otevřely; hned za nimi stála hlídka, u které mohl na stanici Meetpoint pracovat kdokoliv, kdo dýchal kyslík, kromě stshů. Toto opatření bralo v úvahu jejich vrozenou nedůvěru v možnost řešit něco násilím. Teď byla ale, bohužel, hlídka mahendosatovská.

Pyanfaré se zastavila v malé místnosti, čekárně, aspoň tomu tady tak říkali, takový eufemismus. Jiné druhy podobné místnosti se zámek zvenku nazývaly úplně jinak. „Kde je moje posádka?“ vyštěkla na jednoho kolem procházejícího mahendosata. "K čertu už, kde jsou?"

"Velitel prosí," řekl jeden ze strážných a odstoupil ode dveří. "Jste na řadě, kapitánko."

Zatáhla drápy a vešla. Koneckonců, konečně se něco dělo a ani jeden z mahendosatů nebyl naštěstí ozbrojen, kromě zbraní, které jim dala sama příroda, ale i tak... nevypadali bojechtivě. Nebavili se s ní, byli ve službě, nemohli porušit předpisy, mahendosatovský smysl pro povinnost.

"Tudy," to bylo jediné slovo, kterého se od nich dočkala. Ukázal na dveře výtahu, který vedl ještě hlouběji.

Museli jít o kousek dál. Výtah se proplétal útroby stanice Meetpoint a nakonec je vyklopil v dlouhé bílé chodbě poblíž vyzdobeného sálu. Na stěnách sálu byla zavěšena ostře svítící světla. Tuto část stanice jistě spravovali stshové. Nikdy se nesnažili upravit veřejné prostory tak, aby se aspoň trochu zavděčili jiným druhům; všude byla spousta místa, stěny se zvláště prohýbaly a lomily a vše bylo natřeno pastelovými barvami. U dveří stáli dva členové mahendosatovské stráže oblečení do dlouhých černých kabátů. Jejich černé oblečení a její červené šortky sem zkrátka nepatřily a působily zde cizí.

Otevřely se další dveře, za kterými se skrývala poslední dlouhá chodba z podivně zprohýbaných plastů. Pohnula prudce hlavou a její náušnice se rozezvony. Potom si založila ruce a zhluboka se nadechla, jako kdyby se chystala skočit z nějakých nedozírných výšin. Nechala se uvést do obrovské, bizarní místnosti vyzdobené perlami. Jeden ze stshů, úplný věchýtek, stál kousek od ní a v ruce držel magnetofon. Další, na první pohled ten nejdůležitější, seděl uprostřed na mušličkovitém sedadle: Asi gtst (stshové byli šestipohlavní - měli šest pohlaví a zda je to on, či ona nebo ono, nebylo nikdy důležité). Gtst měl na sobě spoustu ozdob v těch nejjemnějších barvách, které spolu splývaly a vytvářely tak odstíny, které už oči haniů nemohly rozeznat. Gtst měl na sobě spoustu tetování. Měl perlově bílý obličej a nitky tetování ustupovaly do zadu k hlavě a měnily svoji barvu od všech odstínů zelené po fialovou. Postava perleťových barev pozdvihla obočí a trochu zakoulela očima. Maličká ústa se rozzlobeně našpulila a vrásky, jež se mu vytvořily na nose, svědčily o tom, že se mu to ale vůbec nepozdává.

Pyanfaré se před ním ještě jednou krátce uklonila. Stsh ukázal rukou kamsi za sebe a stshovský tlumočník - jeho přítomnost vyžadovaly staniční předpisy - přispěchal k nim a postavil se rovnou vedle Pyanfaré. Byl ve stádiu gtst a měl na sobě téměř neviditelné hedvábné roucho - hedvábí pocházelo z dílen stshů a muselo být pěkně drahé.

"Ndisthe," řekla Pyanfaré. "Sstissei asem sish an zic," pokračovala s notnou dávkou zdvořilosti, slušnosti a úcty.

Obočí plné ochmýřených řas vystřelilo nahoru. Pomocník zapnul magnetofon a zase ho přestalo všechno zajímat.

"Shiss." Ředitel pokynul rukou ověšenou šperky. Tlumočník cítil, že musí něco říct a začal rychle mluvit. "Shiss. Os histhe Chanur nos schensi nossý spitense stshosi chisemthi."

"Jistě, k plynulosti mám daleko," souhlasila Pyanfaré. Ředitel se zhluboka nadechl. Gtstové horlivě přikyvovali.

"Stso shisis ho weisse gti nurussthe din?"

"Cožpak jsi nevěděla -" spustil tlumočník, "že vzpouru, která propukla v tržnici, jsme museli rozhánět a utišovat čtyři hodiny?"

„- ni shi canth - men hosthi nin."

„- čtyřicet pět jednotlivců nejrozumnějších druhů muselo být odvezeno na léčení různých zranění, poškození a neduhů -"

Pyanfaré měla stále vztyčené uši a snažila se tvářit soustrastně.

"Ni hoi shisisi ma gnisthe."

"- a navíc došlo ke spoustě drobných krádeží."

"Soucítím s vámi," začala opatrně Pyanfaré, "vaše rozhořčení nad nedostatkem úcty k autoritám stshů. Ale i moje posádka utrpěla kvůli jedné bandě kifů spoustu šrámů."

Poslední věta způsobila velký rozruch. Ruce jim vyletěly nad hlavy a ze všech stran se ozývalo brebentění.

"Shossmemni ti szosthenshi hos! Ti mahenthesai cífě nyesthe to mistheth hos!"

„- vaše společná konspirační s mahendosaty přinesla jen zmar a zkázu -"

"Spithi no hasse cífě sif nan hos!"

„- včetně kifů -"

"Shossei onniste stshoni no misthi thýsa has lles nan shi .math!"

"Jedna loď teaů během nepokojů opustila stanici a utekla. Nehledě k tomu, že i chiové jsou velmi znepokojeni -"

"Ha nos thei no llen llche knnni slashstheni hos!"

„- a kdo ví, jak se zachovají knnnové?"

"Nan nos misthei hoisthe ifsthen noni ellyes - theme to

Nifenne hassthe shasthi!"

„- ty a tvoje posádka jste během tříhodinového pobytu na stanici stačily vnést zmatek mezi všechny druhy Jednoty!"

Pyanfaré si vsunula ruce za opasek a schválně svěsila uši. "Jak jsme právě slyšeli, zdá se, že všechny oběti násilí jsou

zároveň považovány za jeho iniciátory! Je to snad nějaká nová filozofie?"

Následovala dlouhá chvíle ticha pro překlad. A potom se ozvalo: "- Já vědět hani, vědět z papíru, jež nedávno být objevit, že platit pokuty. Ale kdo komentovat naše ztráta na tržnice? Kdo kompenzovat naše škoda?"

"To je pravda," řekla Pyanfaré a zpříma se na něho podívala. "Kdo jiný - kromě haniů - má odvalu chtít něco po kifech? Nikdo, kromě nás - blahorozený veliteli! Řekněte mi, co by se stalo, kdyby sem přestaly jezdit lodě haniů? Lodě mahendosatů? Jak by se potom kifové chovali na stanici? Nebyly by to jen drobné krádeže! To vám můžu zaručit!" Hedvábné šaty se zachvěly. Kulaté oční oblouky se koukaly někam dozadu... „- ceníš na nás zuby, které nemáš.

Hanové se neohnou pod tvým dechem. O to méně mahendosatové."

"Buď budou chtít hanové objektivně posoudit útoky na lodě haniů, útoky na kapitánku haniů, nebo jinak budu muset prohlásit, že stshové před námi zavírají dveře!"

"- kde berete důvěru, že stshové budou stát o to, mít pro vás otevřené dveře? Poslední dobou jsem slyšel něco úplně jiného. Slyšel jsem, že záležitosti Chanurů jsou v této chvíli více než nejisté. A to se samozřejmě odrazí i na vztazích!"

Pyanfaré se zhluboka nadechla a mírně pokrčila nos. Tlumočník se mezitím trochu vzpamatoval a pokračoval dál normálním tempem. "Z takové debaty nebude mít užitek nikdo, velectěný veliteli."

"- a co nám přinese vyjednávání s Chanurovou? Vrátime ti papíry a uvidíme, jak se nám odvděčíš! Dáme ti pokuty. A můžeš jít za kify a zjistit, kolik ti přispějí. Můžeš si od nich vzít, co ti ukradli!"

"Ale, proboha, oni nám nic neukradli. Kromě toho, co jsme považovali za společný majetek se stshy."

Měsíčně bílé oči se rozšířily a zorničky ještě více potemněly. "- přivedlas s sebou muže svého druhu. Zdráhám se o této delikátní záležitosti mluvit, ale je známou pravdou, že tento druh je velmi nestálý. To bezpochyby přispělo i k -"

"To je problém haniů."

"- ostatní haniové se domnívají, že jeho přítomnost na palubě je pobuřující a nevhodná."

"To je naše věc."

"Zástupci haniů projevíli známky znepokojení. Jejich zástupkyně nás ujistila, že haniové tohoto činu litují -"

"Žádný zástupce do toho nemá, k čertu, co mluvit. Ani kdokoli jiný. Věnujme se otázce bezpečnosti na stanici."

„- haniové nepovažují za moudré vozit své muže do vesmíru a vystavovat je kontaktům s cizími bytostmi. Nejsou na to připraveni a ani vybaveni. Vaše provokace šokovala všechny hani!"

"Věnujme se bezpečnosti a problémům stanice, velectěný veliteli. Hlavně veřejné bezpečnosti."

"- porušila jste zákon. Přivedla jste sem tuto osobu -"

"Je členem posádky."

"- ta osoba má papíry?"

"Má dočasnou licenci. Všechno je v pořádku. Zeptejte se své vlastní bezpečnosti. "

"Povolení, které vydali na stanici Gaohn. Vydali ji spojenci Chanurů, určitě jednali pod nátlakem. Je tady bez povolení _"

"Odkdy je podle zákonů Jednoty potřeba povolení pro zaregistrovaného člena posádky?"

"- a odkdy může zaregistrovaný člen posádky opustit loď při vykládání nákladu a odejít do baru?"

"To je jen a pouze můj problém!"

"- stalo se to, bohužel, problémem stshů!"

"Máte pravdu. A jakákoliv další otázka je pouhým výsměchem, že? Dovolte mi, abych k celé záležitosti ještě dodala toto: jeden kif napadl člena mé posádky. Ten se spoléhal na bezpečnost, kterou mu zaručuje právo stshů a zvykové právo Jednoty. Utrpěli jsme velké škody. I já osobně jsem utrpěla; několik hodin jsem byla držena ve vazbě, zatímco útočníci z řad kifů jsou na svobodě a dělají si, co chtějí. Klidně mohou zrovna v této chvíli někoho ohrožovat, může to být můj náklad, moje posádka... Kde je, velevážený veliteli, moje posádka? Staniční úřady jsou odpovědné za vše, co se nám stalo. A kdo zaplatí naše škody?"

Asi to přehnala. Tlumočník bezmocně rozhodil ruce a ohnul se pod návaem slov v pase.

"Mohli bychom se zeptat mahendosatů, se kterými jste jednala?"

Pyanfaré svěsila uši. S nejvyšším úsilím je narovнала, přestala krčit nos a nasadila masku podlézavé zdvořilosti.

"Velitel asi myslí mahendosaty, kterým se na této skvěle řízené stanici pokazila informační tabule?"

Následovala výměna pohledů. Obličej tlumočníka ztratil perleťový lesk a úplně zbělel. "Velitel říká, že o tom ví.

Podřízený, který ji měl spravit, ale nebyl vpuštěn na palubu."

"Jistě by nebylo zdvořilé přisuzovat této příhodě nějaký vyšší význam. Bylo by hloupé, kdybychom záležitost nějak nafukovali."

Tlumočník několikrát zalapal po dechu. "- podřízený, který tam šel, se nechtěl do ničeho plést, ani do vašich záležitostí s mahendosaty. Loď mahendosatů koneckonců odstartovala během nepokojů. Nepokoje se nakonec nevyhnuly ani druhé straně; těm, co dýchají metan. Jste si vědoma nebezpečí ze strany chi a teaů?"

"To není moje starost. Rozhodně ne."

"- ředitel se ptá, jestli chcete se zbožím, které vám zanechal ten člověk, obchodovat?"

Pyanfaré se zhluboka nadechla a kolem žaludku ucítila silný tlak.

"- patrně," pokračoval tlumočník, "bude podléhat zkáze."

"Nechala bych si ho... Stanice jistě uzná, že mám vůči doručení zboží jisté závazky..."

"- jsou tady ale jisté překážky. Například škody, které jsme utrpěli. Všechny lodní zásilky byly konfiskovány."

"Odmítám nést odpovědnost za to, co nakradli kifové! Vyřídte si to s mahendosaty, se kterými jste kupčili!"

"Tohle nemůžu přeložit," řekl tlumočník. Gsts začal ,koulet očima. "Kapitánko, prosím vás ..."

"Řekněte nejvyššímu, že kdybych se já chovala jako kifové, určitě by si se mnou nedovolil jednat o škodách."

"Ashosh!" řekl ředitel. Tlumočník si založil gtstové ruce na gtstovém hrudníku a promluvil tak laskavě, jak jen uměl.

"- o škodách si promluvíme později. Teď se věnujeme zboží - tomu zboží, co tak snadno podléhá zkáze."
Pyanfaré si zastrčila ruce za opasek a mírně se rozkročila. "Doufám, že je má pod osobní kontrolou sám velitel."
"- čtyři barely. Copak jsem nějaký ubožák, abych si osobně nechal čtyři barely?"
"K čertu -" Rychle se snažila svoji větu vylepšit a dát všechno do pořádku. "Myslela jsem jen to, že za předpokladu, že je v nich něco, co by se mohlo zkazit, je nutné s nimi zacházet s patřičnou péčí."
Tlumočník všechno přeložil. Ředitel jen netrpělivě mávnul rukou. Celou dobu ani nemrknul. "Jsou u celníků. Bohužel, celník hrozně spěchal a zapomněl dát všechny papíry do pořádku, chybí na nich úřední kolky. Kapitánko, máte nějaký návrh, co budeme dělat? Jinak by zboží mohlo být prodáno ve veřejné aukci. Jistě by se našli, o tom nemám nejmenší pochybnost, kupci, kteří by uměli přihazovat... Někteří z nich jsou pěkně prachatí! Ale snad by kapitánka mohla převzít za zboží osobní odpovědnost."
Všude kolem ní se najednou setmělo. Jen příkvyující, uprostřed sedící stsh byl ve světlém kuželi.
„- kromě toho," pokračoval tlumočník, "že záležitost papírů vyřešíme později, jsou zde i další problémy. Stanice je zděšena... Naprosto zděšena a její důvěryhodnost je otřesena. Já sám jsem zděšen."
"Promluvíme si tak, jak spolu mluví dobří obchodníci," řekla Pyanfaré. "Mluvme o obchodu. O dobrém a vzájemně výhodném obchodu. O něčem, co by se mohlo stát smlouvou. Já se například zaručím, že moje maličkost během několika hodin vypadne ze stanice. Musím ale dostat v pořádku celý svůj náklad na palubu. Až odtud odejdeme, nikdy neřeknu nikomu nic o úplatcích a mahendosatech. Chcete si promluvit o všech nepříjemnostech, veliteli? Chcete mluvit o tom, jaké máte nesnáze s kify nebo chcete mluvit jako obchodník? Chcete mít problémy, nebo pustíte moji posádku, vrátíte mi v pořádku moje papíry? Stanici to zatím nestálo skoro nic, ale mohlo by to být mnohem horší!"
Tlumočník se otočil a začal rychle překládat. Celou dobu rozhazoval rukama a mluvil hrozně rychle.
"Ashosh!" řekl ředitel. Na gtstově tváři se objevil rumělec. Z nozder mu vyšel mohutný proud vzduchu. "Chanur soshis na thosthi cnisste znei ctehtsi canth hos."
Tlumočník se zase otočil a zapraskalo mu přitom v jeho gtst ramenou.
"Řekněte gtst," řekla Pyanfaré aniž by počkala, až ji vyzve, "že gtst je v nebezpečí. Kifové ho ohrožují. Řekněte to!"
Přeložil to. Veliteli zbělely tváře.
"- nepřijatelné. Máte u nás dluh, který je bezesporu adekvátní vašemu nemoudrému rozhodnutí. Vzala jste s sebou druh, o kterém je všeobecně známo, že je nestálý..."
"Je to člen posádky a můj manžel, ty ochmýřený tupče!"
Nos se mu chvěl. "- dluhy zůstávají. Žádná dohoda nemůže kompenzovat naše škody."
Ztěžka se nadechla a pokusila se všechno si rychle promyslet. Právě vyslechla slova, která do sítě nepříjemností přidala další oka. Zlatozube, k čertu s tebou - Všechno jsi nachystal dopředu, všechno...
Uši jí klesly a tlumočník tak získal čas dát se trochu do pořádku a uklidnit se. Hedvábí, do kterého byl ředitel oblečen, se chvělo, stejně jako jeho ruce.
"Navrhuji vám obchod," řekla. "Dostaneme zboží a zaplatíme, co budete chtít."
"- podepíšete nám místopřísežné prohlášení, že přebíráte veškerou odpovědnost?"
"Stshové, nesnažte se na mě naléhat!"
"Vaše víza jsou zrušena," přišla rychlá odpověď. Stejně tak jako víza posádky a vašeho druha. Do té doby, než zaplatíte dluhy, pozbudete práva užívat naše přístavy a stanice!"
"A náklad?"
"Nevěříte nám? Dám vám jej darem. Jako uznání, za škody, které jste vy sama při nepokojích utrpěla."
Pyanfaré se uklonila. Gtst přivolal jedním gestem pomocníka.
"Sthes!"
Rozloučení nebylo moc zdvořilé.

Nekonečné chodby. Musela podepsat místopřísežné prohlášení a již samotné pomyšlení na něco podobného ji vyvolávalo mrazení kolem žaludku. Stála za přepážkou a dívala se na stshovského úředníka. Gtst přicházel, tlumočník před ním couval a cestou mu padaly papíry.
"Bude to stačit?" zeptala se hlasem, o kterém si myslela, že je překvapivě klidný a vyrovnaný.
Stsh něco zamumlal a bál se přijít k ní o kousek blíž.
"- gtst říká, že toho bude víc," přeložil hbitě jeden ze strážných. Už toho slyšela dost. Nakrčila nos a stshovi vypadly z rukou další a další papíry. Posbíral je a podal je mahendosatovi, který stál těsně u něho. Bál se, že gtst k němu přijde ještě o kousek blíž.
"Clo vám promíjíme, tady podepíšete, že souhlasíte s pokutou."
"Moment, kapitánko, tady ještě podepíšete prohlášení o bezpečnosti."
Nadechla se, podepsala tohle, podepsala támhle to, a nevnímala nic jiného než protivné pohledy stshovských úředníků a několika pomocníků gtsta.
Konečně. "Ještě nějaké papíry?"
"Ne, kapitánko haniü. To je všechno."
"A co posádka?" domáhala se odpovědi. Tentokrát se ptala a na tváři jí zářil široký úsměv.
"Jsou na lodi, kapitánko; pustili jsme je už dávno. Pustili jsme i Ayharovy. Doprovodíme vás na loď."
"Ale," řekla jen a prošla otevřenými dveřmi a počkala, až ji mahendosatovská eskorta odemkne výtah.
Nikdo nic nefikal. Nebylo ani co. Pozorovala perleti vykládanou kabinu výtahu, zatímco se pomalu proplétali útroby stanice Meetpoint.
Celou dobu přemýšlela. Nenapadalo ji ale nic rozumného; jen ty nejčernější myšlenky o vyčinených kůžích stshů a

krku jistého mahendosata. Výtah ale zastavil, dveře se otevřely a do kabiny pronikl hluk a čerstvý vzduch stanice. Rychle se zorientovala. Letmo se podívala na nejbližší registrační tabuli, černý, zeleně osvětlený panel nad stanovištěm číslo 14. Assustsi. Nadechla se studeného vzduchu, prosyceného zápachem z olejových skvrn. Jasně rozeznávala zápach ventilátorů, nákladů, jídla; ve vzduchu bylo, zkrátka cítit fluidum stanice Meetpoint. Stejně jako na každé jiné stanici, stejně, ale přece jen trochu jinak.

Nalevo bylo stanoviště Bdělosti, stanoviště 18. Někdo se jistě vrtal ve všech hlášeních a teď vše, co se přihodilo, ohlásí haniům v tom nejhorším možném světle. Jen bohové vědí, co ti idioti s bílou kůží nakecali všem, co byli ochotni jejich blábolům naslouchat.

A co všechno jim musela nakecat Ayharová. Musela si přece zachránit vlastní kůži. Snad jen s pomocí bohů po ní Ayharová a Prosperita nebude chtít žádné finanční nebo jiné náhrady.

Jakmile by se sešli nepřátelé Chanurů, jistě by se po ní při první příležitosti vrhli.

Dala se do chůze a dávala při tom pozor na dva stíny, které se za ní táhly. Věděla o nich, ale ignorovala je. Před ní v oblouku, který vlastně kopíroval celou stanici, se skláněla ramena portálových jeřábů. Doky byly mírně skloněny a Pyanfaré cestou dolů k Pýše odpočítávala stanoviště od čtrnácti do šesti.

Před Pýchou měla být spousta barelů. Teď tam ale žádné nestály a Pyanfaré se zmocnily ještě chmurnější myšlenky. Pořád se ještě ale nepodívala za sebe.

Prošla kolem stanoviště deset, tady byla Mahijiru. Stanoviště ale bylo uzavřeno a jeřáby byly složeny v normální poloze. Panel nad stanovištěm deset nesvítí, nebylo na něm ani jméno loďe, která jej opustila.

Opravdu nefunguje. Opravdu ne. .

Podvody a protekce; mahendosatové a stshové. Stshové utečou, jen jak je trochu ofoukne - a teď vlastně co? Mahijiru je na útěku a Zlatozub už nebude mít příležitost, aby chytil ředitele pod krkem? A co zbytek? Odkud vlastně vítr vane? Od kifů?

Nedalo jí to vůbec spát, pořád to v ní hryzalo, stshové... Stshové si troufli ji otravovat, stshové, jež by mohla zničit jedním jediným úderem. Nikdy by si nic takového nedovolili. To bylo to nejhorší. Stshové měli několik tváří; jednu ukázali kifům, druhou mahendosatům a třetí měli pro hani: nelétali do vesmíru a zákony stshů uznali hani teprve před sto lety. Teprve před sto lety (haniové na to neradi vzpomínali) dali mahendosatové haniům vesmírné koráby. Uměle akcelerovaná kultura. Haniové dodnes neměli přístup do vesmíru spravovaného stshy. Mohli jen na hranice.

Obchodovali na stanici Meetpoint nebo mimo vesmír ovládaný stshy.

A haniové se svojí mírumilovnou povahou trpělivě čekali a pozorovali rozechvělé amatéry, kteří nakupovali a prodávali cokoli, co se jim dostalo pod ruce. Přitlačili Chanurovou ke zdi. Byla to práce stshů. Všechno byla jejich práce. A haniové, kteří se snažili celou dobu chovat politicky, a haniové, kteří byli trochu krátkozrací, a ze všech nejvíc ona, jenom ona, protože věřila, že všechno dopadne jinak, věděla, že Chanurovi mají doma problémy. Samozřejmě, že se to dozvěděli i stshové, to bylo jasné, takové zprávy se k nim dostaly rychle, rychleji než na Prosperitu. A při první příležitosti jí je vmetli do tváře.

Bohové, haniové jenom pošádili bigotní názory stshů a málem je vyprovokovali k násilí -

Zástupci haniů projeví jisté znepokojení -

Anebo - zmocnil se jí strach, který byl mnohem silnější než vztek - anebo mají stshové nějaké nezávislé zdroje a dělají si ze všech blázny; ze Zlatozuba, haniů a možná i kifů. Klidně by toho byli schopni. Silná xenofobie, kluzká jako naolejované sklo. Později je naplno zaměstnala další xenofobie. Znepokojovali je lidé, vedly je k tomu důvody, které si haniové nedokázali ani v nejmenším představit.

Zlatozube, k čertu, kolik toho gtst ví? Kolik ti dali, aby tě uplatili? Ti, kterým už zaplatili, se většinou nezdržují v jejich blízkosti.

Osobnímu zisku gtst se nemůže vůbec nic postavit do cesty.

Prošla kolem osmičky, sedmičky, šestky. Kolem Pýchy se nic nedělo. Neviděla nikoho nakládat, nákladní rampa byla odstavená, barely zmizely. Doufala, že už všechno naložily. Stále byla ve střehu a dávala pozor, jestli se někde v přístavu neobjeví kifové. Nikoho ale neviděla. Prošlo kolem několik chodců, většinou mahendosatové, neviděla ani jednoho hani. I kdyby si někdo všimnul vzácné podívané, jak dva mahendosatové vedou kapitánku haniů, asi by se nad tím vůbec nepozastavil. Koneckonců, taková byla stanice Meetpoint. Každý si všiml svého, protože věděl, že by to nemuselo vést k dobrým koncům. Vzadu, na vlnícím se horizontu, uviděla stále zavřenou bránu na tržiště. Čert ví, co tam vlastně bylo za závady. Dokud bude trh zavřený, budou všichni zúčastnění ztrácet velké peníze.

Stanoviště šest a přístavní můstek vedoucí na Pýchu. Na eskortu, která ji doprovodila až sem, se ani nepodívala a šla rovnou dál. Vytáhla přenosnou vysílačku.

"Haral. Jdu nahoru."

Bez odpovědi.

"Haral." Stoupala na rampu, do chladného teritoria žlutě nasvíceného chladného kovu. Neslyšela za sebou žádné kroky a proto stoupala velmi opatrně a myslela na možnou léčku, jež na ni nachystali kifové. Zrada a podlost stshů.

Na konci přístupového tunelu byly zavřené dveře do přetlakové komory. Myslela si, že budou zavřeny. Stiskla tlačítko mikrofonu na zdi vedle vstupních dveří. "Haral. Haral. K čertu s tebou. Tady je Pyanfaré. Otevřete."

Přetlakové dveře se okamžitě otevřely a zevnitř na ni dýchlo známé, důvěrné teplé ovzduší. Tirun a Chur stály za dveřmi. Chur přiběhla plně ozbrojená ze spodní paluby. Obě dvě měly nějaká zranění, na kterých měly v této chvíli tlakové náplasti. Chur měla řeznou ránu přes celý nos a určitě ji to hodně bolelo.

"Konečně." Prošla přetlakovou komorou. "Jsou všichni na palubě?"

"Všechno jsme přepočítaly. Nic vážného."

Popošla blíž a dlouze se zadívala Tirun do očí. "Nic vážného. Hromy a blesky, sestřenko!"

Tirun svěsila uši. "Na naší straně," řekla Tirun.

"Ale," řekla jen a vyrazila k výtahu. Za zády se jim se syko-tem zavřely tlakové dveře. "Kde je Khym?"

"Na Khymje ve své kabině."

"Dobře." Snažila se schovat před ostatními svoji úzkost. Vstoupila do výtahu, otočila se a počkala až nastoupí ostatní. Chur čekala, že se natáhne k řídicím tlačítkům výtahu, ale rychle si to rozmyslela. Pyanfaré se na ni zadívala. "Co se ještě stalo? Co tam nahoře dělá Haral?"

"Došla nám spousta hlášení," řekla Tirun. "Pořád dostáváme další. Řídicí panel je úplně zahlcen."

"Ale?" Výtah vyrazil nahoru. Pyanfaré pozorovala dveře výtahu a hned, jak se otevřely, vyrazila rychle dopředu.

Nejdříve vstoupila na hlavní palubu a potom spěchala spolu se sestřenicemi na můstek. "Kdo nám volal?"

"Většinou stshové," řekla Chur. "Jedno hlášení nám poslala Ayhařina Prosperita. Banny Ayharová trvá na schůzce. Co nejdřív."

"Ještě nějaké hlouposti od mahe," řekla Tirun. "Nebyl u toho kód lodi."

Podruhé se přísně zahleděla na Tirun. Všimla si jejich svěšených uší a napnutého nosu. Prudce odfrkla, vešla na můstek. Haral se postavila a šla ji přivítat. U počítače se postavila Hilfy - Pane Bože, Hilfy - bok měla převázaný spoustou obvazů. Geran měla zalepené pravé ucho.

"Seš v pořádku?" zeptala se Haral. "Máme tady hlášení ze střediska stshů... Hlásili, že seš už na cestě."

"Jak šlechetné. Dělalí vám nějaké problémy?"

"Zamkli nás a nechali nás vyplňovat spoustu formulářů," řekla Geran. "Pustili nás asi před hodinou."

"Ach jo." Posadila se na svoje místo u řídicího panelu Pýchy, otočila se i se židlí a zahleděla se do tváří posádky. Hilfy, její neteř, měla bílý obličej a kolem očí měla bílo.

Haral a Tirun, obě byly vysoké a měly široká ramena. Byly dcery starší sestřenice Chanur; Geran a Chur, hubené a hbité sestřenky, dcery Jofan Chanurové, její třetí sestřenice. Dívalo se na ni několik moudrých, střízlivých pohledů. Nakonec se zahleděla na svoji neteř, nejmilejší dceru bratra Kohana, Hilfy Chanurovou par Faha, s jízvou táhnoucí se od nosu až k uchu a, bohové, na levém uchu měla úplně zalepený roztržený boltec. Jednou se stane její nástupkyní, bude řídit všechny obchody, pokud bude Kohan doma vládnout, a doufejme, že bude. K plnoletosti ji chyběl už jen malý krůček. Tvářila se hrdě a trochu ustrašeně. Zase si v duchu přála, aby byla Hilfy doma v bezpečí; ale neřekla ani slovo. Domů bylo daleko, hodně daleko a zájmy rodu Chanurů byly ohroženy.

"Chci se podívat do počítače," řekla. "Nastavte scan tak, abychom se hned dozvěděly o jakékoliv zprávě. Chci vědět o všem, co z této stanice odstartuje. Ať je to cokoliv. Chci to vědět."

"Provedu," řekla Haral.

"Tully se vrátil."

Všechny uši se vztyčily. Oči se jim rozšířily. Hilfy se posadila.

"Dobří bohové," řekla Chur.

"Mahijiru je tady. Byla tady. Zlatozub se z toho vyvlékl a zdrhnul." Musela jim říct několik dalších věcí, jako že byla donucena podepsat jakýsi protokol, že se chovala jako stárnoucí a trochu senilní kapitán, který na chvíli uvěřil tomu, že je vytáhně z toho, do čeho je uvrtal, že bude obchodovat s lidmi a zvládne vše, co s tím souviselo. "Měl nám podstrčit barely se speciálním zbožím. Nenadávejte mně -" Mávla rukou. "Zlatozubova originalita. Bohové, pomáhejte nám. Ale stshové rozehráli nějakou mocenskou partii, které nerozumím. Ten barel leží na celnici a má červený pruh. Mám dojem, že se mi to ale podařilo vyřešit."

Chur a Tirun se posadily do křesel s bezmocně svěšenými ušima.

,"Je mi to líto," řekla napjatě Pyanfaré. "Sestřenky, nezlobte se."

"Máme vůbec naději?" zeptala se Haral. Myslela tím ztracený obchod. Promarněné naděje. Myslela tím spoustu dalších věcí. Byla věrná, znaly se dlouho, ale nebyla slepá. "Mahendosatové to přežili?"

"Nevím. Vypadli odtud a nechali nám tady ten balík.

Mám ale ještě horší zprávy. Chtějí to dostat kifové."

"Bohové!" Geran se chytla opěradla Chuřina křesílka.

"A potom ta bitka v baru -"

"To byla jen záminka. Určitě to na nás nachystali." Se vztekem si vzpomněla na to, jak ji celou cestu pozoroval po přístavu nějaký kif. "Naprostý zmatek. A Zlatozub mohl odstartovat. Ale co všechno za tím vězí? - To vědí jen bohové. Hlášení se střídala, přicházela a odcházela hrozně rychle. Jako chi, když tančí svůj ohňový tanec. Možná, že to chtěli kifové, způsobili zmatek a potom chtěli něco ukrást. Možná taky ne. Pravděpodobně to nachystali na stshy. Určitě to na ně dolehlo nejvíc."

"Vědí kifové o tom barelu?" zeptala se Tirun. "Zatracenej mahe odtud vystartoval, jako by mu hořelo za prdelí! Co si teď tak kifové mohou myslet? Jen bohové vědí, kdo koho vlastně podplatil. Jen bohové vědí, jak dlouho budou platit úplatky! - Khymje doufám v pořádku?"

Chvilí bylo ticho. Nakonec Haral posmrkla a s obtížemi ze sebe vysoukala. "Doufám, že ano," řekla Haral.

"Chce nám k tomu něco říct?"

"Ani ne."

"Ale!"

"Řekl, že bude ve své kabině."

"Dobře." Spolkla to. S posádkou byla pokrevní příbuzná. Všechny byly z rodu Chanurů. Všechny byly ve stejném nebezpečí. Všechny kromě Khyma, ten pocházel z rodu Mahnů, byl to muž, už dávno měl za sebou nejlepší léta svého života a pomalu se u něho ztrácel pocit, že by měl někam patřit a pro někoho žít. Její bratr Kohan Chanur byl doma a spolehal se na ni. Meetpoint byl málem v troskách. Kifové začali čmúchat. Stshové se ji snažili přitlačit ke zdi. Pýcha v

tom už zase byla až po uši. Byla měkká, měla měkkou hlavu a měkké srdce. Všichni haniové si na ni kvůli tomu stěžovali. Jen její posádka nic neříkala, dokonce ani teď. Ani Hilfy, samozřejmě ani Hilfy. V jejich jasných očích zasvitly bojovné plamínky.

Bláznivá holka, pomyslela si. Nahlas ale oslovila posádku. "Co se stalo s nákladem?"

"Barely, co byly na rampě, zmizely dřív, než jsme se vrátily," řekla Tirun. "Na stanici jsme nahlásily krádež. Barely, které jsme měly v lodi, jsou v pořádku."

"Kifové si pospíšíli. Budeme dál používat staniční frekvence, ale kromě toho budeme neustále na příjmu. Dávejte pozor a hledejte pořádně. Neptejte se mě, jak dlouho to bude trvat. Nevím. Kontaktujte celníky. Chci vědět, kde je náklad."

Nikdo neřekl ani slovo o tom, co to bude stát, nikdo se ani slůvkem nezminil o tom, co by mohli udělat stšovové. Nikdo se nezminilo licencích, pravidlech při nakládání ani o tom, že utratily spoustu peněz, aby se do tohoto světa mohly vrátit. Nikdo neřekl ani slovo o Khymovi, jejich soukromém bláznovství, které se nedávno stalo bláznovstvím veřejným. Nikdo neprotestoval. Všechny bez řeči usedly do křesel a začaly prohledávat stanici. Posadila se a zapnula si počítač a začala se probírat všemi starými hlášeními.

Od mahendosatů, neidentifikováno: "Nechat papíry ve stanici, barely taky. Příjemná cestu. Muset spěchat. Ty taky." Zhluboka se nadechla a trochu se zachvěla.

Z Ayhařiny Prosperity: "Banafy Ayharová Pyanfaré Chanurové: něco se mezi námi stalo. Navrhuji, abychom to považovaly za soukromou záležitost. Navrhuji, abys s sebou vzala svědka a přišla za mnou na palubu. Očekávám okamžitou odpověď."

"Do pekla mahendosatovských!"

"Kapitánko?"

Rychle se ovládla a všechnen vztek si vybila na klávesnici. "Odpověď Ayharové: řekni si to kifům."

"Kapitánko -"

"Odešli to."

Geran se sklonila a vytřela zprávu na klávesnici. Přicházela jim další a další hlášení. Asi tucet obchodníků je chtěl žalovat kvůli nepokojům a ušlým ziskům na tržišti. Dále dostaly dva sprosté dopisy ze stšovských lodí v přístavu, které napadaly zdravý rozum Chanurů. Potom tam měly spousty dalších, které si jenom stěžovaly. Čtyři dopisy byly napsány v mahendosatovské pidgin a gratulovaly jim, v dalších se skrývaly nepochopitelné mahendosatovské náboženské slogany a nabídka pomoci.

Bdělost jim neposlala ani slovo.

"Tirun," řekla vzadu za ní Chur, "mám tady velitele celnice. Říká, že chybí nějaké údaje v papírech a že nemůže dát svolení k nakládání."

Rychle se otočila ve svém křesle. "Ředitel to zaručil. Řekni mu to."

"Velitel celnice říká, že tam musíš přijít a podepsat to."

"Už jsem tu blbost jednou podepsala!!"

Tirun odpověděla a snažila se kapitánčina slova přeformulovat do přijatelnějšího tvaru. Zdvihla své jantarové oči a zastříhala ušima. "Gtst říká, žeš podepsala osvobození od cla. Teď chtějí podpis, že se vzdáváš práva reklamovat zboží u původního majitele -"

Zapnula si svůj vlastní mikrofon. "Tady je Pyanfaré Chanurová. V případě, že půjdu na celnici, půjde se mnou celá moje posádka. Slyšíš mě? A potom si to budeš muset vysvětlit u ředitele! Slyšíš mě, ty byrokrate s osezenou prdelí." Na druhé straně bylo ticho.

Přerušila spojení. "Tirun, ty a Geran. Běžte do té jejich kanceláře a celou cestu dávejte pozor na barely."

"Kifové," řekla Tirun.

"Na ně se vykašleme, mají spoustu práce s stshy."

"Hlásí se celnice," řekla Chur. "Dej to na pětku." Přepnula se. "Takže co?"

"Hani, mám plán."

"Jen si ho nech. Posílám svoji vlastní hlídku. Slyšíš? Na téhle mizerné stanici mě už jednou okradli. Nechci, aby se to opakovalo."

Přerušila spojení, pohodlně se opřela a dívala se na Tirun. "Běžte!"

"Jasně!" Tirun a Geran se postavily a vyrazily ke dveřím.

"Vezměte si zbraně a přenosnou vysílačku!" stačila ještě vykřiknout za přivíracími se dveřmi. "A chovejte se pokud možno nenápadně!" Otočila se doleva, k Haral. "Jakmile přivedou našeho útočníka, nechte ho chvíli rozehrát a dejte ho do přetlakové komory."

"Jak je tam Tully už dlouho?" zeptala se Hilfy. Pyanfaré mrkla na chronometr, který ji visel nad hlavou. "Odhaduji, že asi šest hodin. Přinejmenším."

"Na jak dlouho má kyslík?"

"Nevím. Na tak dlouho, aby Zlatozub stihl po sobě zamést stopy." Otočila se na křesle a přitáhla si klávesnici počítače. Hledala seznam nákladu, hromadný výpis. "Máme aktualizované seznamy?"

"Ne," odpověděla Hilfy.

"Neterínko, já ten seznam ale potřebuji!"

"Už na tom pracuji," řekla Chur. "Přepni se na čtverku."

Narovnala si vzteky nakrčený nos a zastříhala ušima. Uslyšela cinkot náušnic. Symbolizovaly její zkušenost. Bohatství. Úspěšné cesty a výpravy. Seděla a pozorovala všechno, co ji mohlo nějak pomoci; dívala se na staniční scan, měla zapnutý odposlech staničních hlášení, snažila se zachytit sebemenší vydechnutí, závan informace, který zveřejní staniční úřady Meetpointu. Všechny jejich systémy byly zapnuty a ve žlutém světle slabě zářily.

"Tlak se zvyšuje," řekla Haral.

"Odhad ztráty hmotnosti na trojku," řekla Haral. Přepnula všechno na záznam. Počítač provedl všechny kontrolní výpočty. "Chur, zpřesni všechny údaje. Navigační počítač je na pětce."

"Mám je."

Segmenty navigačních křivek se koordinovaly a spustily se ostatní programy. Řídící obrazovka se změnila a objevila se na ní navigační mapa.

Maing Tol. Z Meetpointu na Urtur, potom na Kita Point a potom na Maing Tol. Když to dobře půjde.

"Na jeden skok to nezvládneme," řekla konečně. "Aspoň ne s nákladem, který zatím máme. Takhle se nám to nepovede."

Kolem bylo ticho. "Jasně," řekla nakonec Haral. Seděla a upřeně se dívala na grafy.

"Teto," zamumlala Hilfy a otočila se křeslem k ní. Měla vytřeštěné oči a upřeně se na ni dívala. "Teto, to je Geran. Říká, že celníci už naložili barely a jsou už na cestě. Mají sebou hromadu strážných. Mahendosatové."

"Dobří bohové. Snad se nám konečně něco povede. Jak dlouho jim to bude trvat?"

"Jak dlouho vám to bude trvat?" odvětila Hilfy. Poslouchala odpověď a očička jí u toho zářila. "Už jsou skoro tady." "Jaký je tlak?"

"V pořádku," odpověděla Haral.

"Kapitánko -" ozvala se Chur. "Někdo je dole u přístupového tunelu, u vysílačky- Je to Banny Ayharová, Kapitánko. Chce s tebou mluvit."

"K čertu!" Přepnula mikrofon na odposlech po celé lodi. "Ayharo, slyšíš mě? Vypadni odtud!"

"Kdo je to?"

"Pyanfaré Chanurová, k čertu s tebou. Vypadni z mého stanoviště. Nebezpečí se stále zvyšuje!"

"Jaké nebezpečí? Chanurová, nemám ani v nejmenším náladu na to, abys mě vodila za nos. Slyšíš mě? Chanurová -"

"Na to nemám čas," řekla, otočila se na křesle a odešla. "Haral, uvolniš ramena. Řekni Ayharové ať vypadne. Hilfy, Chur, pojdte se mnou."

Utíkaly společně k výtahu na spodní palubu. Rychle stiskla tlačítko.

V reproduktoru zapraskalo. Zvenku se ozval hluk přijíždějícího auta.

"Kapitánko," ozvala se Haral. "Geran je na příjmu. Venku jsou kifové."

Rychle vsunula ruku do dveří výtahu a násilím jej zastavila na palubě s přetlakovou komorou. "Hilfy!" řekla ještě dřív, než Hilfy stačila vyskočit za ní a za Chur. "Jeď dolů a otevři průlezy."

"Teto -" Mladičký hlásek se pokusil protestovat, ale to už se dveře výtahu zase zavíraly.

Utíkaly, jak nejrychleji mohly. Cestou se zastavily jen u políček se zbraněmi a u komunikačního panelu v hlavní chodbě.

"Otevři dveře!" zařvala Pyanfaré na Haral a utíkala k přetlakové přepážce.

???

Vběhly do přístupového tunelu a čelem málem vrazily do haniů, kteří stoupali vzhůru k přetlakovým dveřím. Byla to trochu vystrašená kapitánka a dvě starší členky posádky.

.Pyanfaré se tak tak vyhnula kolizi.

"K čertu s tebou -" zařvala Banny Ayharová. Chur zaklela; vytušila, že to jen tak neprojde.

"Kdyby si tě čerti vzali!" zařvala na oplátku Pyanfaré a uspěchaně se otočila dozadu. Dotklo se jí to. Chur se mezitím vzpamatovala ze svého leknutí a postavila se vedle ní. "Řekla jsem ti, abys vypadla z mého stanoviště!"

"Proboha, co to je, co by mohlo přivést Chanurovou k rozumu?" Banny Ayharová už zase křičela. "Kdy to přestane? - Poslouchej mě, ker Pyanfaré! Mám toho už dost. Snažíš se mě odstrčit -"

"Kifové pronásledují moji posádku, copak to nevidíš?" "Chanurová!"

Otočila se, zavolala Chur a obě se rozběhly. Skupinka spolu s Ayharovou se rozběhla za ní a držela se jich nejméně po ústí přístupového tunelu na spodní rampu.

"Chanu - rová!" volala za nimi Banny Ayharová a její výkřik se ještě chvíli rozléhal po stanici. Ale Pyanfaré se nezastavila; seběhla dolů na rampu, proběhla kolem kontejnerů se zmraženým nákladem a kolem ramen, která poutala Pýchu ke stanici.

"Chanurová!" ozvala se kdesi vzadu, daleko za ní.

Na stanici byl podivný klid; většinou tady jezdila spousta vozidel, někdo někam spěchal, ale teď nic. Klid, který nevěstil nic dobrého. Co se dole dělo, bylo patrné už odtud. Byli asi o čtyři stanoviště dál, vedle hromady kontejnerů. Doprovázela je zvláštní společnost - asi půltucet mahendosatů v uniformách staniční stráže, dva haniové ve vybledlých modrých šortkách a nízký vozík s vysokými bílými barely. Kolem se potulovalo několik kifů v černých pláštích a bylo vidět, že se stále přibližují. Nikde nebyl ani jeden stsh, ale jestli to všechno spískali oni, budou teď zalezlí někde v bezpečí.

"Pojďme," řekla Pyanfaré Chur, ale bylo jasné, že ji nemusí pobízet. Chur šla vedle ní. Přes hlavní cestu přešly v bezpečné vzdálenosti. Nechtěly vyvolávat sebemenší nepokoje dřív, než to bude opravdu nutné. Dala si ruku do kapsy a nahmatala spoušť pistole. Snažila se, aby je nikdo neviděl a hlavně se snažila být klidná. Oči jí jezdily po celé stanici; hledala sebemenší náznak něčeho, co by se mohlo podobat kifovi, prohlížela si každou skulinku, kde by mohli být ukryti kifové v záloze a pozorně sledovala dveře kanceláří vzadu vlevo.

"Hej," ozvala se žoviálně Pyanfaré ve chvíli, kdy byli u sousedního stanoviště. "Hej, kifové, vy svině jedny, je nejvyšší čas, abychom se rozloučili!"

Kifové je viděli přicházet. Okamžitě se rozběhli po okolí a někteří z nich se schovali za barely. Ale z širokého vozíku, na kterém byly čtyři velké barely, seskočila hlídka mahendosatů a postavila se kifům za záda.

"Jsem ráda, že vás vidím," zašklebila se Pyanfaré a zůstala stát v bezpečné vzdálenosti. Obličje kifů směřovaly rovnou k ní a zářila z nich upřímná nenávisť. "Varovali mě. Myslela jsem, že jste na mě zapomněli."

"Blázen," procedil jeden z nich skrze zuby. Zašklebila se, v kapse stále pevně svírala pistoli a pozorně se rozhlížela kolem sebe. Dva z nich vyběhli a zařadili se za vozík, který vzl barely. Veškerou pozornost věnovala jenom jim. Byli tak blízko, že je mohla cítit. Zápach jak ze starého papíru jí dráždil nozdry a vyvolával dávno zapomenuté vzpomínky. Obličje s dlouhými rypáky vykukovaly zpod z černých kápí, viděla tmavošedou kůži bez jakýchkoliv chloupků a s vráskami, které připomínaly zmačkaný papír a samozřejmě si všimla i očí, kolem kterých měli červené kroužky. Hrůzou jí vstávala srst na zádech. "Tak něco dělejte," přála si v duchu Pyanfaré. "Patolízalové. Hlupáci. Zlodějíčkové."

Akkukkakk se na vás vykašlal? Nebo je někde pryč?"

Z obličejů kifů se nedalo vůbec nic vyčíst. Jestli se jich nějak dotkla informace o jejich vůdci, který se vypařil, nedali to nijak najevo. Jen jeden z nich zdvihl hlavu a podíval se na ní s vystrčeným dlouhým rypákem. Díval se na ni zpřímá, což odporovalo běžným zvyklostem kifů. "Už nepatří mezi velitele," řekl a vozík mezitím popojel mezi ni a další čtyři kify, jež stáli opodál.

Uslyšela za sebou několik měkkých a tlumených kroků. Koutkem oka zahlédla Tirun a Geran; opustily svoje místa u vozíku a zaujaly pozice po její pravé straně, jen Chur si hlídala levou stranu.

"Běžte zpátky," řekla, ale na své posily se ani nepodívala. "Vy pokračujte dál. Hilfy je na spodní palubě. Celý náklad naložte." Mahendosatovská stráž se pomalu přesunula na svoje místa, koutkem oka zahlédla i přesunující se tmavé stíny a všimla si dvou mahe, kteří zůstali vpředu a dvou, kteří je hlídali zezadu.

"Máte u sebe zbraně," řekl najednou jeden z kifů řečí, která byla na hony vzdálena pidgin, jež užívali nejvzdělanější mahe. Tento kif mluvil řečí hani velmi plynule. Jeho věta měla v nuancích ukrytý i svůj druhý význam - znamenala vlastně nečestně ukrývané zbraně. "Pyanfaré Chanurová, máte spousty problémů, my víme. Víme, co převážíte. Víme, odkud to pochází. Chápeme vaši delikátní situaci u vás doma a víme, že v této chvíli máte něco, co nás zajímá. Udělám vám nabídku. Jsem velmi bohatý. Mohl bych si vás koupit - nabízím vykoupení z chyb nedávno minulých. Budete riskovat ztrátu lodě? Protože, to vám musím ještě říct, vaše loď bude ohrožena, tak jako teď už je ztracena loď toho mahendosata."

Slyšela, jak vozík se skřipěním opouští arénu a zvolna uniká bezprostřednímu nebezpečí. Chur stála kousíček od ní.

Stejně jako šest mahendosatovských stráží. "Hej kife, jak se jmenuješ?"

"Sikkukkut - anýniktuktin. Pro zvědavé hani jenom Sikkukkut. Jak vidíš, prostudoval jsem si tě!"

"O tom nepochybuju."

"Veřejné doky ale nejsou nejlepším místem na to, abychom uzavírali delikátní obchod. A potom, mám pro tebe jeden zvláštní návrh."

"Samozřejmě."

"Výhodná nabídka. Pozvu tě na svoji loď. Přijmeš moji nabídku?"

"To sotva."

"V tom případě bych přišel k tobě." Kif Sikkukkut rozevřel doširoka ruce a roztáhl svoji kápi. Pod rozevřeným pláštěm bylo vidět spousty zlata. "Samozřejmě beze zbraní."

"Lituji. Nezvala jsem tě."

Kif spustil ruce. Červeně olemované oči se mu zaleskly.

"Nejsi příliš zdvořilá."

"Vybírám si."

Dlouhý rypák se mu zkroutil do tvaru V. Všechny vrásky, které se na něm objevily, zvýrazňovaly linii V a všechno to vypadalo, jakoby kif najednou ucítil něco velmi nepříjemného. "Bojíš se svědků?"

"Ne. Jsem jenom vybírává."

"Pyanfaré Chanurová! Výrazně nemoudré rozhodnutí. Ztrácíš něco, co tě "tady, a koneckonců i u vás doma, mohlo zachránit. Vždyť loď haniů už zažily nejednu kompromitující scénu. Byl bych daleko od pravdy, když bych se dohadoval, co se stane s Kohanem Chanurem v případě, že se - nešťastnou náhodou - něco stane s Pýchou? Kohan Chanur zmizí. Jeho jméno bude vyhlazeno a už nikdy se neobjeví. Panství se rozdělí a loď se přejmenuje podle toho, kdo se stane pánem všech majetků rodu Chanurů. Ach, ker Pyanfaré Chanurová, jsi velmi nerozumná. Poslední události tě zničí. A komu jinému za to můžeš poděkovat než mahendosatům? Jejich operacím a machinacím, ve kterých nejsou haniové považováni ani za tak důležité, aby to stálo za to, na něco se jich vůbec ptát!"

Skřipění transportu se ozývalo z poměrně velké vzdálenosti. Uslyšela teď i ještě něco jiného; bylo to zasyčení, které vydávaly přetlakové dveře nákladního prostoru Pýchy. Slyšela, jak se vysunul dopravníkový pás a jak se pojistky přepravníkového pásu pevně ukotvily do zabudovaných ok. Byly to staré, dobře známé zvuky. U každého klepnutí nebo cinknutí věděla, co je vyvolalo. "K jakým operacím došlo mezi kify?" zeptala se šedého zloděje. "Zajímalo by mě, jaké machinace by mě tak asi mohly lákat a co bych z toho měla?"

"Mnohem víc, než by ti mohla přinést naše debata tady, ker Pyanfaré. Jedná se o věci, které by jistě hani, jež je v takovém nebezpečí jako ty, zajímaly, velmi zajímaly. Jakmile se poslední novinky o událostech na Meetpointu dostanou k haniům... A ony se jistě dostanou! Pamatuj si: mezi kify jsem ten, který by mohl stát při tobě, ne proti tobě. Sikkukkut z Harukku, k tvým službám!"

"Ty bastarde, snad nám nechceš rozdávat dárečky!?"

Na dlouhém, papírovém šedém rypáku se objevily další vrásky a rýhy. Možná se takhle kifové smáli. Tenhle ale vytáhl ruku zpod pláště a ona rychle ustoupila o krok dozadu. Ruku měla na spoušti a pistolí mířila přímo na něho, připravena okamžitě začít střilet.

Podal jí kousek zlata. Měl šedou ruku a zakulacené drápy. Chvilí se na to dívala a prst měla pevně přiložený ke spoušti.

"Zpráva," řekl. "Pro vás a váš náklad. Dejte mu to."

"Asi to má mor."

"Ubezpečuji, že nemá. Držím to v ruce! Vidiš?"

"Je to jistě něco specificky haniovského, že?"

"Byla by chyba nevědět, co to vlastně je. Důvěřuj mě, ker Pyanfaré."

Bylo nebezpečné zahrávat si s vrtochy kifů. Věděla, že tady ten by se urazil, byl by dotčený. Dívala se, jak elegantně otočil zápěstím a podržel před ní malý předmět - měla před sebou malý zlatý prsten.

Popadla jej a pevně jej sevřela mezi drápy.

"Jsi nedůvěřivá," řekl Sikkukkut.

Pyanfaré se ovládla. "Chur," řekla a s ušima nastraženými uslyšela, jak se Chur k ní pomalu přibližuje.

Držel před ní hubené, jakoby od sazí šedivé, prázdné dlaně na znamení mírumilovnosti. Svůj dlouhý rypák měl skloněný. Oči s červeným okrajem na ni koukaly s beránčí mírumilovností.

"Ještě se uvidíme," řekl Sikkukkut. "Budu s vámi trpělivý, blázniví haniové, a budu doufat, že nezůstanete blázný navěky." Ustupovala až k mahendosatovským strážím. Chur šla vedle ní. "Neotáčejte se k nim zády," řekla Pyanfaré mahendosatům.

"Máme rozkazy," řekl velící mahendosat. "Vy běžte na loď a zde kifové si půjdou svou cestou."

"Jsou nezákonně ozbrojeni," řekl ledově jeden z kifů. "Zeptej se tady té hani."

"My jsme ozbrojeni přesně podle zákona," řekl významně mahe, kterého se asi před tím dotklo, že by měli být mahendosatové nějak zapleteni s kify. Mahendosat stál před ním pevný jako skála; Pyanfaré se otočila, rychle se snažíc využít šance, kterou jí právě nabídlí, vzala Chur a rychle přeběhly přes doky. Cítila jen, jak jí píchlo mezi lopatkami.

"Jdou pryč," řekla Chur, která se stihla otočit a podívat se přes rameno. "K čertu už s nimi."

"Pojďme," řekla Pyanfaré a její úprk se změnil v poklidnější klus. Utíkaly k Pýše a už zdálky slyšely hluk nakládacích pásů a jeřábů. Na nakládacím jeřábu visel jeden kontejner a nic se nedělo. Dole pod jeřábem stály tři hani, které něco křičely na její posádku u řídících pák jeřábu.

"Ayharová," zahromovala Pyanfaré. "K čertu už s tebou! Vypadni!" Vpadla přímo doprostřed a odstrčila všechny od sebe. Banny Ayharová před ní trochu ustoupila. Teď se na ni dívala vykulenými očima a tvářila se trochu vyděšeně.

"Bastarde bez uší!" ječela Ayharová. "Ty na mě nesahej!"

Věděla, že to přehnal. Stála pod jeřábem, který už odvázel náklad, za ní stály Tirun, Geran a Chur a po boku kapitánky Ayharové stály dvě členky její posádky. Všechny myšlenky jí proběhly hlavou - haniové, spolenectví a všechny možné následky jí vířily hlavou.

"Omlouvám se," řekla ztěžka. "Omlouvám se, Ayharová. Ale odejdi z mé paluby. Slyšelas?"

"O co ti jde, Pyanfaré Chanurová? Do něčeho určitě strkáš nos, spolčila ses s mahendosaty a kdo ví, co ještě. Ale pamatuj si, Chanurová, moji lidé s tím nesouhlasí! Viš, co nás to stálo? Viš, co nás stálo tvoje poslední šílenství? Lodě haniů nesměly přistávat na Meetpointu, naše doky na Gaohnu byly zavřené a ať bohům naroste peří, jestli nám odškodné od mahendosatů vynahradilo všechny ztráty -"

"Banny! Sejdeme se na Anuurnu. Promluvíme si o tom. Dáme si skleničku nebo dvě."

"Skleničku nebo dvě! Dobří bohové, Chanurová!"

"Geran, Tirun. Naložte to."

"Neotáčej se ke mně zády!"

"Ale já opravdu nemám čas, Ayharová!"

"K čemu ten spěch?" Byl to měkký hlas někoho z haniů. Nějaký nevychovanec z Ayhařiny posádky, pomyslela si Pyanfaré a už měla na jazyku jadrné nadávky.

Stála před ní ale kapitánka, měla zlatavou kudrnatou hřívu a vypadala velmi elegantně. Nad loktem měla zlatý náramek, zlatý opasek a na sobě měla černé hedvábné šortky.

Barvy rodu Nedotknutelných. Zástupkyně haniů.

"Rhif Ehrranová," představila se. "Jsem kapitánkou Ehrraniny Bdělosti. Chanurová, v čem je problém?"

Málem jí přestalo tlouct srdce. Krev se jí vyšplhala až do uší a pomalu sestupovala k srdci. "Soukromá záležitost," řekla co nejzdvořileji. "Omluv mě, kapitánko, ale máme vyhlášenou pohotovost."

"Jsem zde na stanici kvůli něčemu jinému," řekla zástupkyně. "Ale ty jsi to málem přehnal, ker Chanurová.. Byla bys tak laskavá a řekla mi, o co vlastně jde?"

Mohla všechno předat Ehrranové, mohla jí všechno ukázat a předat celou záležitost oficiálnímu zástupci haniů na stanici.

Dát jí Tullyho. Nechat ho tady jí? Je mladá, panebože, vždyť je to úplnej zajíc, nemá v uchu ani půltucet náušnic. Navíc je to takovej studenej čumák. Mele pořád dokola jako gramofon, patří k rodům, jež se zabývají veřejnou správou, nikdo si nedovolí ji ohrožovat a je vlastně nedotknutelná.

"Jsem na cestě domů," řekla. "Postarám se o to." Ehrraniny nozdry se nejprve rozšířily a potom se zúžily.

"Chanurová, co ti dali kifové?"

Po zádech jí přeběhlo mrazení. Jakoby z velké dálky uslyšela vrčení jeřábu; jeho rameno právě odnášelo poslední barely na svoje místo. "Během nepokojů jsem ztratila prsten," řekla. "Kifové mně ho vrátili." Tato lež ji znechutila.

Stejně jako strach, který ji zachvátil poté, co se objevila Ehrranová. Věděla, že ona ví, že se bojí. "Je tohle ta záležitost, o kterou se hanové začali zajímat? Sbíráte kachny?"

Působilo to. Ehrranové nejprve klesly uši dolů, ale hned je zase narovnala. "Překročilas svoje soukromé teritorium, Chanurová. Způsobilas všechny tyhle zmatky. Jestli dojde k jakýmkoliv dalším zmatkům, vložím se do toho já. Slyšelas

mě?"

"Jasně." Špatně se jí dýchalo. "Vadilo by ti, kapitánko, kdybys si dál hleděla svého? Mám moc práce."

"Chanurová," řekla Ehrranová, "není to s tebou růžové. Vezmi si moji radu k srdci. Jakmile se dostaneš na Anuurn, zbav se svého pasažéra."

Málem se jí zastavilo srdce. Ehrranová se už ale otočila a šla pryč. Ehrranová ale naštěstí myslela Khyma. Uvědomila si to skoro okamžitě, ale ten zlomek sekundy jí málem stál život. Podívala se na Banny Ayharovou, spíš na ni jen tak civěla. Dívala se na ni jako na někoho, jehož aktivity sem přilákaly Ehrranovou a přerušily jim jejich soukromou hádku.

"To není moje práce," řekla Ayharová.

"Běž do všech mahendosatovských pekel."

"Nemůžu s tebou souhlasit," řekla Ayharová, rozhodila rukama a nervózně popocházela kolem. Na chvíli se zastavila a upřeně se na ni podívala. "Je na čase, abys to vyklopila. Raději nám to řekni dřív, než to úplně zničí tvého bratra, proboha!"

Pyanfaré klesla čelist. Překvapilo ji to. Jenom se bezmocně dívala, jak se Ayharová podruhé zatočila na podpatku a rychle vyrazila spolu se dvěma členkami své posádky zpět k lodi. Byly už daleko a kdyby se teď rozhodla na ně zavolat, nebylo to nic jiného než výkřiky nemohoucího.

První barel už byl naložen; Tirun a Geran zkušeně odkoply malý nakladač, který se prudce rozjel, ale zastavil se na milimetr přesně před boxem, do něhož měl být uložen. Barel pomalu opouštěl nakládací rampu a Chur seděla za řízením velkého nakládacího jeřábu a pokřikovala něco na opodál stojící mahe.

"Chur!" zavolala na ni Pyanfaré a vyrazila rovnou k jeřábu a nakládacímu tunelu pod jeřábem. Chur vstala a vydala se za ní, celou práci přenechala dokařům. Pyanfaré oběhla loď po celé délce a píchalo jí z toho v boku. Chur prošla nakládacím tunelem a už byla vedle ní.

Nasadila na tento případ haniovského agenta.

Měla možnost zbavit se Tullyho a vložit ho do péče tady té agentky a ona to neudělala.

Bohové! Ach, bohové!

Protáhly se malým průchodem a daly se úzkou chodbou k výťahu. Pyanfaré stiskla knoflík, dveře se zavřely a výťah se rozjel dolů po vnějším okruhu cestovních prostor Pýchy.

"Máte to?" ozval se z intercomu hlas Haral.

"Čert ví," řekla do nemastně neslané se tvářícího intercomu a snažila se při tom mluvit klidně. "Dávej pozor na kify, pořád tam ještě jsou, slyšíš mě?"

"Vypadá to tam, jako kdyby se to jejich společenství naprosto rozpadlo."

"Ale!" Byla to nečekaně příjemná zpráva. Skoro tomu nemohla uvěřit.

"J e to opravdu tak," řekla ještě Haral a z intercomu se ozvalo nepatrné cvaknutí, jak se Haral odpojila. Výťah dojel na dno rotujícího okruhu a s kodrcáním se rozjel dál. "Víš, ve kterém barelu je?" Chur vedle ní těžce oddechovala a poklepávala rukou na zábradlí.

"No to víš, že ne! Myslíš, že na to Zlatozub nalepil nálepky? Nemohl ho nacpat do malých barelů a nemohl nám to poslat přímo. Musíme důvěřovat stshům. Ztracené mahendosatovské šílenec!"

Výťah se rozjel trochu rychleji a za chvíli už zase stál. Dveře se otevřely a ony vystoupily do osvětleného prázdného nákladního prostoru plného nájezdových kolejí přímo pod operačním panelem, u kterého teď obě dvě stály. Od úst jim stoupaly malé obláčky srážející se páry. Na všech zařízeních, ostatním nákladu i na důležitých přístrojích byla jinovatka. Promrzlé kovové pláty jim spalovaly chodidla. Klimatizace, jež teď vydechovala přece jen o něco teplejší vzduch, se ale tak jako tak nedokázala zavděčit nechráněné kůži a citlivému nosu haniů.

"Hilfy?" zavolala Pyanfaré. Vyklonila se dolů přes zábradlí. Hilfy - Hilfy - Hilfy rozléhala se ozvěna po celém nákladním prostoru.

"Teto!" ozvalo se někde hluboko pod nimi. Zahlédli dokonce postavu navlečenou do teplé pracovní kombinézy někde hluboko pod nimi. Zahlédly i odlesk bílého barelu stojícího teď už pevně na svém nosiči. "Teto, nemůžu to otevřít.

Nemůžu oddělat víko. Je tady nějaká pojistka."

"Bohové, upečte zaživa toho mahendosatovského tupce!" Pyanfaré stála u skříně s teplými kombinézami, ale ani si jí nevšimla. Sestupovala bosá rovnou dolů po schodech do hloubky nákladního prostoru. Mrazivý vzduch jí spaloval plíce a cítila, jak jí začínají mrznout žebra. Uslyšela za sebou, jak se otevřela dvířka od skřínky s oblečením. "Vezmi to sebou!" zařvala na Chur a od úst jí šel velký obláček páry, jež ve světle nákladního prostoru krásně zazářil.

Do nákladního prostoru přijel s velkým zasyčením další barel. Vzápětí se ozvala rána, jak se vyrovnávaly tlaky za přetlakovou komorou, kterou musel projet náklad. Teprve když jel náklad po kolejích, byly v mizerném světle nákladního prostoru vidět koleje. Přijíždějící barel se kolébal ze strany na stranu a vypadal jako obrovský džbán.

Konečně dojel až na konec kolejí a narazil do již upevněného barelu. Hilfy uskočila na stranu a spustila páku, která ovládala bezpečnostní popruhy barelu. Ciferníky sledující hodnoty uvnitř barelu svítily na horním víku.

"Tady je taky ta pojistka," řekla zoufale a hlas jí nekontrolovaně stoupal a dostával se do rozporu s vyrovnanou a chladně klidnou maskou, kterou si nasadila. Přehlušil ji ale rachot, s jakým z venkovní rampy přijížděl další barel. "Dal nám ten Zlatozub nějaké kódy?"

"To vědí jen bohové. Možná je mají stshové." Pyanfaré se instinktivně otrásla ve chvíli, kdy ji Chur přehodila přes ramena plášť a do prokřehlých rukou jí dala masku a další příslušenství. Pozorně se dívala na třetí pomalu se přibližující barel a vůbec si nevšimla, že jí Chur podala oblečení. Přemýšlela o podvodu či zradě, kterou na ně nachystali stshové a sledovala hydraulická ramena pomalu posunující barel vpřed. Konečně se zarazil a mohutná ramena jej usadila do třetího volného místa. Odehnala Hilfy a sama se vrhla na víko, které chtěla zkontrolovat sama. . I tady to bylo pevně zajištěno.

"Máme čertovskou smůlu," řekla Pyanfaré, vstala a shodila ze sebe kombinézu a odhodila masku proti chladu. Ruce už skoro necítila, nemluvě potom o drápech. Šlapky na nohou jí pálily od promrzlých plátů nákladního prostoru. Bezmocně se dívala na Chur. Ta si již nasadila svoji masku a v ruce držela teplou kombinézu, kterou před chvílí zahodila. "Musí to být ten poslední, jinak nevím."

"Co když k tomu byl klíč?" zeptala se Hilfy. Zuby jí drkotaly zimou, přestože byla navlečena do teplé tlusté kombinézy. "Možná ho teď mají stšhové."

"Už sem jede čtverka," křičela nahlas Chur a snažila se pře křičet rachot hydrauliky, jež posunovala poslední barel do nákladního prostoru. Barel jel pomalu po kolejkách. Rozběhly se mu naproti. Chur k němu přiběhla první, vyskočila na vozík a rychle se natáhla k víku a zkusila zatáhnout. "Ten je taky zamčený."

"Hromy a blesky!" Pyanfaré vytáhla pistoli a vystřelila těsně vedle Chur na mechanismus víka, potom popošla kousek níž a vystřelila na další barel a potom ještě jednou a ještě jednou. Kontrolky na víku zhasly. Kouř a zápach ze, spáleného plastu pomalu stoupal chladným, špatně osvětleným nákladním prostorem a nad hlavami se mísil s jejich, do ledových minikrystalek, sraženým dechem. "Sežeňte hořáky a odpalte všechna víka. Nějak je odřežte."

"Jde to!" zavolala Chur a tahala silně za kouřící víko. Hilfy jí rychle přispěchala na pomoc. Pyanfaré stála u barelů a pečlivě si prohlížela víka.

V prvním byly ryby, sušené ryby, jejichž zápach pomalu stoupal vzduchem. V dalším bylo sušené ovoce. A ve třetím - "Tady je to," řekla Chur a rychle se snažila úplně odhodit víko. Klekla si na kolena, za víko zapřela dlouhou tyča celou svojí váhou se snažila vypáčit víko. Víko povolilo a Chur málem upadla na zem.

Z hloubky na ně vykoukla bledá tvář s dýchacím přístrojem. Vzduch uvnitř barelu se smísl s chladným vzduchem nákladního prostoru a nad hlavy jim stoupal obláček páry. Tully zakřičel a začal se radostně sápat ven. Z hloubky barelu stoupal zápach lidského potu, jenž svojí intenzitou málem překonal zápach sušených ryb. Chur mu pomáhala - chytila ho za ramena a tahala ho ven. Měl na sobě bílé tričko. Konečně se postavil na podlahu. Z jeho přehřátého těla stoupala v podchlazeném vzduchu pára, která se nahoře mísila se všemi ostatními pachy.

Ztěžka dýchal a bylo vidět, že se na nohou drží jenom s největším úsilím.

"Tully," řekla Pyanfaré. Měla dojem, že ho oslepila mizerná světla nákladního prostoru. Vypadal, jakoby byl už napůl vysušený z tepla, které bylo v jeho úzkém dočasném bydlišti. "Tully, to jsme my, proboha Tully!"

"Pyanfaré," vykřikl a padl jí do náručí. "Pyanfaré!" - vrhl se kupředu a strhl si masku a odpojl všechny hadice. Přitiskl svoje kouřící tělo tak těsně k Pyanfaré, že úplně cítila, jako mu divoce tluče srdce.

"Klid, jenom klid," řekla. Instinkt lovce. Její srdce tlouklo skoro ve stejném rytmu jako jeho. "Dávej pozor, Tully." Celou dobu měla vztyčené uši a snažila se ho pomalu a citlivě odstrčit. V jeho očích se objevil strach a hrůza. "Jsi v bezpečí. Slyšíš? Bezpečí, Tully. Jsi na Pýše."

Zamumlal něco ve svém rodném jazyce. "Dostal -" řekl. "Dostal -" mumlal stále dokola. Pustil se Pyanfaré a znovu se vrátil do barelu. Probíral se hromadou rozmačkaného ovoce a trubicemi dýchacího přístroje. Za chvíli se postavil a měl v ruce nějaký balíček. Podal jí ho. Vzala si ho a Tully se trochu zachvěl.

"Zlatozub," řekla a chtěla dodat ještě něco, čemu kvůli jeho drkotajícím zubům nebylo rozumět.

"Vždyť tady zmrzne," řekla Chur a hodila mu přes jeho holá ramena jednu kombinézu.

A možná teprve teď poznal všechny ostatní, protože teď zakřičel. "Chur," a popošel s rozevřenou náručí k ní. Chvil se zimou a radostí. "Hilfy!" zavolal ve chvíli, kdy si sundala masku a nechala se mu poznat.

Kolena se pod ním ale podlomila a on upadl dřív, než ho mohly Chur a Hilfy zachytit. "Hil-fy!" řekl trochu bláznivě a nedůstojně. Seděl totiž na zadku, který mu pomalu spalovala promrzlá podlaha. Hilfy ho chytila kolem krku.

"Postavte ho," řekla jim oběma Pyanfaré. "Odved'te ho proboha do výtahu!" Ukázala jim rukou s balíčkem. Jí samotné už mrzly nohy, Tullyho propocené tričko pomalu tuhlo a ve vlasech se mu tvořila jinovatka.

Pokusil se udělat několik kroků, ale moc se mu to nedařilo. Raději si ho zavěsily mezi sebe. Šli po dlouhém schodišti a bylo vidět, že každý jednotlivý krok po železném schodišti mu činí nesmírné obtíže. Klopýtal a padal, úplně ale nespádl jedině díky tomu, že se pevně držel kolem krku svých průvodkyň.

"Pořádně ho držte!" Pyanfaré došla až k výtahu a přivolala jej. Podržela dveře a počkala, až nastoupí. Zaplavila je lavina světla a tepla. Tullymu to ale příliš nepomohlo; Hilfy a Chur jej musely stále velmi pevně držet.

"Papír," zamumlal Tully a pozdvihl svoji unavenou hlavu.

"Všechno máme," řekla, zavřela za sebou dveře a odeslala výtah. Chur si k sobě přitiskla Tullyho a čekali, až dojde výtah na konec chodby a začne zase stoupat nahoru.

"Uložte ho na marodku," řekla cestou Pyanfaré. "Uložte ho do tepla a hlavně ho, proboha, umyjte."

Na ta slova Tully pozdvihl hlavu. Jinovatka se mu pomalu roztékala na jeho blondáté hřívě a potůčky vody mu stékaly do očí. Byla z něho cítit rybina, zkažené sušené ovoce a lidský strach. "Přítel," řekl. Toto slovo uměl nejlépe. Nabídl jim toto slovo a doprovodil ho svým ustrašeným pohledem. Pyanfaré se k němu unaveně natáhla a poplácala ho po rameni. Samozřejmě, že se snažila zatáhnout svoje drápy.

"Samozřejmě, že seš přítel."

Bohové, o tom se přece nedá pochybovat! Na to, že jim nezbývalo nic víc než naděje, už zase zašly příliš daleko.

"Mám - Pyanfaré - mám -" Zuby mu jektaly zimou a nebylo mu tudíž skoro vůbec rozumět. "Přijel se na podívat - Potřebuji - potřebovat -"

Výtah se zastavil na spodní palubě a dveře zasyčely a otevřely se. "Postarejte se o něho," řekla Pyanfaré a zešíroka se postavila před dveře výtahu. "Ale spěchejte! Potřebuji, abyste dělaly taky něco jiného."

"Provedu," řekla Chur.

"Pyanfaré!" smutně zakřičel Tully, ale to ho už táhly pryč. "Papír -"

"Neboj, slyším," řekla a ukázala na balíček, který pevně držela v ruce. "Mám to," řekla si spíše sama pro sebe. Na něco

si vzpomněla a zanořila ruku do kapsy. Ucítla pistoli a prsten. Nemohla si ho dát ani do ucha. Prstýnky na ruce nosili jenom mahendosatové a stshové; neměli totiž drápy a nemuseli mít tak šlachovité prsty. Kromě toho měli o jeden článek na prstu víc než haniové. Nebo kifové. Nemluvě potom o tcaech, knnnech a chi.

Lidská ruka se svým způsobem velmi podobala ruce mahendosatů. Tully se už jednou dostal do pařátů kifů. Ony ho odtud dostaly. A jen bohové věděli, že na to nikdy nezapomene.

Mizernej Outsider. Byla s ním jenom pár minut a už se zase chvěla po celém těle. Vždycky, když byla s ním, to bylo stejné.

"Je v pořádku?" zeptala se jí Haral hned, jak došla s boláky na nohou na můstek.

"Za chvíli bude. Je trochu oťresen. Nemůžeme mu to ale vyčítat." Usadila se do svého křesla a položila si nateklé nohy na stolek před sebou. Haral byla slušně vychovaná a navíc vycítla vážnost situace, takže tentokrát ani nezačala pohoršeně krčit nos. "Už jsi slyšela o tom, co udělala Ehrranová?"

"Něco jsem zaslechla."

"Vsadila bych se, že o nás podá pořádně tlustý hlášení."

Je tady už Tirun a Geran?"

"Šly vyvézt na smetiště zbytky ryb a ovoce. Musíme se toho zbavit. Do hlášení dáme, že se nám zkazilo zboží, které jsme vezly. Jsou to jen odpadky."

"Aha." Pohodlně se opřela, zahákla jeden ze svých drápů do plastického obalu balíčku a roztrhla jej.

"Co je to?"

"Něco hodně cenného."

Z tlustého balíčku vypadlo několik svitků papíru a trojice počítačových pásů. Pročítala si nálepky a najednou se zhluboka nadechla. Našla dokument, který dal Zlatozub do ruky Tullymu - byla to jakási mahendosatovská škrábahice, k níž byl připojen tištěný podpis. Nahoře bylo napsáno: Povolení pro nezbytné opravy a dál se to nedalo přečíst.

"... nutné k..." dohadovala se dál. Zbytek byl nečitelný a nedala se vyluštit už ani řádka.

Druhý dokument byl hustě popsán poměrně úhledným, drobným spojeneckým písmem. Rychle prolétla několik stránek a čas od času něco přeskočila.

Že by lidé? Zdálo se, že ano.

Třetí dokument byl napsán na stroji:

Zdravím, stálo v něm hned na začátku. Lituji, že hned odejít. Na stanici mnoho povyku a mít za sebou hromadu kifů, mít spoustu trablů. Jeden šílený stsh dělat mně problémy. Posílat barely, ale nevěřit moc stshům. Nejvyšší na stanici mít slabé srdce a být moc chytrý. Jestli moci číst teď toto, slibuji, že ti vyrvat srdce a sníst ho k obědu.

Přijít Tully a přinést mnoho problémů. Mahendosatovský frachťák Ijir najít jeho loď, poslat ho sem lidé. "Přivést Pyanfaré," říkat pořád dokola. "Pyanfaré." Nedostat my z něho ani jedno jiné slovo. Tak ho přivést k tobě. Být tvrdohlavý chlapík.

Vím, že chce žádat hano pomoci mu. A taky vím, jak chovat se hanové; hodně politikařit, hodně namluvit, neudělat nic. Mít navíc spousta problémů se svým druhem - zapomeň na to, co říkat o něm před tím, ale jinak to já myslet vážně. Jsi jen hloupá Pyanfaré, nic víc než hlupák, dávat šanci žárlivým hani jít po tobě. To snad nebýt dobrý překlad, že? Vím, co ty udělat. Poletět dlouho do vnější vesmír, tam něco zvláštního napadnout, něco, že mužští občas k něčemu být. Někdy nebýt moc normální. Vědět, že Chanurovi mít hromada osobních nepřátel, vědět, že hani nejsou jako mahendosatové, že někdy mít hodně malé mozky, že neradi často měnit zvyky, že spousta hani zešílet, kvůli stshovské embargo. Co potom udělat? Hrát o čas? Bojovat se všichni? Doufám, že být chytrá a jednoho dne si pochutnat na jejich vnitřnosti. To ale být někdy, ne teď. Jestli jet za hani, vzniknout jen spousta zmatek. Já vědět. Jet za hani a všechno se převést na politiku. Místo toho jet za mahendosaty a přijet za Nejvyšší jako dobrý přítel, dát Nejvyšší zprávu na pásku označil jedničkou. Lituji, ale muset to napsat šifrou. Mít všichni trochu strach.

Teď říci špatné zprávy. Kifové jít po tobě. Starý nepřítel, Akkukkak být určitě mrtvý. Několik sviní rozhodnout se, že nastoupit na jeho místo a velet útoku. Teď tady být jiný hakkikt, jmenovat se Akkhtimakt. Myslím, že být za Akkukkaka jeho plukovník a teď se snažit, být lepší a větší, než být on. Ale mít stejné nadání otravovat. Co na to říkat? Pomsta na knnnech nebýt dobrý nápad. Raději pomsta na lidech a na další milé rody - jako být já a ty. Loď v přístavu Harukk, kapitán Sikkukkut. Být největší svině, jakou potkat, ale on pokládat za svého nepřítel Akkhtimakta. Chce nabídnout určitě ti nabídnout obchod. Smrdět po mrtvolách.

Rychle sebrat se dohromady a rychle spěchat za Nejvyšší. Papíry v pořádku. S mahendosaty udělat špičkový obchod. Mít teď něco, co nikdo zatím nemít. Vykašlat se na ostatní náklad. Být potom bohatá. Slíbit ti to. Ostatní hani nepřátele nechat na pokoji.

Přát ti mnoho štěstí. Mít práci ve vesmíru stshů. Muset něco vyřídit.

Zlatozub Ana Ismehanan -min z Hasanananu. Raději ti dát i přezdívkou.

Rozhlédla se kolem sebe a měla hluboko svěšené uši. "Co se tam píše?" zeptala se Haral.

"Zlatozub nám přeje mnoho štěstí. Slibuje, že nám pomůže. Podplatil stshy. Někdo dostal ty papíry a přilákal nás sem, všechno ostatní už byla, bohové to dosvědčí, pouhá náhoda." Okusovala si špinavý nehet na drápu. Chutnal po rybách a lidech. Znechuceně si odplivla a odhodila papíry do své přihrádky u stolu. "Řekni Tirun a Geran, ať rychle vyloží všechno náklad. Chur jim může pomoci. Rychle!"

"Všechno?"

Otočila se a dlouze se zadívala na Haral. Byla to otázka, samozřejmě, že to byla otázka, ale v duchu se Haral ptala ještě na něco jiného. "Všechno. Zavolej Mnesit. Řekni jim, ať sem pošlou agenta, aby se podívali na to, co jim patří. Řekni Sito, ať na trhu prodají to, co je naše a peníze pak uloží."

"Okradou nás. Kapitánko, máme přece záruky. Na Urturu nám slíbily nalodění - Máme před sebou první obchodní

cestu za celej rok! Jestli teď zase o všechno přijdem -"

"K čertu už, Haral, copak můžu udělat něco jiného?" Zavládlo trapné ticho. Haral svěsila uši, ale zase si je postavila. Byla zoufalá.

Připravily se tedy na útěk. Připravily se na to, že zase přijdou o náklad - to znamenalo víc než dost. Chanurovi byli ve velké finanční tísní navíc - důvěřovali mahendosatovské nabídce... Podruhé. Bylo to už podruhé. A poprvé, kam až sahala její paměť, Haral s ní debatovala o rozkazu.

"Půjdu se vykoupat," řekla.

"Co máme udělat s nákladem, který nám teprve dovezou?" zeptala se slabě a nesměle Haral.

"Nabídněte to Sitovi," řekla. "To, co si nevezme, do skladu. Možná se nám to povede domluvit a budeme se moci vrátit." S největší pravděpodobností celý náklad ale konfiskují sthové. Neřekla ale ani slovo o tom, co si obě v duchu myslely. Stoupla si a zamířila z můstku, už skoro necítila kolena, chtěla se umýt, chtěla se dát do pořádku, chtěla si dát do pořádku svůj vlastní svět, chtěla - jen bohové vědí, co vlastně chtěla.

Asi mládí. A aby už skončily všechny komplikace.

Před tím, než se vykoupala, musela ještě vyřídít několik věcí.

Zazvonila na dveře jedna deset, dole na chodbě pod její kabinou. Nikdo neotevíral. Ještě jednou zazvonila a cítila se hrozně provinile. Znervózněla.

"Khyme?"

Zazvonila potřetí a hlavou jí proběhly ty nejčernější myšlenky. Na této přes rok trvající výpravě to nebylo nic neobvyklého a již po několikáté si představila, že spáchal sebevraždu. Nikdo neodpovídal a ona si představovala, jak otevře dveře od jeho kabiny a najde svého manžela, který se rozhodl pro to, čeho se dlouhé měsíce obávala.

Jeho smrt by jí jistě ulehčila život, mnoho věcí by se vyjasnilo a zjednodušilo. Věděla to, ale také věděla, že by si to nemohla nevyčítat.

"K čertu, Khyme!" Dveře se konečně otevřely. Khym se před ní vztyčil. Měl přeleženou hřívu, která na něho prozradila, že spal. Kolem pasu měl přehozený kousek látky, jinak nic.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Jasně. Dobrý!" Jizvy na tváři, sešité a částečně jen přelepené, mu naběhly zlostí. A jeho uši; plastičtí chirurgové na stanici Gaohn mu museli udělat skoro obě dvě nové. Teď mu levé viselo na kousíčku kůže a spoustě náplastí, kterými se mu snažil někdo dát ucho trochu dohromady. Kdysi patřil ke krasavcům.. A stále jím svým způsobem byl, zestárnul a podepsal se na něm osud. "A ty?"

"Dobří bohové!" Vztekla vydechla a prošla kolem něho do kabiny. Jen poočku se rozhlédla kolem sebe a hned si všimla šíleného nepořádku; na prostěradle a na povlečení byly malé skvrny od krve. Na stole ležela hromada pásků a kupa neumytého nádobí. "Nemůžeš to tady nechat jen tak povalovat!" Bylo to staré, prastaré bezpečnostní opatření na všech lodích, které mu postě sdělila s nebývalou laskavostí a trpělivostí. "Panebože, Khyme, nemůžeš dělat tady takové věci..."

"Je mi to líto," řekl a myslel to opravdu vážně. Jako vždycky předtím.

Podívala se na něho, na to, co z něho zbylo. Byl to láskyplný odvěký pohled, který se ale dnes změnil v soucitný úsměv. Byl otcem jejich dětí, jejího syna a dcery. Byli blázni, oba dva. Khym z rodu Mahnů, býval dokonce pánem Mahnu, bylo to ale v dobách kdy někdy patřil. Žil by ve smrti a zemřel by stejně jako všichni urození pánové jeho věku. Umírali ale i mladí; ti, kteří nebyli schopni včas zaujmout místo. Nemuseli zemřít, mohli se potulovat nebo jít do kláštera nebo vést život poustevníků. Mohli by chodit čas od času na lov, bojovali by s ostatními mužskými a umírali by ve chvíli, kdy by se jejich nesnáze staly nesnesitelnými. Churrau hanim. Jejich rasa si polepšila. Muži byli jen a pouze tím, čím byli. Tři čtvrtiny z nich podlehly v bojích a ti muži, kteří přežili, byť jen nakrátko, se stali pány zámek, byli nedůtkliví a měklo jim maso.

Býval krásný. Zářil jako slunce. A většinou byl dost chytrý na to, aby vyšel se svými sestrami a manželkami. A každý žijící hani si mohl pamatovat, co kdysi udělal na stanici Gaohn, jak vyhnal kify, jak se v něm probudila krev, bojovníka a romantické choutky a s vnitřní tragikou všech mužských se vrhl do boje.

Ale přežil to. Procházel se potom po stanici Gaohn, s úžasem sledoval všechny lodě, hvězdy a cizince. Objevil něco, pro co mohl žít. Nemohla ho jen tak poslat domů. Tehdy to nešlo. Nikdy by to asi nešlo.

"Byla to obstojná rvačka," řekla. "Tam venku, myslím." Nakrčil nos. "Py, nepřeháněj."

"Nepřeháním. Přišla jsem ti jenom říct, že to nebyla tvoje vina. Je mi jedno, jak to začalo, ale nebyla to tvoje chyba, Khyme. Nalíčili to na nás kifové. Kdokoliv z nás do toho mohl spadnout úplně stejně. Já, Haral, kdokoliv."

Sklopené uši se mu trochu pozdvihly.

"Máme ještě jeden problém." Založila si ruce a opřela se o hranu stolu. "Pamatuješ si na Tullyho, že?"

"Pamatuju."

"Máme teď jednoho pasažéra. Ne nadlouho. Vezmeme ho na Maing Tol. Malej kšeft pro mahendosaty."

Uši jí klesly a srdce jí hlasitě tlouklo. "Pro všechny živé, netvař se tak. Tullyho znáš. Je klidný. Nebudeš ani vědět, že je na palubě. Nechtěla jsem to před tebou tajit."

"Netvářím se, tak'. Proboha, vždyť snad ještě trochu umím myslet. Co je to za kšeft pro mahendosaty? Proč jsi na to přistoupila? Proč?"

"Podívej, nejde o nic jiného než o obchod. Uděláme malou laskavost mahendosatům, rozhodně se nám to vyplatí a je to jen začátek cesty. Můžeme si udělat pauzu, kterou stejně všichni potřebujeme."

"Jako minule."

"Hele, jsem unavená a nechce se mi ti všechno vysvětlovat. Řekněme, že je to Zlatozubova chyba. Chci se vykoupat. Chci - bohové, jen bohové vědí, co já vlastně chci. Přišla jsem ti říct, co se stalo. To je všechno."

"Ta záležitost s kify... Má to s tím něco společného?"

"Nevím."

"Jak nevíš?"

Byla to typická cizácká otázka. Pocházel ze spodních světů. "Později. Všechno máme pod kontrolou. Nemusíš se ničeho bát. Budeš v pořádku."

"Jasně, že budu."

Otočila se a měla se k odchodu.

"Py, bylo to úžasné. Zavřeli mě a já jsem ani jednoho z nich nezabil. Není to nádherné?"

Hořkost, s jakou tuhle větu řekl, jí zarazila. Po zádech jí přeběhl mráz. "Nebud' sarkastický, nesluší ti to."

"Ale přesto sem nikoho nezabil. Byli hrozně překvapeni."

Pomaloučku se otočila a založila si ruce v bok. "Prašiví, bigotní stshové! Co ti ještě řekli?"

"Ti v tom baru nebo potom ti v kanceláři?"

"Všichni."

"Co myslíš, že mně řekli?"

"Chci, abys mi odpověděl, Khyme!"

"Úředníci se mnou vůbec nechťeli mluvit. Říkali, že nejsem občanem. Pořád říkali posádce, aby mě nějak umlčela. Chtěli mě dát do vězení. Posádka to odmítla. Až tak daleko jsem to nechal dojít."

Vrátila se k němu a zabodla mu dráp na ukazováčku do hrudi. Stál před ní, byl asi o hlavu vyšší než ona, měl široká ramena a byl mohutnější. Aspoň trochu se spravil od toho dne, kdy ho našla, kost a kůže, jak se skrýval v křovinách mimo panství Chanurů. Vyhledával smrt a potom na panství Chanurů jí stál tváří v tvář. Jeho vlastní syn ho chtěl zabít a Kohana chtěl sesadit. Kdyby Kohan nebyl Kohan, panebože, úplně si představovala drby, které by se roznesly; mužský si vzal pod ochranu mužského!

"Poslouchej," řekla. "Stshové trpí xenofobií. Mají tři rody a kdykoliv je někdo zažene do úzkých, přecházejí do jiného psychického stavu. Jen bohové vědí, co vlastně mají v hlavách. I kdyby jeden cestoval kdovíjak dlouho, stejně se nikdy nedozví, co si stshové myslí nebo co udělají druhý den. Ale na tom nezáleží! Slyšíš?"

"Jsi cítit po rybách," řekl. "A proboha, po čem ještě!"

"Promiň." Odtáhla od něho ruku.

"To je člověčina, že?"

"Ano."

Nakrčil nos. "Ani toho nezabiju. Vidiš, Py? Vycházím vstříc tvé důvěře. Takže bys mi možná mohla říct, o co vlastně jde. Aspoň jednou bych se to mohl dozvědět."

"Neptej se."

"Všichni si myslí, že jsem blázen. Proboha, Py, vejdeš sem, řekneš mi takový novinky, jaks mi teď řekla. Nezabíjej lidi, prosím. Nestarej se o kify. Nestarej se o to, co se děje tady na zavšivené stanici, nestarej se o to, že na nás stanice podá žalobu -"

"To že říkali?"

"Už to asi spustili. Py - nechci strkat nos do záležitostí Chanurů. Ale vyznám se v účetnictví. Docela jsem to uměl. Vím, cos musela vložit do této cesty. Vím, že sis půjčovala od Kura na opravy -"

"O to se nemusíš starat." Poplácala ho po ruce a v sebeobraně se otočila ke dveřím. Zastavila se a ruku si položila na vypínač otevírání dveří. Ještě jednou se rozhledla, pozorovala všechno s měkkým úsměvem, který měl být jemnou tečkou za jejich rozhovorem. Setkala se ale s jeho našťavaným, rozzlobeným výrazem.

"Vím, můj úsudek a moje názory nestojí za nic," řekl smutně. "Vím to."

"Později si o tom promluvíme, Khyme. Mám před sebou práci."

"Jasně."

"Hele." Vrátila se k němu a ukazováček směřoval rovnou na něho. "Něco vám řeknu, na Khyme. Máš pravdu. Jsme až po uši v průšvihy a nemáme na vybranou, jak se z toho dostat. A ty ses jednou rozhodl jet s námi a myslím, že ti to zatím neuškodilo..."

V očích se mu zablýsklo. "Byl to tvůj nápad."

"Ne. Tys to chtěl. Ty sám ses, k čertu už, rozhodl poznat něco nového. Manželi, tady nejseš na Mahnu, seš na lodi, kde se musí pracovat, nemůžeš se tady vyvalovat na pultu sametových polštářků s tuctem žen, které by tě obskakovaly. Tohleto už není pravda. Tady seš v novém světě. Nemůžeš si žít napůl tak a napůl tak - odmítáš předsudky a na druhé straně se chceš vyvalovat na posteli a nechat se obsluhovat. Nikdo na to ale nemá čas. Tady seš ve světě, který se pohybuje dost rychle a sluníčko nevychází každý ráno, aby tě v tom brlohu zahřálo. Práce by tě mohla zahřát."

"Copak sem si někdy stěžoval?" Uši mu klesly. Ústa měl pevně sevřená. "Nemluvil jsem o sobě, ale o politice a taktice."

"Až budeš vědět, jak to vlastně chodí, můžeš mluvit o politice. Ale teď? Po tom, co se stalo v baru, se klidně vrátíš na loď, jdeš do kabiny, zavřeš se a je to. Dobře! To je opravdu to nejlepší. Celá posádka tě nechá zavřeného, ale nedělá to jenom proto, že seš mužskej. A tys celou dobu seděl tady v kabině a neudělals vůbec nic, ale vůbec nic -"

"Nic mi nechybí."

"Samozřejmě, že ti nic nechybí. Čistiš si hřivu, jíš a spíš. A stejně nejsi spokojený. Pomalu zajídáš zbytek odvahy."

"Co po mně chceš? Chceš, abych pracoval v doku?"

"Ano. Jako kdokoliv z posádky. Už nejsi pánem na Mahnu, Khyme, už ne."

Tohle bylo velmi nebezpečné. Stejně jako všechno ostatní. Všimla si, jak se mu obličej zmítá bolestí. Nikdy se k nikomu

nezachovala tak krutě. A k jejímu největšímu zděšení jí na to Khym nic neřekl. Jenom svěsil uši, přiznal, že je poražen. Nezlobil se. Nebyl ani divoký. "Bohové, hromy a blesky, Khyme! Co bych s tebou asi tak měla udělat?"

"Možná bys mě měla odvést domů."

"Ne. To není řešení. Chtěls to."

"Ne, to tys chtěla vzít na palubu hana. Já sám jsem chtěl jenom vidět jak vypadá svět zvenku. To je všechno."

"Do mahendosatovských pekel!"

"Třeba se tam hned dostaneme."

"Takže všichni měli pravdu?"

"Nevím. Není to přirozené. Není to -"

"Tys těm kecům uvěřil? Myslíš, že bohové dopustili, aby ses opravdu zbláznil?"

Poškrabal se na nose, otočil se k ní a kajícně se na ni podíval.

"Věříš tomu, Khyme?"

"Stojí tě to víc než dost. Proboha, Py, vždyť hazarduješ s majetkem Chanurů, riskuješ osud svého bratra, jen abys mě udržela při životě, a to není dobře. Py, to je přece úplně špatně! Přece nemůžeš zastavit čas. Svoje roky už mám za sebou; mladí by mě už porazili."

"Stejně jako kdykoliv předtím."

"Nemůžu se k němu vrátit. Nemám na to, Py. Kvůli věku. Patří mu už Mahn. Takhle to přece funguje odjakživa. Myslíš, že se to dá změnit?"

"Nevidíš smysl v tom, že bys dál bojoval. Nechceš svoje panství znovu vybojovat, abys ho třeba zase ztratil. Tvůj mozek byl vždycky zbabělejší než tvoje tělo."

"To je možná důvod, proč jsem prohrál. Třeba právě proto jsem tady. Na útěku. Pořád jen na útěku."

"Možná je to proto, žeš věděl, že je to všechno nesmysl a k ničemu to nepovede. Kam se vytratily naše rozhovory? Kam se vytratil manžel, který sledoval hvězdy a vyptával se mě, kde jsem byla, co jsem viděla a jak vypadá svět z vesmíru?"

Svět zvenku je, aspoň pro mě, stejný jako svět zevnitř. Nemůžu se do venkovního světa dostat. Nepustí mě tam."

"Kdo?"

"Vždyť víš kdo. Mělas vidět, jak se tvářili."

"Kdo? Stshové?"

"Ayharovi."

"Ti bohy zapomenutí ochmelkové?"

"To poslední, čeho by se nadáli, jsem byl já v baru. Proto asi stshovský majitel řekl: ,Vypadni, vypadni z mého baru, běž si zešilet někam jinam!'"

"Proboha, co si o sobě myslíš!"

"Vidíš! Naučil jsem je něčemu? Stshové mě v první řadě nechtěli obsloužit. A já se chtěl napít. Vzal jsem si jenom dva, nechtěl jsem, aby si mysleli, že jsem zuřivec. A potom to teprve všechno začalo. Ale co tohle všechno má, proboha, společného s tebou - nebo Kohanem?"

"Kohan se umí postarat sám o sebe."

"Py, chceš od něho hrozně moc. Ne, Py, chci zpátky domů."

"A co tam chceš dělat?"

"Půjdu do kláštera. Budu lovit."

"- budeš jenom terčem všech mladíčků, kteří si rádi počíhají na svého tatíčka."

"Py, jsem už starý. Mužští stárnou rychleji. Je načase, abych si to přiznal."

"To je úplná hloupost! Vrátiš se na Anuurn s jednou náušnicí v uchu, bohové to vidí, že ji dostaneš!"

Trochu se usmál a uši se mu zachvěly, jakoby se chtěly znovu postavit. Dobří bohové, Py! Vždyť ty si přece přeješ, aby byl můj život dole u nás co nejkratší, že jo!"

"Ale ty nejdeš domů!"

"V tom případě zůstanu tady. Něco si vyžebrám a počkám, až mě někdo odveze domů."

"Seš zatracený mučedník!"

"Nech mě odejít domů, Py. Vzdej to. Nedá se změnit něco, co změnit nejde. Nenechají tě, abys něco změnila. Bohové vědí, že ti to nedovolí. Ať už se pokoušíš o cokoli, ať už ses dostala do sebevelkolepějšího průšvihů, vykašli se na to. Nech toho teď hned! Dokud máme čas. Já za to všechno nestojím!"

"Dobří bohové! Pořád si myslíš, že se slunce otáčí kolem tebe? Nenapadlo tě, že mám taky na práci něco jiného než tebe? Nenapadlo tě, že taky dělám něco, co nemá ani zbla s tebou společného?"

"Ne," odpověděl. "Nenapadlo, protože seš zoufalá. A to je moje chyba. Bohové, Py -" Krátký a bolestivý výdech se mu vydral z úst. "Už to stálo příliš mnoho."

"Víš," zeptala se za chvíli, "co udržuje celý Systém při životě? Mladí počítají s tím, že vyhrajou. Bez ohledu na to, že tři čtvrtiny z nich zahynou v bojích. Bez ohledu na to, že se panství a statky zruinují. Stačí, když se nějaký mladíček s měkkým mozkem dostane k moci a myslí si, že všechno ví lépe. Musí potom všem dokázat, že to tak opravdu je. Mladí si vždycky hrozně věří. A všichni prošeďivěli se vzdají, vzdávají se ve chvíli, kdy je jejich panství v největším rozkvětu. Jsou poraženi, ale s novým pánem na statku to zase už jde s kopce. Celou dobu jenom s kopce. Víš, jak je to u některých jiných druhů? Představ si, mahendosatové své následovníky dokonce cvičí a vyučují."

"Oni nejsou haniové. Py, nemůžeš pochopit, jaký je to pocit. Prostě to nejde!"

"Když tě Kohan nechal jen tak, tak to bylo úplně v pořádku."

"Samozřejmě. To je v pořádku. Nebylo o co stát. Pořád si mě nevšímá. Jak jinak bych se sem dostal?"

"Protože jsem se tak rozhodla. Protože Kohan je příliš starý a příliš chytrý na to, aby nic neříkal. A až zase někdo přijde na něho příště a bude ho chtít sesadit, natrháme mu uši."

"Dobří bohové, Py! To mu přece nemůžeš udělat -"

"Aby byl naživu? Na to si můžeš vsadit! Dokonce i jeho ženu z rodu Fahů. Nemluvě potom o jeho dcerách. Možná bych to udělala i kvůli synovi, kdo ví? - Jednoho dne."

"To nemyslíš vážně?"

"Myslím."

"Py. Pamatuješ si na pohádku o trámovém domečku?"

Jeden trám se uvolní, tak ho vytáhneš a další se hned -"

"Pohádky jsou pro malé děti."

"- a další se hned uvolní. Za chvíli se zřítí celý domeček a tebe pohrbí pod troskami. Začneš bojovat ve jménu haniů a jen bohové vědí, co to s námi udělá."

"Mohlo by se to změnit k lepšímu. Napadlo tě to?"

"Py, já ale nemůžu vystát vyjednávání s cizinci. Zešílím, bolí mě to. To je biologická otázka. My jsme byli zrozeni k tomu, abychom bojovali. Už miliony roků - miliony roků je to otázka boje a ne vyjednávání. Náš oběhový systém, naše šlachy -"

"Myslíš, že já u toho nešílím? Myslíš, že jsem tam venku nechtěla pozabíjet pár kifů? Ale proboha, musím se přece naučit ovládat!"

"Příroda ti dala lepší předpoklady, to je všechno, Py. To je opravdu všechno!"

"Bojíš se!"

Chvilí se na ni upřeně díval a v očích se mu osnoval protiútok.

"Zbabělý a zkažený," řekla. "Bojíš se proto, že děláš něco, co mužští obvykle nedělají. Máš dojem, že ti to ubírá na mužské síle. A zkažený seš už od své matky. Rozmazlovala tvůj temperament místo toho, aby ti dala párkrát za uši, jak to udělala s tvou sestrou. Je to přece jenom syn, že? Nemůžeme očekávat, že dosáhne takové úrovně jako jeho sestra, že? Ať se klidně vzteká, zuří a rozčiluje, jenom ať to nevidí tatínek. Bude se cítit silný, že? A nedej Bože, kdyby měl někdy v životě věřit některému jinému mužskému. Spolehni se na svoji sestru, co?"

"Moji rodinu z toho vynech!"

"A tvoje sestra neudělala ani krůček, aby ti aspoň trochu pomohla. A tvoje dcery - jsou úplně k ničemu!"

"Moje sestra mně pomáhala."

"Jen do té doby, cos prohrál."

"A co tak asi měla dělat? Jaké to asi pro ni muselo být? Bydlet v domě Karů, já jsem tam byl taky a pobíhal jsem, tam, jako kdyby -"

"Takže pro ni to muselo být nepříjemné! To není špatný! Jsi nevychovaný, jak říkám. Vy oba jste na tom stejně. Každý ale trochu jinak."

Celou dobu se mu postupně vztyčovaly uši. Vypadal tak mladší a jízvy nebylo tolik vidět.

"Chtěl bys," pokračovala, "výhody, které mám já a privilegia, která jsi míval ty. Ale, Khyme, ono to všechno nejde dohromady. A já ti nabízím něco, co mám já. Copak ti to nestačí! Nebo chceš založit nějakou zvláštní kategorii?"

"Proboha, Py, já přece nemůžu pracovat v doku a na lodi!"

"Myslíš tím pracovat na veřejnosti?"

"Budu pracovat na palubě." Vítězoslavně se kolem sebe rozhlédl. "Ukaž mi, co mám dělat."

"Dobře. Nejdřív uklidíš. Potom půjdeš na můstek a Haral ti ukáže, jak se čte scan. Bude ti to ale vysvětlovat déle než pět minut."

Musela rychle vtáhnout tváře. Nechtěla se mu posmívat. "U monitoru můžeš sedět. Na pozorování můžou záviset naše životy. Přemýšlej o tom!"

"Nenechávej na mně žádnou -"

"- odpověď? Pěkně nudnou, dlouhotrvající práci?"

"Aby si tě čerti vzali, Py!"

"Určitě ti to půjde." Otočila se, došla ke dveřím a drápem od palce stiskla vypínač otevírání dveří. "Vím to."

"Je to pomsta. Pomsta je to! Za ten bar."

"Ne. Za to, co se stalo, platíš stejně, jako my všichni ostatní."

Odešla pryč. Dveře zasyčely, zavřely se a jejich sykot zazněl jako poslední odpověď.

?4?

Tully stál alespoň na nohou - a připadal si jako Tully, což znamenalo, že se musel umýt, i kdyby se mu do toho nechtělo. Vrazil do koupelny na dolní palubě a mluvil si pro sebe (nebo si alespoň myslel, že si rozumí) a snažil se uchránit si svoje soukromí před ženami, i když byly jiného živočišného druhu. Hilfy nervózně přešlapovala a přes panel intercomu v chodbě vykládala s Haral na horní palubě. Poslouchala neurotické rozkazy z operační místnosti, které Chur řvala dolů do chodby (Tirun a Geran byly dole v nákladovém prostoru, odkud se přes stěny ozývalo dunění a nárazy vykládaných nádob) a snažila se komunikovat se zabarikádovanou koupelnou, ve které zmizely Haraliny modré kalhoty a odkud vycházela pára a nepopsatelná směs lidského pachu, zápachu ryb, ovoce a dezinfekčního prostředku.

"Seš v pořádku?" zeptala se Hilfy, když ruka bez chlupů zpoza rohu vtáhla nabídnuté kalhoty. "Tully, hni s sebou."

Máme další problém. Dělej! Rozumíš?"

Ozvala se nesrozumitelná odpověď a dveře se zabouchly, jakoby se opřel o ovládač v okamžiku, kdy vytáhla ruku.

Hilfy se zrovna zoufale rozhlížela kolem, když se objevila Chur, která se vracela z operační místnosti. Ke svému

uzoučkému pasu měla připevněn přenosný intercom a druhými dvěma mávala v ruce.

"Mám to," řekla Chur. "Překladač je nahozenej a jede."

"Díky bohům." Znovu zabouchala na dveře, trhnutím je otevřela, Chur podala jejich pasažérovi příruční intercom se zástrčkou do ucha a ruku vytáhla. "Tully -" řekla do zařízení, které jí dala Chur. S úšklebkem si do ucha zastrčila kolík. "Tully? Slyšíš mě teď?"

"Ano," ozval se strojový zvuk, který prošel smyčkou intercomu do překladače. "Kdo mluvit?" Syntax překladače nebyla zrovna dokonalá.

"Tully," řekla Chur, "tady je Chur. Hilfy a já máme další práci, rozumíš? Musíme jít. Pospěš si. Vezmeme tě do řídicí místnosti, aby ses trochu zabydlel."

"Muset mluvit s Pyanfaré." "Kapitánka nemá čas, Tully."

"Muset mluvit." Dveře se otevřely. Opíral se o rám dveří, na sobě měl modré hanijské kalhoty, které mu sice seděly, ale jenom taktak. Stejně jako ony, neměl košili. Od horka v koupelně mu zčervenala všechna kůže bez chlupů a z hřívý a z vousů mu kapala voda. "Muset mluvit, jít, # # mluvit s Pyanfaré."

"Tully, jsme v průšvihů," řekla Hilfy. "Vysoká pohotovost." Vzala jej za ruku, Chur jej uchopila za druhou a přes jeho námitky ho odváděly. "Jeto blbý s nákladem a máme ještě další potíže."

"Kifové." Ztuhl a přestal spolupracovat. "Kifové jsou tady?"

"Sme pořád v doku," řekla Hilfy a snažila se, aby se nezastavil. "Trčíme pořád ve stanici Meetpoint a sme v takovém bezpečí, v jakým sme. Pojd'."

"Ne, ne, ne." Otočil se a neohrabanými prsty svých rukou jí sevřel paže, potom ji pustil a udělal posunek směrem k Chur. „# Ne # # #"

Hilfy zakroutila hlavou nad elektrostatickou poruchou. Překladač ta slova nezachytil. Nebo možná ani nemohl.

"Hilfy, Chur - mahenové # zajmout # loď # lidé. Mám dokumenty z #. Žádají, # haniové zastavit ty kifý. Být v nebezpečí. Nejsme v bezpečí # Meetpoint."

"Co tím myslíš?" zeptala se Chur a zastříhala ušima.

"Rozumělas tomu?"

"Jít pro hani bojovat proti kif," řekl Tully.

"Bohové," řekla Hilfy.

"Přítel," řekl znovu, hanijsky, a překladač vydal zmatený zvuk, protože nebyl dost tolerantní k jeho zkomolené výslovnosti. V jeho zvláštních modrých očích se zablýskl strach a skrytá tajemství. "Přítel."

"Jasně," řekla Hilfy. Cítila, že se jí v žaludku udělal studený žmolek, zdola vnímala řinčení a skřipění přesunovaného nákladu. Všechno do sebe najednou zapadalo - její teta je navezla do něčeho víc, než jen převážení černého pasažéra; finanční potíže ji tlačily ke zdi.

Tully znamenal víc než jenom obchod s lidmi. Obchod by jim mohl zachránit kůži.

Ale zaplést se s kifý, obchodovat s mahendosatem, který nebyl obchodníkem, za kterého se vydával. A zvláštní zájem Rhif Ehranové, kterou měly každou chvíli za zadkem - slyšela to od Chur.

Haniové jim uřežou uši.

Pyanfaré si s sebou do sprchy vzala intercom a pověsila jej zvenčí na zeď. Podle toho, co se ten den dělo, čekala katastrofy.

Při prvním hovoru vyšla ze sprchy mokrá, voda z ní tekla na rohožku, na hřívě, na vousech a na kůži měla záplavu mydlin.

"Kapitánko!" Haralin hlas.

"Potíže?"

"Je tady na Khym. Říká, že jste řekla, že si má sednout ke scanovacímu monitoru."

"Ukaž mu, co potřebuje."

Na druhé straně bylo hrobové ticho. Potom: "Provedu, kapitánko. Promiň, že jsem obtěžovala."

Zpátky do sprchy umýt mydliny. Hřívu odhodila dozadu, sklopila uši, zavřela oči, sevřela nosní dírky a potom s požitkem na celou jednu vteřinu otočila tvář do proudu tryskající vody. Kýchla, aby dostala vodu z nosu, zapnula sušič a čechrala si hřívu a vousy, vychutnávala teplo.

Zase signál intercomu.

"K čertu." Vyšla z tepla a celá vlhká se třásla u věšáku. "Pyanfaré," zamumlala do mikrofonu odpověď.

"Kapitánko." Zase Haral. "Kurýr donesl zprávu od kifů. Od nějakýho Sikkukkuta. Prej je to pro vás osobně." "Otevři to."

Dlouhé ticho. "Nabízí partnerství."

"Bohové." Fyzický chlad přehlušil silnějším šokem.

"Říká, že s vámi chce mluvit tváří v tvář. Říká - bohové - uvádí podrobnosti. Jmenuje lodě, které nás prý pronásledují. Říká, že máme společné nepřátele. Tady je něco kifskey - pukukkta."

"Podělaný pukukkta má v každém kontextu jinej význam - pusť na to jazykovej komp. Prožeň to tím celý - A dávejte tam nahoře bacha."

"Rozumím, kapitánko. Promiňte."

"V pořádku." Kýchla a intercom odpojila. Vrátila se do sprchy a pustila sušič.

"Kapitánko, kapitánko."

Vylétěla ven a popadla intercom. "Proboha, Haral -"

"Promiňte, kapitánko. Dotaz ohledně plánu - Vypadá to, že nás zažalovali. Mají proti nám šest žalob a na stanici říkají, že to nemohou vyřešit bez -"

Na okamžik zavřela oči, ztišila hlas a promluvila velice klidně. "Sežeň mně velitele stanice. Řekni gtst, aby vydal příkazy."

"S dovolením, kapitánko, to jsem už udělala. Nemůžu se tam dovolat. Velitelství oznámilo, že gtst je indisponován. Řekli gstisi."

Krise osobnosti.

"Ať si z nás ta podělaná bílá vymaštěná hlava nedělá se svýma Fázema blbce! Podej na ty darebáky protižalobu a hned, jak uklidí náklad, začni se připravovat na manuální opuštění doku. Pošli všechny dolů, ať s tím pomůžou. A pošli zprávu veliteli, že jestli to gtst nevyžehlí, bude si muset nová osobnost gtst poradit s dalšíma škodama a ně které se budou týkat jeho osoby."

"Provedu," řekla Haral.

Naházela na sebe oblečení, svoje třetí nejlepší kalhoty ze zeleného hedvábí s vetkanými oranžovými pruhy z moaré; pásek s bronzovými přívěsky; do ucha perlu. A svůj nejlepší náramek, ten těžký. Cizokrajný prsten, který vytáhla z kapsy krátkých červených kalhot, ležel na polici. Zamyslela se a potom jej nerozhodně upustila do kapsy. Vzala si zase zbraň, připnula si intercom, vyšla rychle do haly a se sevřenými drápy zamířila na můstek.

"Kapitánko." Zase přenosný intercom, tentokrát ten na pásku. "Kapitánko, mám na drátě velitele."

"Už jdu," řekla a spěchala chodbou k otevřeným dveřím. Haral se ohlédl; Khym seděl u pravé stanice, soustředěný na scan a na jeho oddané utrápené tváři se mihotalo světlo.

Haral ji podala přepis. "Gtst je venku. U moci je nový jedinec. Myslím, že je to pořád ten starý, jenom s vyměněnou osobností. Nový velitel chce zaplatit všechno. Říká, že předchozího jsme prý napálily, dohnaly do krize, do jaké se nedostal víc jak dvacet let. A tenhle velitel je rozhodnut dostat peníze, které patří gtst. Má v úmyslu zkonfiskovat všechny vyložený náklad."

"K čertu - " Spolkla to, když si všimla, že Khymovy naslouchající uši se pohnuly dozadu. Přečetla si požadovanou sumu. "Čtyři sta milionů -"

"Devět set se soudem. To už je problém. Žalobu podal někdo vlivnej a gtst musí něco udělat."

"Myslím, že vím, kdo."

"Proboha. Kifové. To je možný." Haral si mmula zjizvený nos a vzhlédla zpod obočí. "Chceš z přístavu vypadnout načerno?"

"Možná."

"Jestli to uděláme, dají nás na černou listinu. V každém přístavu, kde jsou stshové. V každým jejich zařízení. Nikdy ten zákaz nezruší."

"Když nezaplatíme, vyjde to nastejno."

"Rozumím, kapitánko," řekla Haral otráveně. Zvedla uši a řekla: "Kapitánko, mohli bysme jim nabídnout zisk. Poctivý peníze, řekněme. A nabídnout jim víc z další cesty. Bohové vědí, jak zaplatíme přepravce, ale to nás bude trápit až zítra. A navíc, ten proces všechno zablokuje, jenom co se zprávy donesou do Sitoova skladu."

"Možná." Pyanfaré si svými drápy pročísla vousy a podívala se nervózně na Khymova široká záda. Zatřásla hlavou, jakoby dostala silnou ránu.

"Jak pokračuje vykládání?" Najednou neslyšela zvuk dopravníků. "Už jsou s tím dole hotoví?"

"Zdá, se že jo."

"Vyškrábat jim oči." Myslela tím stshi. Vtáhla do úst konečky vousů a kousala je. "Pukkukta."

"Kapitánko?"

"Pukkukta. Vypadlo z počítače, co to znamená?" "Něco jako nabídka služeb." Haral popadla výpis a podala jí ho.

"Něco jako pomsta. Něco takovýho. Šlo to běžným kanálem."

Zdravím, říká zpráva. Lovkyně Chanur. Pozor na Parukt Skikkt; Luskut; Nifakkiti. Hlavně si dej pozor na Akkhtimakt z Kahaktu. Ti všichni usse docela snaží; tento usiluje nejvíce. Já, Sikkukkut, jsem v této záležitosti s tebou v pukkukta a mluvím k tobě slovy, která jsou v kištině jasná a proto je dvojsmyslnost překladu (tvůj problém, kámo) tvou věcí.

Já, Sikkukkut, vím o tvém pasažérovi a říkám ti toto: nejmoudřejší, když dáš pasažéra mně. Potom budeš bohatá. Ale já, Sikkukkut, znám sfik lovkyně Pyanfaré a vím, že tento pasažér má cenu sfik a vy ho budete bránit. Proto já, Sikkukkut, říkám sfik Pyanfaré Chanur, aby svému pasažérovi vyfídila toto: já, Sikkukkut, s ním ve vhodný čas promluví. Budiž pod ochranou po mém boku, lovkyně Pyanfaré. Společně můžeme dosáhnout dobré pukkukta a cena je menší dnes než zítra.

Dej mi vědět a já, Sikkukkut, přijdu do přístavu, kde si v klidu promluvíme.

"Ten kif je ale hajzl," řekla Pyanfaré a zmačkala papír. "Chce Tullyho. O to mu jde. Tím by získal uznání."

Podívala se na Khyma, který to všechno poslouchal a neřikal nic, ale uši měl stažené dozadu. "Pošli jeden kontejner na Harukk, jen tak. Řekni jim o tom a potom to řekni stshům."

"Kifům?" zalapala Haral po dechu; Khym se na židli otočil a bylo mu vidět bělmo očí.

"J ako dárek. Sikkukkutovi, kapitánovi Harukku. Ať stshové podají žalobu na něho."

Haral se zadívala zamyšleně a zlomyslně, Khym vypadal ohromeně.

"Na kify nikdo žalobu nepodá," řekl Khym.

"Ne," řekla Pyanfaré, "to neudělají. Jenže Sikkukkut a všichni na stanici si budou lámat hlavu, co je v tom kontejneru, jestli to má nějakou cenu nebo ne. Pokud si to nevezme, nebude mít jistotu. A pokud si to vezme a nenajde nic než zboží - kifové mají zatraceně málo smyslu pro humor ve věcech, v kterých jde o čest. Sfik. A bohové vědí, že jestli pro to pošle některýho ze svejch kompliců, nebude si jistý, jestli dostal všechno, co tam bylo. Kifové jeden druhému moc nevěří. Ani nemůžou."

"Ale - " řekl Khym.

"Není čas. Udělej to, Haral."

"Provedu." Haral si sedla k intercomu, strčila si do ucha přijímač a zamáčkla blikající světlo. "Kapitánko, to je Tully. Volal vás už aspoň desetkrát. Pořád se ptá na nějaký papíry. Chce jít nahoru a promluvit si s váma."

"Bohové." Prohrábla si nervózně vousy, rozhlédla se po můstku a podívala se na Khymova široká záda, který svědomitě seděl u panelu a dokazoval jí - dokazoval jí, že má pravdu... Úmyslně. Zarytě.

Potom si uvědomila, na co myslí a rychle tu myšlenku zahnila. Dva mužští na jednom místě. Starého způsobu myšlení se jen těžko zbavuje. Proboha, vždyť to není hani. A jsou na jedné lodi.

"Řekni mu, ať přijde nahoru," řekla. "Řekni všem, ať sem přijdou, hned jak zajistí náklad. Připrav funkce pro opuštění přístavu. A pošli tu zprávu."

"Provedu." Haralin hlas drmolil do jednoho komunikačního zařízení po druhém. Přepínala se mezi kanály bez zbytečných zdvořilostí. Potom zmateným způsobem vysílala v řeči stshů: "Velitelství stanice Meetpoint, zde hanijská loď Chanuřina Pýcha, dok 6, odpovídáme na vaše vyrozumění týkající se nákladu: musíme vás informovat, že kontejner 23500 byl zaslán do doku 29, na Harukk -"

"Spoj se se Sikkukutem," řekla jí Pyanfaré zezadu. "Řekni mu, že zásilku pro něj mají v rukou stshové."

"Nemůžeš si dovolit to zboží někomu nechat," řekl Khym a otočil se. "Ať už stshům nebo kifům Pyanfaré -"

"Kapitánko," řekla, a založila si ruce. Oči jí svítily. Trvala na svém. "Jsi na můstku. Oslovení je kapitánko. Otoč se k panelu."

Viditelně se roztrásl. Z nosu se mu vydralo vydechnutí jako z přetopeného kotle. Otočil se zpátky k panelu.

"Hm," řekla, když se nejhorší očekávání nesplnilo.

"Chce s tebou mluvit velitel stanice," řekla Haral. "Myslím, že je to tlumočnick gtst."

"Vezmu si to." Sedla si na svoje místo u řízení a vsunula si zástrčku intercomu do ucha. Natáhla se k mikrofonu na panelu a stiskla blikající světlo. "Tady je Pyanfaré Chanurová. Chcete se na něco zeptat, vážený pane Nejvyšší?"

"Pan Nejvyšší vás chce informovat -" zněla odpověď - "že vaše panovačná hrozba nestačí. Máme vámi podepsané příznání odpovědnosti, ale to nepokryje žaloby a naše pohledávky. Požadujeme ihned zaplacení."

"Opravdu?" Stáhla rty dozadu, jako kdyby velitel stál před ní. "Řekni Nejvyššímu, že nová Fáze gtst je darebák, lhář a pirát."

Pauza. „- náš požadavek je spravedlivý. Musíte zaplatit škody za čtyři sta milionů a uhradit žaloby -"

"Ať vám to zaplatí kifové."

"- pokud Chanuřina Pýcha opustí přístav bez zaplacení, poruší tím smlouvu a my o zaplacení oprav požádáme han. Ted' je na takovou zprávu ta nejvhodnější doba."

Nadechovala se. Bohové. Na to, že je stsh, má ten starej grázl docela styl.

"-vaši odpověď."

"Budeme smlouvat. Na jedné straně podáme protižalobu. Pokud prohrájeme, odvoláme se k soudu v Llhie nan Tle, k Tpehi, k Llyene a jednání se povleče roky - a gtst ponесou právní zodpovědnost za zadržování našeho zboží ve skladech v době soudního procesu."

"- to je přijatelné."

"Na druhé straně - na druhé straně, vážený pane Nejvyšší -"

„- přejděte rychle k té druhé straně."

"Pokud by byla žádost o zaplacení formulována jinak, a pokud by se stanice Meetpoint zavázala, že převezme odpovědnost za všechny současné i budoucí žaloby zakládající se na nynějším urovnání, peníze by se možná našly."

"- mohla byste to, prosím, zopakovat? Chcete tím říci, že nám zaplatíte?"

"Stanice převezme plnou finanční odpovědnost za současné a budoucí žaloby a opravy v důsledku nepokojů. Vzdá se nároku na náklad, uzavře s našimi zástupci obchod za stanovený kurs a poskytne unifikovaný účet na opravu škod Pýchy."

"Můžete to, prosím, zopakovat, kapitánko Chanurová. Překladač rozuměl ,oprava škod na lodi'."

"Správně."

Pomlka. "- to vypadá nezákonně." "Vůbec ne. Odpřísáhneme, že Pýcha byla při nepokojích poškozena. To je jedno jak. Jsem si jistá, že to budete umět napsat tak, abychom to mohli podepsat oba." "Moment, prosím, ten překladač to musel přeložit správně."

"Přesně tak. Vymažete náš záznam, vyexpedujete nás a do toho podělaného účtu si napíšete, co budete chtít. Za čtvrt hodiny se potkáme v přístavišti a já přinesu podepsaný úvěr."

"- to je vytáčka. Každý ví, že Chanurová nic nemá."

"Proveďte si svoje informace, vážený pane řediteli. Chanurové právě splatili dluh."

Dlouhé ticho.

"Takže?"

"Promiňte, vážená kapitánko Chanurová. To je třeba uvážit."

"Dostaňte mě sakra odtud."

Zase ticho. "Bud'te, prosím, diskrétní."

"Copak by mě pan Nejvyšší připojil na nechráněný kanál? Vážený pan velitel není přece hloupý. Nepřineslo by vám to žádný zisk, kdybyste se obrátili na han, ať už by šlo o cokoli. Peníze by potom zůstaly třet v soudním sporu." Otočila se a zuřivě posunkovala na Haral. "Smlouvu, že se vzdáváte nároků," řekla do mikrofonu a taky Haral a oči jí sklouzly na Khyma, bývalého vládce Mahnu, který se k ní s napjatým výrazem otočil. Pokynula mu a jedním uchem poslouchala stshovo drmolění. Udělej to, pohnula ústy. "- poslechněte, řekla jsem vám, že si na ten účet máte napsat, co budete chtít. Já už do kanceláře nepřijdu. Přijdete do doku a podepíšete smlouvu, že se vzdáváte nároků na všechna

odškodnění, rozumíte?"

Po její pravici probíhala horečná činnost. Haral pracovala s počítačem, který chrlil právní formulace a Khym jí přes rameno mumlal opravy a správná znění.

Bohové, bývalý vládce Mahnu, bývalý právní poradce. Ve svém živlu.

Zašklebila se na mikrofon a dál poslouchala to žvanění. "Prostě," řekla veliteli, Stle stles stlenovi, "vy podepíšete naši, my podepíšeme vaši, vyřídíme naše doklady a naše zboží se prodá za nejvyšší kurs, takže budete moci vrchnímu veliteli v Nsthen ukázat, že jste obdržel plnou kompenzaci, jo? Jinak budete muset ohlásit nezaplacené škody. Co je vám milejší?"

"Velitel vám sděluje hlubokou obavu gtst, že nějací hlupáci šířili o Chanurové pomluvy. Gtst vám ihned posílá papíry a také dárek, kterým by rád omluvil toto nedorozumění."

"Na znamení toho, že si váží moudrosti velitele, Chanurová, ty pomlouvače odhalí." Rychle v přihrádce s dokumenty vyhledala příslušné formuláře, okopírovala je a popadla ten, který jí Haral strčila do ruky - dvojjazyčný, v stshoši a hani, připravený k podpisu.

"S hlubokou vděčností, ano." Přerušila kontakt, přelétla papíry očima a hledala klíčové věty. "Neprůstředný?"

"Úplně vzdání se nároku," řekl Khym.

"To doufám." Sebrala všechny papíry a otočila židli na kloubu. "Dívat se zase na scan, jasný?"

"Potřebujete doprovod, kapitánko?"

"Ty zůstaň tady. Řekni Hilfy, ať na mě počká u průlezu.

Nepotřebuju sakra ochranu před stsh a tebe potřebuju u řízení. Pro všechny případy." Vyskočila ze židle a zamířila ke dveřím.

Tully mířil dovnitř a hrozně spěchal. "Pyanfaré!" zavolal.

"Promiň Tully, nemám čas." Protáhla se kolem něj, nebo spíše to zkusila. Chytil ji za ruku.

"Muset mluvit! Pyanfaré!"

"Nemám čas, Haral, dohlídni na něj."

"Ne # poslouchej, já # jít #!" Jakmile se ze sevření vykroutila, znovu po ní chňapnul a snažil se ji v hale předhlonit.

"Pyanfaré!"

Jenže to už ho nechala za sebou.

"Pyanfaré -"

Vběhla do výtahu a dveře se mezi nimi zavřely. Zapnula intercom. "Haral, uklid' někam Tullyho. A dej mu ty prášky, aby přečkal skok. A zůstaň u toho řízení!"

Nepřilíš logický sled rozkazů.

Bohové, Tully a Khym na stejné palubě a Haral má plné ruce práce -

Výtah zastavil na dolní palubě. Dveře se otevřely a před nimi stály Tirun, Chur a Geran. Dolní chodbou se ozýval Haralin hlas - "Je tam dole někdo volnej?"

"Jedťe nahoru," řekla jim Pyanfaré a s papíry v ruce prošla mezi nimi. "Pohyb, jo?" Měly špinavou srst, chlupy na koncích spleené a zčernalé od potu. A taky jim byly cítit. "Zavřete někam Tullyho."

"Provedem."

Dveře se zavřely a výtah odjel nahoru. Dlouhými kroky mířila dolů chodbou. U průlezu na ni čekala Hilfy, bylo jí vidět bělmo očí a uši měla sklopené.

"Uklidni se, maličká," řekla, když si všimla jejího pohledu. "Tentokrát je to jenom stsh."

Ale zbraň měla pořád v kapse. Později se ukázalo, že to byl dobrý nápad.

Část doku, kde kotvila Pýcha, byla ztichlá, až strašidelně tichá. Obrovské dveře vedoucí na trh byly pořád zapečetěné, nákladový prostor uzavřený, nakládací rampa odtažená dozadu a neosvětlená. V doku nebyly kontejnery. Zůstal jenom portálový jeřáb, obrovské přívody vzduchu zapojené do ventilačního panelu a přítokové a odtokové hadice s vodou, ale ty byly uvnitř uzavřené. Svazek senzorů, šestice napájecích kabelů a komunikační linky: to bylo všechno, co Pýchu poutalo ke stanici; a ještě přístupová chodba, rampa pro obsluhu stanice a snímač s ramenem, které za trojnásobné zesílení u stěnou zajišťovalo Pýchu, uchycenou vlastní ocelovou čelistí.

Nic moc, ve srovnání s nakládací rampou na šířku nákladáku. Nic moc, co by je mohlo zadržet, když se toto spojení uvolnilo. Pokud by bylo třeba, loď by mohla - i přes nějaké to poškození - ramena urvat a musely by doufat, že ventily a vstupy do stanice se uzavřou. Dokonce ani kifové při své bezohlednosti nikdy neudělali nic takového, ale stshové by při své paranoie mohli o takové možnosti uvažovat.

Pyanfaré se přimhouřenýma očima podívala na poutací snímač a hlavou se jí honily myšlenky na takovéto nezákonné věci.

Jako třeba stát se pirátem.

Nebo na to, co by mohla udělat zoufalá hani, která prohrála poker s mahendosatem a han a nemá proč zůstat. Její posádka by jí zůstala věrná a han ať táhnou třeba k mahenským čertům, kdyby Kohan Chanur zemřel.

Bohové! Ta myšlenka zamrazila. To bylo pokročilým věkem.

A z toho, že má na palubě chlapa. Nalad' myšlenky na jiný vlny. Jako lovit a chytit a zabít vetřelce místo zdvořilého vzdání se hanům, na kterých stála civilizace.

Khym tomu říkal tahání sirek.

Jednotou křížují hanijské lodi s muži na palubě. Chlastání v docích, hádky v posádce, posádky rozhádané mezi sebou a haniové, kteří se narodili ve vesmíru, nikdy pod nohama necítili Anuurn a neměli na dosah Útočiště.

Bohové, co tady dělám, pomyslela si, když stála vedle Hilfy, zbraň v kapse a sledovala, jak úřední auto stshů s tichým bzučením vjíždí do přístaviště. Nějak do toho prostě spadla. Jak se dostala sem, jí teď nějak unikalo, ale jak se dostat

odtud - Kif jí nabídl spojení - na jeden jediný prchavý okamžik to vypadalo opravdu lákavě. Nějak jí teď scházeli přátelé.

Auto předjelo a přestalo bzučet; potom zabzučelo v jiné tónině, dveře sjely dolů a Stle stles stlen ve své aktuální podobě vystřelil nohu v růžové botě. Překladatel vystoupil druhými dveřmi, a když spěchal na druhou stranu, aby podal řediteli gtst ruku, jeho róby se rozvlnily jako duhová bouře.

Stle stles stlen (nebo jak si teď zrovna gtst říkal) se vztyčil na gtst nohou a zamával gtst rukou s dlouhými prsty a ochablým zápěstím. "Soss."

Z hlubin překladatelova oděvu vyplul papír. Gtst papír předal a jeho oči barvy měsíce se chvěly značnou nervozitou.

"Vem to," řekla Pyanfaré Hilfy a předpokládala, že stsh porozumí naznačené povznešenosti: asistenti si vyměnili papíry a pročtli je.

"Stvrzenka," četla Hilfy slabým přiškrceným hlasem, "zní na úvěr ve výši 1,2 miliardy, teto."

"To jsem předpokládala. Podej mi to."

Hilfy jí dala papír. Stle stles stlen vzal formuláře o vzdání se nároku do svých perlet'ových gtst rukou a čtení dokumentů pokračovalo na vyšší úrovni.

Dlouhé šustění stránek, zatímco nad jejich hlavami duněl a syčel portálový jeřáb.

"Všechno v pořádku," řekla Pyanfaré.

"Hesth," řekl Stle stles stlen a potom hanijsky: "Kde jsou peníze?"

Podala mu příslušný papír. Stle stles stlen jej vzal do svých gtst rukou, zvedl gtst hlavu a gtst oči se mu rozšířily.

"Tak co?" řekla Pyanfaré, uši zvednuté, ve tváři sebejistý a chladně zdvořilý výraz.

"- máte neobyčejný talent," reprodukoval překladatel.

"Jasně. Jsem si jistá, že si pan ředitel kopii založí. Originál si nechám já."

"Vážená hanijská přítelkyně," řekl Stle stles stlen. "Máte pero?"

Stle stles stlen je vzal od překladatele a podal je osobně. Kdyby gtst měl nějaké uši, měl by je pořádně nastražené.

Podepsala; podepsal i gtst; vyměnili si dokumenty a podepsali je Chur, Hilfy a překladatel. Hektické skvrny, téměř růžové, se honily po Stle stles stlenově perlet'ové pleti.

Gtst vzhlédl s obdivem v gtst očích, pokynul gtst rukou a překladatel z nekonečných záhybů duhového oděvu vytáhl malou dárkovou krabičku, kterou zdvořile nabídl sám Stle stles stlen.

"Přijměte tuto drobnost."

"Oceňuji vaši štědrost." Pyanfaré zasunula krabičku do kapsy. "Zaznamenejte si prosím toto mé prohlášení: vyberte si anuurnský med pro svůj stůl."

"Skvělé, hani."

"Na seznamu odletů budu první."

"Jistě." Gtst se uklonil a zachvěl se. "Co nejdřív." Gtst ustoupil směrem k autu, potom se zastavil, rozhlédl se rozšířenými očima, skrčil se a nastoupil.

Překladatel se podíval, zda je velitel uvnitř, dveře se zvedly, duhový gtst se zavlnil a spočinul vedle samého gtst.

Auto se rozbzučelo a okna zneprůsvitněla; potom vyjelo zátáčku ve tvaru U a zamířilo pryč z přístaviště.

"Teto -" řekla Hilfy.

Otočila se a čekala, že někdo z posádky vyšel ven.

Mezi nimi a průvlakem stál kif. Trhla rukou směrem ke kapse, ale zůstalo jen u trhnutí. Stála se zdřevěnělými nohama a

slyšela Hilfyino sotto voce, zřetelně šeptající do intercomu na pásku: "Haral, proboha - Haral - tady venku je kif -"

Pod kifovým oděvem se po hnula ruka a rozvlnila lem jako nějaké černé křídlo. Zlehka a jakoby mimovolně ji napřáhl vpřed, jakoby byl starý, starý přítel.

"Ty jsi Sikkukkut?"

"Zvláštní. Já hani rozeznám."

"Vypadni z mého přístaviště."

"Přišel jsem, abych dokončil svou zprávu. Prsten. Dostal se k pasažérovi?"

"Zapomněla jsem. Opravdu jsem zapomněla."

"Je to možné, že jej nedostal? Poškodil se při přepravě? To by mě zarmoutilo."

"Určitě ho dostane. Jdi mi z cesty."

"Tvoje kolegyně volá posily, že?"

"Myslím, že nebudeš čekat jestli opravdu přijdou." Na tenkém vrásčitém čenichu se objevila řada vrásek.

"Takže vyrazíš. Pozor na Kita Point."

"Díky."

Další vrásky. "Ovšem. Z Meetpointu vede jen málo cest. Jen ty, které určí stshové. Ale ne nám - jdeme tam, kam chceme. Rád bych věděl, kde je Mahijiru."

"Takže to nevíš? Fajn."

"Doplatíš na svoje sfik."

"Moje ego, že jo? - pojd' Hilfy." Vyrasila dopředu a namířila si to tak, aby byla z dosahu dlouhých kifových rukou. Jenže kif vykročil a odřízl jim cestu.

"Oba jsme z rodu lovců, lovkyně Pyanfaré." Jeho dlouhý holý čenich sebou trhnul: "Ale kifové jsou lepší."

"Haniové jsou chytřejší." Zastavila se, ruku v kapse.

"Mám zbraň."

Na Sikkukkutově dlouhém čenichu se objevily vrásky a zase zmizely. "Jenže jsi hani - takže ji nepoužiješ, pokud se neukáže, že jsem ozbrojen. To je totiž těch druhů, které své poddané neudrží ve strachu."

"Tomu se říká civilizace, ty bezucej hajzle."
Suché kifovské odfrknutí, něco jako smích. "Stshové jsou pro nás tráva. Ty se se mnou tedy nespojíš?"
"V mahenském pekle."
Zvedl obě ruce, dlaněmi dopředu. "Nechci být tvým soupeřem, lovkyně Pyanfaré."
Její ruka sevřela pistoli, aby byla dost rychlá; ale kif v černém oděvu se k ní otočil zády a odešel tím jejich podivným toporným krokem.
"Sfik," zamumlala Hilfy, která byla jejich lingvistkou.
"Něco jako pýcha, čest, jestli kifové nějakou mají."
"Jestli," řekla Pyanfaré, která hleděla za kifem a nezapomněla se rozhlédnout, jestli kolem nečíhají komplicové: nečíhali.
"Může mluvit hanijsky, ale myslí jako kif. Pojďme. Pojďme odtud."
"Mám zbraň," řekla Hilfy a ustupovala podle rozkazu.
"Pojďme, vypadnem odsud."
"Jo," ustoupila, otočila se, chytla Hilfy za ruku a obě spěchaly po rampě ke vstupu a málem vrazily do Tirun a Chur, které právě vycházely.
"Bohové," dostala ze sebe, když jí srdce zase začalo bít "Vypadalo to, že máte potíže," řekla Tirun.
"Už je po všem," řekla, seřadila je a nechala je pochodovat před sebou, do bezpečí za průvlakem. Chur zavřela dveře.
"Kifové?" zeptala se Tirun.
"Kifové," řekla a rychle se ohlédla doleva, kde se cosi pohnulo, tam, kde stála Geran - s Tullym.
"Muset mluvit," řekl.
"Proboha, Geran, řekla jsem, že ho máte uklidnit"
"Je to naléhavé, kapitánko."
"Všechno je naléhavé. Postavte se do řady."
"Teto," řekla Hilfy s výrazem, který uměla nasadit vždycky, když se něco totálně podělalo.
"Mám papír," řekl Tully, bez dechu. "Mám - " překladač se ze zkomolených hanijských slov zakoktal.
"Podej mi zástrčku, ano?" Jedna se vynořila z Hilfyny kapsy. Hilfy jí audiopřípojku zasunula do ucha. "Tully, co je to za papíry?"
"Mám papíry, které říkají lidé přijít bojovat s kif # # potřebovat hani."
"Mizernej překladač, nerozumím."
"Lidé přicházejí bojovat s kif."
V žaludku se jí udělal strašně studený žmolek. "Proč, Tully?"
"U dělat s kif #. Přítel, Pyanfaré. Vedu mnoho lidí bojovat s kif."
Chlad se stal ještě intenzivnějším.
"Zdá se, že se jedná o víc než o jednu loď."
"Žádají o pomoc," řekla Hilfy. "Proto přišel. Myslím, že chce říct přesně tohle. Nemá to s obchodem co dělat."
"Bohové," zamumlala a vzhledla na vážnou lidskou tvář, na čtyři ženy z její posádky, v jejichž napjatých výrazech se odrážely podobné myšlenky. "Tully, vědí o tom kifové?"
"Možná ano," řekl. Zhluboka se nadechl, zase vydechl a natáhl k nim ruce, jakoby překladač byl schopen postihnout prosbu. "Šel dlouhou cestu najít vás. Kif - kif dělají potíže # jednou bojovat s přítelem Zlatozubem."
"Zlatozub," řekla. To jméno jí připadalo jako pachut' v ústech. "Co s tebou mám teda dělat? Hm?"
"Jít do Maing Tol. Jít na Anuurn."
"K čertu, Tully, máme za zadkem kify."
Jeho oči se zadívaly do jejich - upřeně, zoufale. "Bojovat," řekl. "Muset bojovat, Py - an - fa - ré."
Sklopila uši a potom je zase postavila a rozhlédla se po své posádce. Zjizvené tváře. Vzhlížející k ní pro odpověď.
"Měly bychom ho předat Bdělosti," zamumlala, "a dát o tom vědět kifům."
Nikdo nepromluvil. Dokázala si představit, jaké by to pro ni mělo následky, kdyby něco takového udělala. Křehká Jednota roztržštěná, kifové pronásledující loď vyslance hanů.
Nebo by jej Ehrranová nechala na nějaké stanici stshů, kde by nikdo ani prstem nehnul, aby zabránil kifům vejít a dělat, co se jim zlíbí.
Kifové udělají cokoli, jestliže zisk z takového činu převyší zisk z toho, že to neudělají.
"Kam ho vezmeme?" zeptala se Tirun.
"Zlatozub říká Maing Tol."
"Kapitánko, jestli to uděláme, ti černokabátníci nám uřežou uši. Prosím za prominutí."
Zase otázky, co mají dělat. Dívala se na Tirun, na svou sestřenicí, starou kamarádku; na další Chanurovou, jejíž život byl ohrožen.
"Předala bys ho Ehrranové, Tirun?"
Tirun tam stála se sklopenými ušima a na jejích očích bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. "Mohly bychom na Bdělost poslat další kontejner," řekla. "Ať si ti mizerní kifové chvíli lámou hlavu."
Ta myšlenka se jí zamlouvala, ale: "Ne," řekla a myslela na to, že následky by mohly být stejné. "To nemůžeme riskovat. Pojďme." Zatáhla Tullyho za ruku, aby se začal hýbat, potom jej pustila a zamířila k výtahu. "Postarejte se o Tullyho. Sežňte mu ten uklidňovák a běžte na můstek."
"Jdeme?" Zeptal se Tully, těsně za ní. "Pyanfaré, jdeme na Hoas?"
"Na Urtur," řekla, právě když přijel výtah. Ohlédla se a viděla, jak jej Chur a Hilfy vzaly pod paži. Tirun zachytila dveře a podržela je. "Letíme na Urtur. Poletíme rychle. Vezmi si prášky. Nepřekážeš. Rozumíš?"
"J asné," řekl a nechal je, aby jej odvedly dolů chodbou. Nastoupili do výtahu a Tirun stiskla tlačítka. Tirun na ni vrhla

jediný starostlivý pohled. To bylo všechno.

"Já vím," řekla a tím bylo řečeno vše. Z kapsy vytáhla dárkovou krabičku a zatímco kabina svištěla vzhůru, otevřela ji. Byl tam vzkaz. Pozor na Ismehanan - min, stálo tam napsáno.

Tedy na Zlatozuba.

Podala to Tirun.

Dveře se otevřely v horní chodbě.

?5?

Vzhledem k dané situaci byl na můstku docela klid, naprostý klid a ticho - Khym se dusil otázkami a ostatní byli vyčerpaní. Nikdo neřekl ani slovo. Sledovalo ji šest párů očí a všichni čekali, že přijde s nějakým úžasným nápadem. Úvěr na 1,2 miliardy. Hilfy se z toho šoku zřejmě ještě nevzpamatovala.

"Máme nějaké potíže," řekla Pyanfaré a ponořila se do své židle, která byla otočená tak, že z ní mohla přehlédnout téměř celý můstek. "Myslím, že bysme měli sebrat to povolení k odletu, které nám slíbili stshové, a vypadnout odtud dřív, než si to rozmyslí. Chur, Hilfy, vy dohlédněte na to, aby bylo o Tullyho postarání, sežeňte mu ty prášky, musí zůstat na místě."

"Provedu," řekla Chur.

"Neslibuju, že cesta odtud bude klidná. A budeme muset makat. Míříme k Urturu. Nemáme náklad. Zvládneme to na jeden skok. Až se tam dostanem, musíme mít uši nastražené a musíme sehnat zprávy. Doufejme, že tam nebudou kifové - otázky?"

Hrobové ticho.

Z přihrádky s dokumenty po straně židle vylovila poštovní válec.

"Chur!"

"Zde."

"Ať to někdo z přístaviště vystřelí pneumatem. Rychle!"

Chur si vzala válec, bleskově se otočila a když vyrazila z můstku, zaskřípala drápy. Tak tohle bylo třeba zařídit. Jestli stles stlen nenechával otevírat všechny jejich zprávy, tak ať mu ta jeho perleťová kůže shnije.

"Posádka stanicím - Khyme -" Vstala a ve všeobecném zmatku, kdy posádka zaujímalá svá místa, vzala Khyma za ruku a odvedla ho do malého výklenku na chodbě.

"Doporučovala bych teď prášek na uklidnění," řekla. "Bere si ho i Tully. V lékárnice na horní palubě ho ještě máme."

"Nepotřebuju to," zabručel a svěsil uši. "Nepotřebuju."

"Poslouchej mě. Při tomhle se poblíže i starý pes. Gěčko jako při startu z planety a budeme se motat ve vírech -"

"Nevrátím se do kabiny. Podívej, chtělas, abych byl na můstku, říkalas pracuj -"

"Nezůstaneš na můstku."

"Jsou tam místa pro pozorovatele."

"Ne."

"Py, prosím." Hlas mu sklouzl do nejnižší tóniny. Jeho jantarově žluté oči se rozšířily a nervózně těkaly. "Kapitánko.

Řekla jsi: získej prsten. Před nimi, proboha, Py. Nebudu dělat potíže. Nebudu."

Sklopila uši; změkla. "Sakra, tohle není obyčejnej skok z přístavu do přístavu."

"Člen posádky. Myslelas to tak nebo ne?"

"To teď není důležitý -"

"Pýcha Pýchy, Py. Posadilas mě tam, tak mě tam proboha nech. Nebo si myslíš, že to posádce bude vadit?"

Slabomyslnost, to bylo ono.

"Vem si pozorovatele číslo jedna," řekla. "Budeš pozorovat Geran u scanu a když ti bude při cyklech špatně, tak se natáhni dolů pro sáček. Nic dalšího mě nezajímá. Jestli jsi nikdy nezažil let vysokou rychlostí s vektorovou změnou a pořádným houpáním, pak nevíš, co je to cvrkot. Chápeš?" Šťouchla do něho ostrým drápem a sledovala, jak prochází těsně kolem ní. "Navíc pak není vidět na obrazovky."

Beze slova se skrčil a vrátil se na můstek. Zatímco si sedal do jedné ze tří pozorovatelských židlí vedle Geran, šla také zpátky. Geran na něj vrhla pohled, který sice neprozrazoval žádný údiv, ale podívala se. Hmátl po pásech a začal je zapínat - nebyl nervózní, kdepak. Nepovedlo se mu to jenom dvakrát.

Vklouzla na své místo a plynulým pohybem chňapla jednou rukou po pásu a roztočila židli. Udělala to jenom proto, že se jí chtělo a ani si neuvědomila, proč vlastně.

Přivedla ho na můstek kvůli jediné věci a byla naštvaná, že se tam teď vecpal. A věděla to.

Bohové.

"Připraveni k odpojení snímače," řekla Haral.

"Chur je ještě pořád dole. Hilfy, upozorni Bdělost, že mají na cestě zprávu."

"Provedu." Krátká pauza. "Děkuji. To je všechno." Předala to Rhif Ehrranová a ta neměla náladu na plané tlachy.

Sděluje Vám, říkala doručená zpráva, že máte v patách kify. V žádném případě nezastavujte, ani při útoku na vyslance han. Snažte se nebudit pozomost. Stanice v nebezpečí. My také. Provádíme úhybný manévr - nejlepší řešení v dané situaci. Nelze vysvětlovat.

Bude dobře být pryč z přístavu, až se tohle dostane k Rhif Ehrranové.

Z přídě se ozvalo několik zadunění - řeč Pýchy, používající k vyjadřování rachot a údery, hovořící stejně spolehlivě jako přístroje: poutací snímače odpojeny; ventily uzavřeny. Za slupkou stanice povolila ramena.

"Portálový jeřáb uvolněn," řekla Haral, uprostřed přípravné sekvence.

"Kde je Chur? Dorazila už?"

Zapnula si intercom. "Už jde," řekla Tirun. "Všechno v pořádku."

"Podej mně rozpis odletů."

"Posunutí," řekla Tirun a: "Hm."

Na seznamu byla Prosperita. Banny Ayharová mířila na Urtur přes Hoas Point. Stejně jako Zlaté slunce Marrary.

Pověsti se na Anuurn dostávaly takovou rychlostí, jakou byly naložené obchodní lodě schopny letět a přivést zprávy Ehrranové.

Asi před půlhodinou odletěla také loď stshů, E Mnestsist, pod velením Rhus flisthess. Přes Hoas na Urtur.

Každá loď, která mířila z Meetpointu do vesmíru mahen - haniů, musela na Urtur přes Hoas. Pokud ovšem neletěla bez nákladu, takže se na Urtur mohla dostat na jeden skok. Kurs Pýchy zněl Urtur přes Hoas, což byla lež.

Ze stanice Meetpoint se dalo letět i jinak: do Nsthen ve vesmíru stshů, ale tam směli jen stshové a ti, kteří dýchají metan. Do pohraničního přístavu tcaů Vn'n'u; přístavu tcaů Tt'a'va'o: zase jen stshové a ti, kteří dýchají metan. Do kifskeho přístavu Kefk, jednoho z přístupů kifů do stanice Meetpoint; do Kššti ve Sporném prostoru. Zprávy se z Meetpointu mohly rozběhnout na všechny strany, což byla vlastně nejdůležitější funkce této stanice.

Komprimovaná zpráva pohybující se rychlostí světla se může k lodi jako E Mnestsist dostat ještě před skokem. Mohla by ještě také provést vektorovou změnu pokud by Stle stles stlen chtěl něco gtst vyslat.

Intrikánský darebák.

Chanuřina Pýcha byla na seznamu odletů uvedena jako - - -, bez uvedení času. Poskočili nahoru, před Prosperitu a Zlaté slunce Marrary.

Tohle Banny Ayharové náladu nespraví, ani omylem.

Na seznamu nebyl ani jeden kif.

"Nemluvě o tom, co na tomhle seznamu není," zabručela. "Deset minut po nás by mohly odstartovat mraky kifů.

Stanice, která nevede pořádný registry toho, co jde do přístaviště - bohové vědí, co potom provádí se seznamem odletů, když se přelívají peníze - Přidej, Haral: ať už jsme na nule."

"Jedem," řekla Haral; zaslechla vzdálený zvuk čerpadel pracujících na plný výkon, elektrické zum spouštěných motorů, po kterém normálně následuje hlasitý úder otevíraného válcového závěru; teď ale zůstal zavřený. Při tomhle systémovém přesunu nebudou mít žádné géčko, ale pocítí pouze tah motoru. Je to bezpečnější. I rychlejší přesuny jsou potom bezpečnější. Uslyšela dupání běžících nohou, jak se někdo za ní škrábe na můstek; potom náraz těla do sedačky. "Chur je tady."

"Zpráva odeslána," řekla Chur do intercomu a snažila se překřičet hluk. "Viděla jsem, jak to šlo do díry."

"Řízení na jedničku." Řízení už je na panelu. Stiskla tlačítka a během startu nechala zapnuté automatické blokování, proběhl výpočet hmotnosti a poměrného tahu, aby nepřekročily stanovené parametry. Držáky povolily. Indikátor tahu bylo poznání níž. Pokud by byl na obvyklé značce, Pýchu by to nakoplo jako prázdnou plechovku.

"Teto," Hilfy u intercomu 1. "Otázka."

"Ptej se."

"Ten účet -"

"Co je s ním?"

"Zaplatí ho mahendosat?"

"Hm. Jo."

"Víš o tom?"

"Něco ti řeknu, maličká. Máme dva důvody, abysme to přeskočily najednou. Jeden důvod jsou kifové."

"Bohové, teto -"

"Tirun, ty to dítě učíš klít?"

"Jak to zaplatíme?"

"Už je to zaplacené. Zaplatí to Zlatozub. Akorát to ještě neví. Zůstaň u vektorového měniče. Nepoletíme odtud stejně jako posledně. Podle deníku, aspoň dokud nebudeme mít prostor k manévrování.

K hranici zóny I se přiblížily pod dvěma vektory - rotací stanice a přímým tahem a přes neviditelnou značku se přehoupaly zádi napřed. Na deset sekund zapnula levoboční trysky, takže se před stočila přibližně do směru, který jim dala rotující stanice a počítač mohl stanovit trajektorii.

"Ale teto -"

Počítač znovu zapnul motory; korekce směru.

"Řekněme to takhle. Posloucháte všichni? Jde o tu záležitost s mahendosatem. Zaplatí účet za ten bar. Slyšíte?"

Haral, dej jí na tu značku nula dva. Kamery otočte směrem k přístavu."

"Chceš si prohlédnout kify?"

"Číslo jedna vpravo, sestřenko. Geran, udělej to."

"Hotovo. Obraz na tvoji čtyřce."

Na jejím panelu se na čtvrtém monitoru objevil jasný, čistý barevný obraz; vnější část stanice Meetpoint, část jejího anuloidního tvaru, obrovská namalovaná čísla přista višť tu a tam zakrytá loděmi, seřazenými přídí ke stanici.

Pohybující se obraz se přenášel na všechny stanice: podivný tvar obchodní lodi stshů, zlověstná aerodynamická silueta kifů, štíhlejší než by měla být; a jedna, jedna s neobvykle velkými stabilizátory a řadou nádrží okolo střední části trupu.

"Ty nádrže by docela snadno vybuchly," řekla. "Hilfy, Khyme, dobře si ji prohlédněte. Velice dobře si ji prohlédněte."

"Lovecká loď," řekla Hilfy.

"Žádný obchodník. Ani náhodou. Hnusnej kifskej lovec. To je Harukk, ani se nemusím dívat na čísla." Nastavila bezpečnostní systém na POUZE DOPORUČENÍ a spustila hlavní pohon naplno.

Přetížení ji zatlačilo loket do konzoly a zapnulo blokovací zařízení, které ji drželo ruku v dosahu panelu. Novinka. A fungovala. Po Gaohnu nacpala Pýchu veškerým zařízením, které si mohly dovolit: držáky rukou, různá potrubí, výztuhy všech panelů. A bokem taky pár zbraní navíc.

"To je ten kifovský důvod," řekla přes přetížení. "A ten druhý, proč trochu spěcháme, je ten, že chci v bance předložit jistý šek."

"Můžeme ho krýt?" to byla Tirun, přes intercom. "- později?"

"Hm. To je zatím Zlatozubův problém."

"Co se děje?" zeptal se Khym.

Ticho, až na hluk lodi; dlouhá, otravná akcelerace. "Co se děje?" zeptal se znovu.

"Jenom taková obchodní záležitost," řekla. "Starej se o svůj žaludek. Přecházíme na druhý rozsah. Trošku povyskočíme."

"Pyanfaré -"

"Řeknu ti to později. Haral, vytáhni ji nahoru."

"Kapitánko, ze stanice odstartovala další loď," hlásila Chur od scanu.

"Sakra. Kdo je to?"

"To ještě nevím. Stanice se nehlásí. Čekejte."

Ještě nebyly dost daleko a dost rychlí, aby Gmohlo provést zmatek v informacích: a vůbec nebyly dost daleko a dost rychlí, aby byly z dosahu té štíhlé kifské lodi, která tam dole kotvila.

Taková loď by mohla odstartovat o den později a počkat na ně před Urturem. Úplně v pohodě. Přetížení ji nutilo dýchat krátce a zlehka. Když počítala, bylo jasné, že nemělo smysl za nimi spěchat, aspoň ne pro takovou loď.

Loď, která odstartovala, nebyla kifská. Vsadila by se, že to nejsou kifové. Nemusely se honit, jejich kurs mohly lehce uhodnout.

"Je to loď knnnů."

"Úú, bohové."

"Co se děje?" (Khym.)

Knnnové. Dýchají metan, jsou nebezpeční a trochu praštění. Knnny raději nikdo nedráždil.

A potíže s kify být mohly. Jakékoli potíže.

"Co se děje?" (Zase Khym.)

"To by bylo nadlouho," zabručela Pyanfaré. "Nech toho vyptávání, musíme makat."

"Něco je na intercomu," řekla Hilfy.

Z intercomu vycházelo nesmyslné kvílení, píseň knnnů, která oznamovala vesmíru a ostatním knnnům, že - ať už to bylo cokoli - knnn chtěl říci právě tohle.

Nebo si prostě zpívali pro pobavení a jenom tak to pustili přes intercom, protože jejich myšlení bylo stejně podivné jako celé jejich chování.

"Kurs nula dva na čtrnáct."

Šikmo vzhledem k nim. To ovšem nic neznamenalo.

Lodě knnnů se řídily jinými zákony.

"Zůstaň na tomhle cyklu," řekla a poslechla si Haralino poděkování. "Udělej ho dvakrát. Vypadneme odtud."

Stabilizátory se vysunuly, potom krátký náklon, který škubnul žaludkem a přechod do vyššího energetického stavu. Hrozila nevolnost. Po přístrojích, které se znovu kalibrovaly, proběhla vlna světla. Zkontrolovala navigátor, jestli udržují kurs na Urtur.

"Knnnové beze změny," hlásila Chur.

Další impuls.

"Řízení na jedničku." Když Haral řízení předala, kontrolky se pod jejíma rukama rozblikaly. Pohybovaly se od stanice a zrychlily téměř až na V. "Připraveni ke skoku. Sleduj ty knnnny až do poslední vteřiny."

Někde v konání knnnů byl ukrytý smysl. Tito živočichové s rozcuchanými černými chlupy pohybující se na dlouhých tenkých nohou stavěli skvělé lodě, na kterých by ti, kteří dýchají kyslík, nemohli přežít, pokud by je nerozpumpoval stress. S knnnny nedokázal promluvit nikdo kromě plazovitých, kožnatých tcaů, jejichž myšlení bylo nevyzpytatelné. Nikdo kromě tcaů nedovedl s knnnny debatovat. Kdysi si knnnové brali, co chtěli, třeba náklad obchodních lodí, přepadávali první stanice - říkali to stshové. To bylo předtím, než přišli haniové. Tcaové vysvětlili knnnům princip obchodu - takže jim potom ve skladištích nechali alespoň něco. Potom knnnové vyrazili šílenou rychlostí do sektorů, kde žili ti, kteří dýchají metan, uložili si tam nějaký předmět, což mohlo být cokoli a odlétli s tím, co si chtěli vzít - což mohlo být zase cokoli.

Tcaové s nimi drželi krok. Chiové s nimi drželi krok, nebo se to alespoň předpokládalo; jenže chiové, kteří vypadali jako balík žlutých kmitajících tyčí, byli ještě praštěnější než knnnové. A sami tcaové měli o obchodu jenom neurčité představy. Bohové vědí, jak vlastně vládli svým světům. Nikdo, kdo odtamtud nebyl, to nevěděl.

"Do skoku zbývá pět minut."

"Co dělá ten knnn?"

"V klidu - Zrovna provedl cyklus, kapitánko."

"Chci nějaké lepší zprávy. Takže čtyři a počítat."

"Pokračujeme v cyklu. To znamená do retardace -"

Což při zpoždění informace pohybující se rychlostí světla znamenalo, že knnnové mezitím mohli udělat cokoli.

"K čertu s deníkem." Odpíchlá to do skokového cyklu.

- propad -

- sedadlem dopředu -
- vzhůru nohama -
- pravou stranou nahoru -
- a tak pořád dokola, až se žaludek obracel -

A to byly teprve v půli cesty, všechny smysly nejisté, prstům trvalo hodinu, než stiskly řízení, na přístrojích proběhla pomalá světelná vlna, která jakoby trvala celý den, za který se nic zvláštního nestalo -

Potom nastoupila kompaktnost s jediným středobodem a ostrými okraji, stejně hrozivá jako předchozí neostrá nejistota; a potom nekonečné fascinující sestupy do barevné textury prostoru. Mysl by v těchto nesčíslných detailech na hranici času dokázala zabloudit.

Pyanfaré se pokusila polknout suchými ústy a zbavit se pachuti žaludečních šťáv, která se dostavovala se zhuštěným časem, uvolnila ruce, které se nedokázaly uvolnit za předchozí tři týdny. Chronometry ukazovaly neuvěřitelné 3.2 dne. Tělo podle toho reagovalo: jakoby v té chvíli měly slézt vlasy a stará kůže, jakoby náhle vzrostla entropie, jakoby neuplynuly tři, ale mnoho dnů: Tullyho prášky přestávaly působit, takže vnitřnosti a ledviny se musely vyrovnávat s dalšími náporů, hladina cukru v krvi se vlnila mezi vrcholy a propady, zatemňovala smysly a zamlžovala je a prováděla hrozné věci s žaludkem.

Z ovládacího panelu se ozvalo zapípání.

Vrazila tam Sestup.

Druhé fázování do hyperprostoru a ven, aby postupně ztratily rychlost.

Třetí.

Zvedl se jí žaludek. Sevřela čelisti. Pachut' žaludečních šťáv zesílila.

Píp.

"Potvrzení z majáku na Urturu," četla Haral. "Kurs nula, devět, dva."

Vzpomínky, které před týdny zahнала do koutů své mysli, automaticky spustily poplach. "Geran! Bacha na kify. Máme společnost?"

"Zjistím."

Tři subjektivní dny od okamžiku, kdy odletěly z Meetpointu; cítila, že ji bolí ramena. "Khyme, seš v pořádku?"

Odpověď nesrozumitelná, ale vypadalo to, že žije.

"Mám maják na Urturu," řekla Haral. "Tírun, proveď to."

"Provedu."

Maják na Urturu od nepaměti sloužil přilétajícím lodím a nepřetržitě vysílal informace udávající polohu objektů vnitřního systému. Jakmile časový posuv umožní robotovi na vnějším majáku zjistit jejich přítomnost, počítač jim stanoví dráhu a přiřadí jim kurs.

"Informuj maják," řekla Pyanfaré, "že jenom prolétáme. Nastav kurs podle hvězd." Ruce se jí chvěly. Ostatní na tom nebudou líp. Potřebovala se napít, představovala si moře tekutin, s ledem, se záplavou chutí. Klidně i teplé. Třeba i slané. Prostě cokoliv.

"Zaměření podle Kirdu," řekla Haral. "Pozitivní. Stanovuji kurs na Maing Tol přes Kita Point."

"Jde nám sem zpráva," řekla Hilfy.

"Kolik zbývá do signálu ze stanice?"

"Asi dvě hodiny," řekla Tírun. "Přesně 2.31. Maják signalizuje, že v okolí není žádná loď. Nepřebírá nás."

"Signál z majáku," řekla Hilfy. "Teto - dostáváme z majáku kódovanou zprávu. Čeká na nás zpráva."

"Hm." Pyanfaré zamrazilo kolem žaludku. "Pošli mně to na jedničku." To, co robot vyslal z majáku, zareagovalo na automatickou identifikaci Pýchy, možná na její kurs. Vstoupily do systému, maják potvrdil jejich totožnost a vyplivl to, co pro ně měl uloženo v paměti. Drahá pošta. Pořádně drahá.

A robotův scan pořád ještě neukazoval, že vstoupili do systému Urturu. Nebyl to přímý obraz scanu. Byl generován počítačem a ten je zapomněl dát na obrazovku.

"Někde je chyba," řekla Haral. "Ten debil maják nás směřuje na Kššti, chce abysme provedly zaměření na Maing Tol. Hilfy, pošli mu znovu tu žádost o kurs. Je úplně blběj."

"Počkejte." Pyanfaré zírala na zprávu, která se postupně objevovala na jejím monitoru. Spustila tiskárnu: ta zabzučela a vyplivla výpis do přihrádky na papíry. Řetězce a řetězce kódů. Další. Jejich... Ana Ismehanan-min, říkala zpráva, dobrému příteli. Sdělujeme, že budete mít velké potíže Kita Point. Maják vám nyní určí nový kurs. Vyřídím s úřady na Urturu, úplně v pořádku.

Leťte po trase Kššti. Víím, že blízko kif, ale na Kita příliš mnoho kif. Mahenská loď, kifská loď mají paralelní funkce. Loď mahemi nebýt všude včas. Promiňte tento problém.

První Kššti přeskočíte dobře najednou, žádné potíže, žádná zastávka uprostřed tmy jako v Kita. Přiletíte na Kššti, dáte přístupový kód Hasano - maovi.

Mějte dobře. Víím, že jednička se vyznat. Kif nechytí.

"Ty špinavej hajzle!" Její výbuch zachytil pás, takže zů stala napůl sedět. Drápy udeřila do zásobníku a výpis vyhodila na panel; na obrazovku ale dál proudily kódy a tiskárna s idiotskou vytrvalostí pokračovala v práci.

"Zpráva z majáku," řekla Hilfy klidně a nevzrušeně. "Ten blikáč nám doporučuje přijmout nový kurs a poděkovat."

Výpnula výstup na monitor. Tiskárna si ale bučela dál a vyplivla ještě jednu stránku.

Druhá zpráva. Další kódy. Stanice Urtur sděluje, změna kursu velice nutná. Nebudete registrovat na systémový scan.

Maják vymaže váš obraz bude vás krýt. Leťte rychle.

"Maják je v pořádku," zabručela. "To je ono. Ten dacan Zlatozub s Urturem něco upekl. Směřují nás na Kššti."

"Kšštíové jsou napůl kifové," protestovala Geran. "Půjdeme rovnou -"

"Je to na jeden skok. V tom má pravdu, zvlášť jestli je Kita blokována. Aspoň neskončíme v nějakým tmavým zapadákově, kde se to hemží kifama... Projdi Záznamy: čím se můžou Kšštiové pochlubit?"

"Prohledávám," řekla Chur. "...přiřazeny dvě lovecké lodě z Maing Tol; ve statistice je deset procent hovorů se stshi, šestnáct s tca - chi, třicet dva s kify, padesát jedna s mahendosaty. Nedostala jsem potvrzení, že tam ty lodě opravdu jsou. Zpráva říká, že tam mají základnu."

"Dobrý." Kousala si vousy a tahala se za uši; maják mezitím přešel na rutinní poděkování a odřikávání předpisů a intercom výstražně zablikal. Tik - tak. Tik. Tik - tak tik-tak. Ještě pořád mohly do Haosu. Nebo do Kury. Stshové. Hanové. "Pojedem podle něj. Nevidím jinou možnost. Jinak nám ten maják přepálí nějaký obvod."

"Takže jsme v troubě," konstatovala snad až moc mírně Haral. Hvězda je držela pevně: při změně vektoru by se totálně sesypaly.

Takže teď musely pořádně zabrat, získat zase rychlost, o kterou je slunce připravilo.

"Nemáme jinou možnost, co? Řekněte to Tullymu. Nemůžem tady trčet."

Hilfy se spojila. "Tully funguje. Říká, že jo."

"Nastav to," řekla Pyanfaré a vyhrábla z přihrádky poslední papír.

A oněměla. Takový výpis nečekala. Byl až na dně zásobníku. Byla to další zpráva z majáku, automaticky směřovaná do přihrádky.

Žádné kódy. Dokonalá hanijistina.

Hanijské lodi Chanurina Pýcha: vyhněte se Kitě. Akkhtimakt tam nasadil strážce. Tím prostorem živí neproletíte.

Nebudte blázni.

Po zádech jí přešel mráz.

"Hilfy."

"Teto?"

"Četlas třetí zprávu?"

Ticho. Hilfy hledala v přihrádce.

"Kdo to poslal?" zeptala se Hilfy udiveně, tichým, chraptivým hlasem.

"Někdo rychlej," řekla.

"Připoutat se před vstupem," řekla Haral.

Stabilizátory se vysunuly a následoval závratný impuls, který jakoby zformoval polovinu jejich hyperprostorové bubliny a rozčepil prostor do obrazu podobajícího se zrcadlení na olejové hladině.

Pustil je a Haral začala změnu kursu ve skutečném prostoru, dlouhé únavné házení směrových korekcí a hlavního pohonu. Přetížení jim zase ničilo již rozbourené vnitřnosti.

"Zaměření na Maing Tol provedeno," řekla Haral. A dlouho, dlouho poté, když motory dosáhly nulového V a pořád hořely: "Prošly jsme nulou."

A později, když je těla bolela od dlouhého strádání: "Blížíme se ke značce."

"Až budeš nachystaná, spust' to," řekla Pyanfaré. Prach z Urturu na plášti ještě nebyl, ale pokaždé, když tudy letěly, vítr ho zvedl až k nim.

Ještě štěstí, že nebyly na scanu stanice. Loď řítící se temnotou, nepřihlášená v systému s tichým souhlasem urturské stanice, nebezpečí pro ostatní lodi -

Čeho se vlastně bojí? Vnitřního systému kifů?

"Pohotovost při impulsu." Haralin hlas zlomený námahou.

"Mám to vzít?"

"Už to mám. Bud'te v pohotovosti."

Další impuls, další zvedání žaludku při pohybu, který je neposunul ani sem, ani tam. Na panelu se objevila krvavá šmouha rudého světla.

"Stabilizátor dva rozžhavený," zabručela Pyanfaré. "Udělejte s tím něco."

"Malinko změním vektor."

"Něco bouchlo?" (Khym, tíše). "Něco není v pořádku?"

"Regulátor ve vzpěře stabilizátoru," řekla Pyanfart, když zase mohla zaostřit. Bolela ji každá kost. "Lodi se tyhle náhlý změny nelíbí. Tirun, prověř, jestli ten stabilizátor není zlomenej."

"Jasně." Tirunin hlas se třásl vyčerpáním. Ale nestěžovala si. "Taky bych chtěla vědět, proč se to nezasunulo."

"Sprav to zevnitř."

"Urtur není zrovna ideální místo na procházky."

"Máme potíže?" zeptal se Khym.

"Taková menší mechanická závada. Máme náhradní. Regulátor měl dát stabilizátor dolů dřív, než se podělalo to, co se podělalo. To je ta potíž. Dá se to zvládnout zevnitř. Nic hrozného." Nebylo to ale tak jednoduché. Něčím to muselo být. A Kššti byl dlouhý, dlouhý skok. Pořádný stress. Kdyby se ten stabilizátor - Jakej máme čas?"

"Zbývá -" řekla Haral, "- 48.4 hodiny do dalšího skoku."

"Do té doby musíme zjistit, čím to je." Popojela židlí dozadu, jakoby potřebovala prostor k nadechnutí. Další čtvrtotáčka a mohla pozorovat Khyma, jak sedí s hlavou opřenou o opěrku, pomalu a opatrně se nadechuje a jak směrem k ní obrací pohled plný stísněné zvědavosti. Nebylo mu špatně. Opravdu. Prostě se rozhodl, že mu špatně nebude.

Zadržuje to, odhadovala.

"Tully chce jít nahoru," řekla Chur.

"Dobře." Byla strnulá a cítila jistý odstup od pohrom, které je potkaly tam dole v Meetpointu i od té, která je

pronásledovala. Ohlédla se, když na všech monitorech na čtyřce naskočil obraz viděný vnějšíma očima Pýchy. Haral to dělala vždy, když někam přiletěly, bylo to něco jako reflex nebo oznámení: žádnou paniku. Prostě rutina.

Urtur byl podivuhodný svět, slunce a celý systém zvětšený na obrazovce vypadal jako obrovské smažené vejce.

Uprostřed plochého oválu pekelně žhnul sluneční žlutouk obklopený prachem. Planety v oválu vykružovaly tmavé, orbity, zvětšené podobizny sebe samých. Urturský svět tvořily většinou plynoví obři a pár malých planet posetých krátery, které se krčily v mracích prachu.

Nebyl to parčík na odpolední procházku. Úlomky horniny by za chvíli proděravěly i těžký skafandr.

Urtur patřil mahendosatům, kteří tady prováděli všelijaké mahenské věci, jako že se třeba v tom prachu hrabali a pachtili se za vysvětlením, proč je Urtur takový, jaký je - prostě ze zvědavosti, která je nutila dělat spoustu jiných podivných věcí. Jejich snažení mělo také praktickou stránku, protože systém udržovali pro ty, kteří dýchají metan. Zalíbilo se jim na Elaji složené převážně z metanu, v jejíchž oblacích zářil nepřetržitý ohňostroj blesků a meteoritů zanechávajících zářící stopy atmosféře, v které již dřívější impakty vytvořily skleníkový efekt. Ti, kteří dýchají kyslík, dostali fotografie. Zalíbilo se tam i taům, kteří si v tom pekle dolovali vzácné kovy a vybudovali tam průmysl.

A knnové taky.

Kdepak asi v tom kusém nascanovaném obraze byli jejich vlastní knnové?

Taky se nedostali na scan, stejně jako oni, a byli mimo dosah jejich vlastního snímače?

Možná byli pryč. Třeba je už vůbec nesledovali.

Jenže na to se nedalo spoléhat. To že knnny nenašly, znamenalo jenom to, že je nenašly.

Pýcha provedla menší opravu kursu, jen lehké postrčení zleva.

Každá loď, která kolem Urturu prolétala pod úhlem, si musela najít tu nejvhodnější díru v mracích prachu, aby byla plocha stabilizátorů co nejméně vystavena úločkům horniny.

Bohové vědí, že vlastních škod mají víc než dost.

"Uklidni ji a přepni na auto. Tirun, můžeš to zkontrolovat, až do sebe dostaneš nějaký jídlo. - kdo má službu v kuchyni?"

"Já," řekla Hilfy.

"Tak se do toho dej." A nikoliv bezmyšlenkovitě dodala: "Nejmladší z posádky má vždycky službu navíc. Můžeš jí pomoci, Khyme."

Khym na ni ze strany pohlédl zoufalýma, zapadlýma očima. Hilfy otočila židli, uvolnila pásy a zvedla se. Nakonec se pohnul i Khym, vstal, jakoby byl opilý a na chvíli se přidržel opěradla.

Práce, skutečná práce.

Šel za Hilfy, ani se neohlédl, bohové, bývalý vládce Mahnu jde na službu do kuchyně a ani slovem neprotestuje.

Zdlouha se nadechla a vzpomněla si na mládí na Mahnu, na pole, dům u pramene.

A na unaveného staršího hani, který se pokoušel začít znovu. Na dně. V prostředí, ve kterém se sotva vyznal.

"Bude z nás pěkná banda cvoků," zabručela Tirun. "Vzpomínáš si na tu rychlou objednávku od agenta?"

"Tu stoprocentně sežere Ayharová," řekla Chur.

Pyanfaré rozeplula pásy a postavila se. Bolely ji klouby a měla pocit, že jí po zádech někdo přejíždí žhavým železem.

Zrovna se protahovala, když se ve dveřích objevil Tully. Tiše jako duch, v bílém šumu pracující Pýchy. Opíral se rukou o rám a stál tam bosý, jen v prostých kalhotách, jaké nosí posádka, vypadal vyčerpaně a ztuhle. Už žádné přítel, žádné Py - anfaré. Jen zničený pohled člověka v úzkých, který se dotazoval, jestli si na něj udělají čas.

"Vím," řekla. "Musíme tě nakrmit."

"Bezpečí?" zeptal se. Znal loď dost na to, aby poznal, jak se Pýcha kymácí - a navíc toho tolik věděl. "Lod' - " Udělal pohyb vyjadřující bezmoc. "Porucha?"

"Zvládneme to," řekla. "Dobrý. V bezpečí, všechno je fajn."

V bledých očích to zajiskřilo.

"Brzy to dáme do pořádku," řekla. Zíral na ni strach, zabydlený, vytrvalý.

Pokynula mu a on se odlepil ode dveří a urazil dlouhou cestu dovnitř. Oči mu rychle přebíhaly z monitoru na monitor, na kterých se snažily něco kradmo přečíst. Potom se soustředily opět na ni.

"Muset mluvit." Naučil se trochu hanijsky. Pomalu si na ten zmatený projev začínala zvykat. Překladač jenom zachrchlal. "Muset mluvit, prosím, muset mluvit."

"Teď bysme možná mohli." Padla na ni stísněnost z rozvráceného světa. Chlapi a zlost a jejich starý přítel Tully, jeho exotický obličej a nervózní pohled. Bojí se jich stejně tak jako kifů? A podezřívavost přísného soudce: Nelžeš, Tully? Není v tom od začátku jenom osobní zájem?

"Jasně," řekla. Zapáchala, smrděla a podvědomě myslela na sprchu, na chlapy a hádky a tisíce bláznivých šílených věcí, jako třeba na to, co by se stalo při nárazu v takové rychlosti a na stabilizátor, který na Tirunině monitoru vypadal netknutý (ale uvnitř nebyl, a to mohl být pořádný průšvih). Urtur. Přistání, zřejmě za asistence kifů. Ani stín naděje, že by jim někdo pomohl. Urtur nemá na to, aby odrazil jakýkoliv útok. Člověčí hlupáčku, ani netušíš, že tady můžeme zařvat všichni. Přišli by a odnesli, co by chtěli. Tebe jako prvního - "Poslechněte," obrátila se k ostatním, kteří se třesoucíma rukama pokoušely dokončit svou práci. "Necháme toho. Najíme se a trochu se vyspíme." Vzala Tullyho pod paži. "Tak, a my si půjdeme popovídat, jo?"

?6?

Prach na plášti lodi svištěl jako vzdálené praskání statických výbojů a pohlcoval ostatní zvuky - pěkně nás to brousí, pomyslela si Pyanfaré. Stabilizátory nastavovaly prachu jen hrany, pozorovací kopule a objektivy byly zakryty, což bylo to jediné, co se dalo dělat. Pýcha prolétne po okraji Urturu a bude jak vyleštěná. Letěly maximální rychlostí, jakou

jim to svinstvo lemující hranice systému dovolovalo.

A mezitím -

A mezitím se tlačily v kuchyňce a dotýkaly se rameny.

Ted, když tu s nimi byl na Khym, rozložily stůl a sklopily skládací lavici, ale na každého stejně vyšlo sotva pár centimetrů. Pozvaly Tullyho dál, takže uvnitř nyní sedělo sedm podivných stolovníků. Tully do sebe lil jeden šálek gfi příkrášleného karbohydrátem za druhým, tu a tam si něčeho zobnul, ale pohyby měl pořád nejisté a ruce se mu třáslly. Zato Khym se pořádně cpal - dost na to, že mu před chvílí bylo špatně. Pyanfaré na něj občas pohlédla tak trochu starostlivě (vypadalo to, že mu po tom jídle bude špatně) a tak trochu potěšeně (bohové, přečkal drsnou cestu, službu v kuchyni nastoupil bez odmítnutí a teď měl úžasnou náladu). Vypadalo to, že Khym neregistruje, že u stolu je další muž, protože svou pozornost věnoval pouze talíři a otáčejícímu se středu, kde byly podnosy s jídlem.

Většinou nikdo nemluvil, až na Tirun, Chur a Haral, které ani u stolu nepřestaly mluvit o závadě na stabilizátoru a probíraly ji do nejmenších podrobností. Občas se také ozvala Hilfy, která se svým "ochutnej tohle" a "vyzkoušej támhleto" snažila Tullyho trochu vykrmit.

Žádný honění, žádný stress - pěkně v klidu, pomyslela si. A taky: ať neblbne, všechno musí jít hladce... V té chvíli si všimla, že se konečně uvolnil, jejich starý přítel, starý kamarád. Vypadalo to, jakoby se k nim - nakonec - vrátil takový, jaký skutečně byl, uvolnil se a přestal se ovládat.

Měl by jim teď všechno říct, říct jim pravdu. Možná, že na něho moc tlačily, málo ho ujišťovaly. Možná cítil ve vzduchu paniku a až teď se uvolnil. Třeba je právě teď čas říct pravdu.

"Poslal tě tvůj Rod?" zeptal se najednou Khym a podíval se zpřímá na Tullyho. Srdce se jí na okamžik zastavilo.

Tully zamrkal a s výrazem vyjadřujícím nepochopení: "Poslal?" zjišťoval překladač neurčitým hlasem... Bohové, důvěryhodnost, nevinnost sama. "Poslal mne?"

"Nevím, jestli mají Rody," řekla Pyanfaré, uvolnila prsty a vysunula drápy. Khym zkoumal situaci. Zнала ho. A znala Tullyho. Najednou bylo kolem stolu naprosté ticho. Chtěla to nějak zarazit, dostat je od sebe, ale nevěděla jak; a Khym se s chladným výrazem připravoval k útoku. Jako by byl na lovu, sakra. Chtěl je vyprovokovat, ji nebo někoho z posádky. "Nepoužívej velký slova, překladač s nima neumí dělat."

"Rod není velký slovo."

"Drž se věcí, který se týkají lodi. Technickéj věcí. Nevíš, co z toho vyleze na druhý straně."

"Řekni znovu," řekl Tully.

"Ptal jsem se, kdo tě poslal."

"# # mě poslal."

"Vidíš?" řekla Pyanfaré. "Vypadne z toho slovo, který nedává smysl."

"Jméno dům," řekl Tully. "Slunce. Taky říkáme Sol.

Planeta jméno Země. Poslali mě."

"Von fakt mluví."

"Tak," řekla Pyanfaré, a aniž chtěla, nastražila pozorně uši. "Slunce, jo?"

"Kde jsme?" zeptal se Tully. "Na Ur- tu-ru?"

"Na Urturu. Ano."

Dlouze se nadechl. "Jít Maing Tol."

"Vypadá to tak. Přes Kššti. Znáš to jméno?"

"Zná." Odsunul talíř na délku ruky a svými zvláštními, tenkými prsty se dotkl desky stolu. "Meetpoint - Urtur - Kššti - Maing Tol."

"Hm." Nikdy toho moc nevěděl o hvězdách v Jednotě. Určitě ne od nich. "Zlatozub učil?"

"Mahe jméno Ino. Lod' jméno Ijir. "

"Předtím, než tě dostal Zlatozub, co? Jak ses k němu dostal?"

Zneklidněl. Nebo to pokazil překladač. "Jít za Zlatozub, ano."

"Byls u něj dlouho?"

"#?"

"Byls dlouho na Zlatozubově lodi?"

Možná to bylo tónem jejího hlasu. Jejich oči se na sebe na okamžik strnule zahleděly a poté se odvrátily, ale k navázání kontaktu to stačilo.

"Kde ses setkal se Zlatozubem?"

"Ino vyhledá ho."

To jí nestačilo. Seděla, dívala se před sebe a zapomněla na sousto nabodnuté na vidličce; ale nezapomínala na Khyma, který seděl hned vedle. Žádný hádky, nedostat se do žádný hádky, dokud je tady Khym. Padla na ni stísněnost a znervózňela.

"Je to dlouho, cos přišel?" zeptala se Geran. "Nevím," řekl a podíval se směrem k ní. "Dlouho."

"Dny?"

"Mnoho dní."

Mohl být trochu přesnější. Věděl, jaké možnosti překladač má. Uměl s ním pracovat líp. Zvedl šálek a napil se, snažil se zamaskovat vzniklé ticho.

Posádka zřejmě vytušila, o co jde. Alespoň se jí to zdálo. Nikdo se ani nepohnul. Jen Tully.

Jejich starý přítel.

Pomalu vnořila ruku do hloubi své kapsy, drápem zachytila malý tenký prsten a opatrně jej položila na stůl. Cink.

Jeho tvář byla najednou ještě o odstín bledší než tvář stshů. Potom se pro něj natáhl, uchopil jej prsty s plochými

nehty a zkoumal vnitřní část kroužku.

Vzhlédl a rozšířené modré oči vyjadřovaly úděs.

"Kde najít ?" pta se. Kde najít, Pyanfaré?"

"Či je?" Když se na něj podívala, uvědomila si jeho bolest a najednou si přála, aby měla prsten zase v kapse a aby nebyli tolik na očích. Byla hloupá, úplně hloupá, že si neuvědomila, že je v něm skryto jen neštěstí. Ale když s tím jednou začala, musela pokračovat.

"Mahe dal?" zeptal se. "Zlatozub?"

"Dali mi to kifové," řekla a pozorovala, jak se mu roztrásla ústa. Ovládl se a ještě více zbledl. "Tvůj přítel, Tully?"

"Co říkat ten kif?"

"Řekl - řekl, že je to zpráva pro můj náklad."

Opět se roztrásl a teď se ovládal jen s námahou. Nikdo u stolu se nepohnul, ani nalevo ani napravo. Dlouho bylo ticho, jen úlomky hornin svištěly po plášti, rotace s nimi pohazovala a vzduch ve ventilaci nad nimi vzdáleně šuměl. Z

Tullyho oči stékala voda a mizela mu ve vousech.

"Přítel, co?" Hnusila se sama sobě, odkašlala si a odstrčila talíř - pohyb a konečně trochu normální zvuk situaci oživil.

Zamračila se na posádku. "Nechtěli byste spravit ten stabilizátor?"

"Kdo dal," zeptal se Tully dřív, než se stačily pohnout.

"Od kifa jménem Sikkukkut. Z lodi Harukk. Komu to patřilo?"

Jeho ústa se najednou zformovala do přímky s bílými okraji, sklopil oči a prsten si nasadil. Byl mu malý. Zkusil to silou.

"Potřebovat #," zamumlal a zdálo se, že nevnímá ani je, ani místo, ani čas.

"Ten kif," pustila se do něj, dokud byl v šoku. "Ten kif byl v Meetpointu, Tully. Věděl, že tě k nám poslal Zlatozub.

Věděl, že nám něco stojí v cestě. A možná věděl ještě něco, těžko říct. Nechceš nám to říct Tully? Či je to?"

V modrých očích se zablýsklo. "Přítel," řekl. "Patří přítel užstal Ijir."

Vydechla a pohlédla na řadu zmatených hanijských tváří. "Takže Zlatozub si svou sázku pojistil, co? Tebe poslal k nám a tvé společníky jinam. Kam?"

"Kif mají. Kif mají # Ijir. "

"Potom teda kifové vědí zatraceně víc, než jsi nám řekl. Co vědí, Tully? Co chcete, tvoje lid - stvo?"

"Žádají pomoc."

"Jakou pomoc? Tully- co tady děláš?"

"Kif. Kif."

"O co tady de?" zeptal se Khym zleva. "Co to vykládá - o kifech?"

"Později," řekla a zaslechla, jak Khym prudce vydechl nosem. "Tully, řekni mi, co je to za papíry. Řekni mi to, slyšíš ?"

"Muset vzít do Maing Tol."

"Tully, říká ti něco slovo vděčnost? Zachránila jsem tu tvou prašivou kůži víckrát, než jsem musela."

Opřel se o opěradlo. Opět se jí upřeně zadíval do očí a nasadil ten tragický výraz, který nesnášela. "Potřebuji tě," řekl hanijsky. Podivně zkomolená výslovnost zmátla překladač, ve kterém to zapraskalo. "Přítel, Pyanfaré."

"Zeptám se ho já, "zaburácel Khym.

"Ne," řekla ostře a cítila, jak se jí při pomyšlení na tuto možnost svírají vnitřnosti. Udeřila sevřenou pěstí do stolu až talíře poskočily. Tully sebou trhnul a ona se na něj zadívala. "Tully, řekneš mně už sakra, co v těch papírech je?"

"Žádat hani jít bojovat loď zajmuté lidé."

"To nedává smysl."

"Chtít udělat obchod hani - mahe."

"Opravdu?"

"Opravdu."

Oči prosily, aby mu uvěřila. Jenže s pocitem uvnitř to ani nehnulo. Není to v pořádku, říkal ten pocit. Není, není, není. Pokud by se to týkalo jenom kifů, mahenové by mohli hany požádat přímo. Obchod - to je jenom návnada, něco se tím mělo maskovat.

Podívala se mu přes rameno na Haral, na moudrou Haral se zjizveným nosem. Uši měla svěšené dozadu a knír stažený dolů, jakoby chtěla vyjádřit, že tady něco smrdí.

Jenže tlačit na Tullyho nemělo smysl. Důvěra. Moc jí neměly. Kdysi se držel celé měsíce proti kifům, vodil je za nos, přestože ho mučili, přestože zabili jeho společníky. Tully vydržel. A navíc se mu podařilo kifům uprchnout. Nebyl to žádný hlupák. A nemělo cenu na něho tlačit.

"Stabilizátor," řekla s postranními úmysly. "Běžte."

"Provedu," řekla Haral a vrazila do Chur ramenem. Hilfy a Geran se posunuly, aby mohly uklidit sedačky, a zvedl se také Tully.

"Uklidte kuchyni," řekla Pyanfaré - "Tully, jsi teď služebně nejmladší. Pomoz Hilfy s tou kuchyní. Khyme, ty převezmeš a povedeš můstek."

"Chci s tebou mluvit," řekl Khym bez hnutí.

"Na řeči není čas." Otočila se a jejich zamračené pohledy se setkaly, protože Khym jí pořád seděl v cestě. "Podívej, Khyme, ten stabilizátor se pokazil tak napůl. Někdo se možná bude muset projít a podívat se na to. Chceš tomu snad nasadit korunu?"

V úděsu sklopil uši.

"Venku," řekla.

"Mohli bysme to zkusit do Kury, ne?"

"Ne. Nemohli. Na téhle straně Urturu nemůžem změnit kurs - kvůli tomu prachu, a máme v háji ten stabilizátor. Na tu

poslední změnu kursu jsme málem dojeli, jasný? Nemám teď čas o tom s tebou mluvit." Posunula se a Khym se pohnul. Vstala a pohlédla na něj; Hilfy a Tully bleskově sbíraly nádoby. Ale Khym se pořád nehýbal, ztělesněné neštěstí. Obrnila se trpělivostí, vzala jej za ruku a odvedla do chodby vedoucí na můstek, kde měli trochu soukromí. "Podívej Khyme, jsme v průšvih." "Rek bych," odpověděl, "že mně to jaksi došlo."

"Kššti drží mahenové," řekla. "Taktak. Pokud kifové někoho mají v Kitě, někdo bude i v Kššti. Jenže tady by nám pomohli, jinak by nás tam mahendosat neposílal."

"Ty jim věříš?"

Podívala se dozadu, kde se sinalý člověk snažil dostat nádoby ze stolu a zavřít dveře.

"Nevím," řekla. "Běž."

"Neodbývej mě takhle, Py."

Tvrdě na něj pohlédla.

"Majetek Chanurů," řekl. "Zapomínám."

"Co chceš, Khyme? Řeknu ti, co já chci. Chci, aby byl ten podělanej stabilizátor spravenej. Chci, abysme odtud vypadli. Pomůžeš nám?"

Zhluboka, zhluboka se nadechl a podíval se jí přes rameno na Tullyho. "Tvůj mazel?"

"Drž hubu. Běž."

Zase sklopil napůl zvednuté uši. "Dobře. To bylo sprostý. Ale, bohové, Py, do čeho ses to namočila? Nemůžeš dělat kšefty hanům za záda. Stáhnou tě z kůže. Ehrranina loď -"

"Všiml sis jí, co?"

"Bohové, Py!"

"Šššš."

Rozkašlal se. Potom se zase nadechl. "Majetek Chanurů. Jasně."

"Čekals něco jinýho?" Pořádně do něj píchla. Dalo to zabrat, dostat se mu pod kůži, s tím jeho pohledem. "Je to pravda?"

"Co jestli je pravda?"

"To, co říkají stshové o tom baru."

Nosní dírky se mu roztáhly, stáhly, roztáhly a okraje nosu mu zbělely. "Nevím, co to s tím má společnýho."

"Hilfy je támhle. Chceš, aby se na to zeptala ona?"

"Podíval se jí přes rameno a viděl Hilfy, jak zavírá zámky na skřínkách, cvak, bác, cvak, jednu po druhé; Tully skládal stůl. Ještě se ohlédnul a svěsil uši.

"Běž pomoci Tirun," řekla.

"Na něco jsem se ptal."

"Neptal ses, vyslychals mě, a to je sakra rozdíl. Jestli chceš mít stejný práva jako Haral, tak si je sakra musíš zasloužit." Protáhl se kolem ní a odkráčel směrem k můstku. Po pár krocích se zastavil a otočil se k ní - k její úlevě i úleku. Aspoň že se nevrátil do kabiny. Jenom už proboha žádný dohadování.

Stál tam. Chladně, jako při protokolu.

"Pomoz Haral a Tirun," řekla. "Ostatním se zatím nechce natáhnout brka. Musí se spravit ten stabilizátor."

Tak se na to muselo. Vyslovit to. Mrtvá, mrtvá. Smrt. Dát mu pecku mezi uši. Stáhl se jí žaludek.

"Dobrý," řekl, uklonil se, otočil a vytratil se, ohromný vzdalující se stín proti pozadí osvětleného můstku.

Otočila se na patě a vrazila do kuchyně, k Tullymu a Hilfy, kteří tam postávali. "Běž," obrátila se k Hilfy a ta vyletěla ven. Bylo slyšet, jak uhání na můstek.

Tully byl v pasti, chycený mezi skřínkami a lokty se opíral o polici za sebou.

"Tak to vyklop, Tully," řekla.

"Maing Tol."

"Bojíš se mě, nebo co? Maing Tol, Maing Tol. Podívej, nedělej ze sebe blbce. Rozumíš mně až moc dobře. Pořád otravoval, že chceš mluvit. Tak mluv. Dělej."

Možná to překladač zpackal. Tully se tak alespoň tvářil. "Mluv Tully. Jestli chceš, abysme byli kámoši, tak se mnou sakra jednej na rovinu."

"Sednu," řekl a klesl na zašpiněnou lavici u stolu, jako by jej nohy už neunesly.

"Pravdu." Mlčel. Přišla blíž, opřela se oběma rukama o stůl a pohlédla mu do očí. "Hned, slyšíš?"

Trhnul sebou. Byl z něj cítit strach a lidský pot, jako tenkrát, když jej držela a cítila údery jeho srdce bijícího jako zvon. Nemilosrdně mu vystrčenými drápy chňapla po ruce. "Riskuješ život moji posádky, Tully. Riskuješ životy Chanurů.

Tak mně sakra nelži. Odkud jsi přišel, co?"

"Přítel," řekl.

"Chceš, abych ti vytřepala mozek z hlavy?" Několikrát se rychle nadechl. "Maing Tol. Jít do Maing Tol."

Upřeně se na něj dívala, vzdálená jenom na délku paže od jeho obličeje, a dívala se dlouho. "Chtěls mě najít. Potřebuju, říkals. Co potřebuješ? Mluv, teďka mluv, Tully. Co potřebuješ? Pořádnýho blbce? Kdes byl, Tully?"

"Lidský prostor. Chtít přijít. Chtít, Pyanfaré."

"Takže jsi šel za mahendosaty."

"Mahe přišel lidský prostor."

"Zlatozub?"

"Jméno Ino. Ijir."

Dlouze, dlouze se nadechla. "Podvodnickej hajzl."

Myslela na Zlatozuba, mahenský obchod a na tu lež jako věž.

"Řekni znovu." Modré oči na ni pohlédly s ohromným strachem.

Pustila jeho paži a poklepalá jej po tváři, teď už se zataženými drápy. "Pokračuj. Dál. Jak se do toho dostal ten Ijir? Obchodoval v prostoru lidí?"

"Loď lidí - " Kreslil na desku stolu. "Lidé. Kif. Mahe. Ne dobré jít tak - kif. Tři loďe lidí. Pryč. Nevidět. Nevrátit se. Zkusit jít stsho. Mahe přijít - odejít."

Nakreslil dráhy, po kterých přiletěly lodi mahenů do prostoru lidí. "Přišel Ijir. Říkal chtít přivést člověk mluví mahe.

Chtít, já přijít. Já, Tully." Obličej se mu zkroutil do podivné grimasy. "Já malý, Pyanfaré. Lidé moc blázni. Stejně poslat mě. Já malý. Mahe myslet mě velký. Chtít. Brát. Lidé myslet já dělat potíže. Držet hubu, Tully. Co ty věděl?" Další průsečík, to když Ijir opustil prostor lidí a odletěl do Jednoty. "Zlatozub přijít. Mnoho řečí, Ino, Zlatozub. Zlatozub chtít mluvit mě, ne mluvit mnoho jiní lidé, jiní lidé moc blázni." Dlouze se nadechl a potom k ní s bolestným výrazem ve tváři vzhlédl, jakoby se chtěl ujistit, že tomu blábolení rozumí.

"Politika," řekla. "A protokoly. Taky to tam máte, co?" Zmateně zamrkal.

"Pokračuj."

"Zlatozub chtěl mluvit já. Chtěl mě jít Zlatozub loď. Já říct, jít najít tebe, ty přítel, dobrý přítel. Neznal Zlatozuba.

Chtít pomoc. Chtít tebe mluvil ten mahe."

"Ten hajzl."

Blankytně modré oči opět zamrkaly.

"Takže," řekla, "mahe chtěl tebe, jo? A zařídil rande. Chtěl tebe. Někoho, s kým by si mohli promluvit. Někoho, kdo by promluvil, co? A co ten papír? Co v tom je? Proč Maing Tol?"

"Já cestovat vesmír. Pyanfaré, já nikdy neřekne já #."

"Tully, co je to za papír? Od koho je? Co v něm je?"

"Ijir potkat Zlatozub, on říkat udělat papír - stejný jako mít lidé na Ijir - "

"Myslíš kopii, jo?"

Razantně zakýval hlavou. "Stejný. Ano. Říkat on vzal mě jít hledat ty, mluví stsho, jde dá papír Maing Tol, pomoci lidé - " Zvedl ruku, na které měl prsten. "Dostali je kif. Kifové dostali Ijir, dostali papír stejný jako ty - "

"Jak dlouho?"

Zakroutil hlavou. "Nevím." Podíval se na ni zoufale. "Já žádá přijít hani, žádat mnoho. Zlatozub přítel? On přítel, Pyanfaré?"

"Správná otázka," řekla. Zmátlo ho to.

Natáhla se a poklepalá mu na rameno, ťukla ho špičkou drápu. "V bezpečí, rozumíš? Řekni, proč Maing Tol? A proč já?"

Zřetelně se zachvěl, natáhl se přes stůl po její odtahující se ruce; nereagoval na reflexivní seknutí drápů. "Velký problém. Mnoho loďe lidí, mnoho jít Maing Tol brzy."

"Přes prostor kifů? Jsou tam taky knnnové! Kolik lodí, řekni, o kolika lodích mluvíš? O třech? O čtyřech? Nebo je jich víc?"

"Papír říkat - my muset zastavit kif jít prostor lidí, brát loďe lidí. Ale Zlatozub mně říct - Zlatozub říct - myslet, možná že ne kif má loď lidí. Možná knnnové."

"Bohové." Zmocnila se ji úzkost. Kdyby pod sebou měla sedačku, sedla by si. Takhle jenom zírala.

"Zlatozub říkat zpráva muset jít Maing Tol, zastavit mahe, zastavit kif, jít bojovat -"

"Bojovat? Podělaný lidstvo nedokáže rozeznat kify od knnnů?"

"Ne."

"Proboha, ty přece knnny znáš! Řekls jim, řekls jim jak je mezi nima rozdíl?"

"Kdo já? Oni neposlouchat. Držet hubu, Tully. Pyanfaré, já být malá osoba, ne #."

"Hromy a blesky."

"Pyanfaré -"

"Blázni!"

"Zlatozub přítel?" zeptal se znovu. "Dělám dobře?" Dlouhou, dlouhou dobu se na něj dívala a on se dokázal jenom tvářit vyděšeně. Vyděšený a za bariérou překladače, který fungoval jen tak napůl. A za propastí odlišného myšlení.

"Zlatozub je mahendosat," řekla neurčitě. "A má za zadkem Nejvyššího. Šli si pro tebe, protože chtěli udělat obchod.

Vsadím se, že je to tak. A loďe s lidmi se k nim nemohly dostat. Ijir není žádná obchodní loď, ani náhodou. Chtěli se s tebou setkat, zjistit co mají lidé v úmyslu. O to šlo. Jenomže toho vyšťourali zatraceně moc a Zlatozub má nahnáno.

Bojí se, rozumíš? S kify si mahenové poradí. Ale jestli v tomhle mají svůj malej černej pařátek knnnové - bohové, Tully - vy blázni."

"Mnoho lodí přijít - mnoho, Pyanfaré. Muset bojovat kif, muset zastavit knnn."

"S knnny nikdo nebojuje! Hromy a blesky, nemůžeš bojovat s někým, komu ani nerozumíš!"

Hleděl na ni úděsem rozšířenými očima.

"Kde je Zlatozub, Tully? Víš?"

Nechápavě zatřesení hlavou.

"Hm." Odstrčila se od stolu s pocitem, že má místo kolen želé. Pohled modrých očí ji stále sledoval. Zoufalý.

Nechodte s tím za hany, říkal Zlatozub a jeho spojenci stshové říkali: pozor na Zlatozuba.

A Bdělost byla přítom v tom samém přístavu.

Trápila ji různá podezření, sice neurčitá, ale neustále se vracející - hanové na lodi se mohli doslechnout o tom, že

vyřídily papíry, že stshové dostali peníze od mahenů - přítomnost Zlatozuba a lodi má určitě spojitost, kterou Zlatozub

neprozradí. Dohoda mezi hany a maheny. Stshové jako Stle stles stlen v tom samozřejmě taky mají svoje želízko.

Podvody vedené osobními zájmy, za kterými se může skrývat mnohem víc než jen zisk.

Knnnové. Bohové, na jedné straně absolutní xenofobismus stshů, na druhé absolutní rozum knnnů. Jsou to vlastně sousedé, kteří žijí nebo cestují nebo co to vlastně dělají na těch svých lodích.

Možná se o něčem zmínili haniové podpíchnutí zprávami stshů o tom, že mahendosatové chtějí přivést hanie, aby získali někoho proti kifům -

- nebo se o tom třeba stshové dozvěděli od těch, kteří dýchají metan. Nebo snad od tcaů. Mohli tihle hadovití tvorové vůbec mít nějaký původní nápad?

Nebo v tom mají prsty chiové, což jsou možná paraziti - nebo otroci - nebo mazlíčci - tcaů. Těžko.

Zlatozub měl důvod, proč prchat v panice. A protože to byl mahe, udělal typicky mahenskou věc: použil spojení, která znal. To, co by udělali všichni mahenové: přivedl Tullyho. Jdi a přiveď ho. Jakmile se objevily potíže, sehnal Zlatozub ji. Nešel k haniům. Nešel za Ehrnanovou. Bohové, haniové přece mahendosaty znali: proč by jinak měli zákon zakazující najímání cizinců? Mahendosatové zbožňovali Nejvyššího. Známost Kvantitu. Dosazovali vlády. A zase je ničili.

Zamotali právní řád haniů a způsobili pád vlády, protože ji v nesnázích nepomohli.

A najednou získají nevyčerpatelný úvěr - přítele. Prozradí nám, co víš. Takhle dostali i lidi.

Poslali pro Tullyho.

Bohové, ti ho ale vymáčkali. To se nepodařilo ani kifům.

(Dělám dobře? ptal se Tully. S tím svým modrookým pohledem.)

Měli ji v hrsti, to bylo jasné. Měli ji a možná dokonce měli Stle stles stlena.

Dokud lidé nevyslali do Jednoty lodě a knnové nezačali protestovat.

"Problémy?" zeptal se Tully.

Zvedla uši a otočila se k němu s tím nejkřivějším výrazem, jaký uměla. "To zvládnem. Vrať se na své místo, jo?"

"Já astronaut. Já pracovat." Poklepal si na kapsu.

"Mám papír, Py - an - fa - ré."

Vážně ho měl. Opravdu. Občan Jednoty, skutečný vesmírný plavec. Další intriky mahenů. Ani neuměl zacházet s řízením. Musel by mít párátko, aby mohl stisknout tlačítko.

Takže ho raději zamkly dole a postrkovaly ho sem a tam. Čekal od nich něco lepšího. Bohové, určitě čekal něco lepšího.

"Na palubě je na Khym," řekla a cítila, jak se červená až k uším. "Muž, Tully."

"Přítel."

Cítila, že přímo hoří. "Pokud nebudete ve stejné místnosti, je to dobrý. Můžeš jít, kam budeš chtít. Jenom se mu nepleť do cesty. Muži jsou jiní. Nehádej se s ním. Když se tomu budeš moct vyhnout, nemluv s ním, prostě se otoč a hlavně se proboha nedotýkej ani jeho ani nás."

Vypadal úplně zmateně.

"Slyšíš?"

"Ano," řekl.

"Fajn." Propustila ho a sledovala, jak jde na můstek.

Čekala výbuch - uvědomila si, že na to čeká, s vystrčenými drápy; potom je zataáhla. Bylo slyšet svištění prachu, vysoký tón. způsobený velkou rychlostí. Najednou si uvědomila pohyb, Pýchu řítící se do skoku, který teď musela provést. Jinak to nešlo.

Světla na můstku byla stále zapnutá a všechny se někde snažily ukořistit alespoň okamžik spánku. Potom se vracely do řídicího centra, kde se střídaly u pultu číslo dvě zavalené papíry. Prach si zatím dál ševalil a občas se ozval náraz větších úlomků. ("Budeme se lesknout jak nová lžička, až odtud vypadnem," řekla Hilfy, hned ze začátku. "Budou v nás krátery jak na Gaohnu," odpověděla Tirun; našťastí ještě nebyly.) Prach čas od času zaskučel, podle změny vektoru.

Čidla částic nebo automatika čas od času zapnula korekční motory Pýchy. Menší změny géčka potom působily klopýtání při chůzi chodbou dolů. Čas od času se na scanu ukázalo něco většího a loď se tomu vyhnula.

Ale haniové také pracovali. A také lidé: část počítače byla pořád osvětlená, což znamenalo, že Tully dělal, co mohl - usilovně pracoval na lingvistice, u terminálu na svém pracovišti. Hledal slova. Ekvivalenty. Potýkal se s překladčem a snažil se odstranit pauzy a chrchlání. Učil se hanijsky. Celé hodiny.

Khym, roztřesený zimou, se přibelhal z chodby - pochůzka za teplem, jak říkali. "Provoz se přestěhoval dolů," řekl a ustaraně pohlédl na panely, které neuměl přečíst, na záda skloněná nad nekonečnou prací. "Tak si běž lehnout," řekla Pyanfaré. "Dej si teplou sprchu. Udělals, cos mohl."

"Pořád z toho nejsme venku, že?"

"Děláme na tom. Běž. Tak běž. Budem tě potřebovat později. Vyspi se trochu."

Tiše odešel, jen se starostlivě ohlédl.

Vzdychla. Zaslechla, že si povzdychly i ostatní, protřela si bolavé oči a pocítila prudký záchvěv studu.

"Doufám, že to zajistil?" zeptala se Tirun.

"Řekla bych, že jo." Jenže jeho zvyky v kuchyni - nádoby na stole, nezajištěné zámky skříněk. Zašla tam a zkontrolovala zabezpečení z klávesnice. Vypadalo to, že všechny dveře jsou zavřené, ale stále v ní hlodala panika.

Čísla hromadící se na monitorech nevěstila nic dobrého. Neustále v činnosti. Ať zkoušely cokoli. Nořily se stále hlouběji do prašné propasti a informace ze stanice říkaly, že v docích jsou čtyři kifové, jeden na cestě ven, dvě nákladní lodě mahenů a šest bagrů a drtičů tcaů. Blbý vyhlídky.

"Sakra." Od Haral.

Další teorie v háji.

"Udělej si přestávku," zabručela, když se potřetí vrátila na můstek a zase našla Tirun v tříčlenném hloučku okolo panelu: Hilfy se vystřídala s Chur a Haral se vrátila po Geran; ona sama tady byla druhou směnu po sobě. "Sakra, Tirun, neřekla jsem ti, abys šla?"

"Promiň, kapitánko," zachraptěla Tirun, ale oči od papíru a pohybujícího se hrotu nezvedla. "Mám ještě takovej nápad."

Při jednom z dalších vyrovnání, které Pýcha prováděla, se zapotácela a musela se zachytit okraje pultu. Kousala si vousy, protírala oči a čekala. Hrot skřípal po papíru.

"Tady je YR89," řekla Haral a chtěla ukázat rukou. "Jestli se to -"

"Gr." Při chraptivém zlověstném zavrčení Haral ruku odtáhla, aby Tirun nepřekážela. Pěkně rychle. Hrot skřípal dál. Zase ticho. Kvílení prachu na plášti zesílilo. Pýcha provedla korekci. Rozlehl se zvuk po nárazu.

"Sakra." (Hilfy.) V rozpacích sklopila uši. Bradu si zase položila na paži na kraji pultu a tvářila se, že vůbec nepromluvila.

Tirun zasunula pruh papíru do čtecího zařízení. Zmizel ve vstupním otvoru. Světla blikla, jakoby všechno bylo v nejlepším pořádku. Tirun svěsila ramena.

"Je ještě něco, co jsme nezkusily?" zeptala se Pyanfaré. "Už nic," řekla Haral tiše.

"Jakoby to bylo začarovaný," řekla Tirun. Hlas jí přeskočil. Sklopila uši. "Nemůžu na to přijít."

"Možná únavou?"

"Je to možný. Možná to už bylo podělaný. Vzpomeň si na zaměřování Kirdu."

Pyanfaré se zhluboka nadechla, zadívala se na Tirun a spatřila zlostnou nedůvěru k systému, který se nechoval tak, jak měl. "Máme ještě záložní," řekla.

"A v Kššti nebudeme mít žádný. Aby se vůbec dalo zabrzdit. Jestli to vyjde."

Pyanfaré o tom přemýšlela. Procházela si v duchu celý systém stabilizátorů. "Soustředíme se na ten regulátor," řekla.

"Chceš tu ypsilonku vyměnit?"

Nekonečná piplavá práce ve vzpěře stabilizátoru a letící Pýcha se přitom bude kývat a kymáčet. Dlouhá sólová práce ve tmě, lovení zlomené součástky ze spojů, které již byly poškozeny. Zevnitř - protože částičky prachu by je svlékly ze skafandru.

"Ne. Chci, abysme se do Kššti dostaly všechny." Zhluboka se nadechla. "Do opravy se pustíme, až tam budem, to je všechno."

Sklonily hlavy. Sklopily uši.

"Takže, co ještě můžem udělat?"

"Zkusila bych tu vzpěru," řekla Hilfy.

"Hrdinství je krátkodobý job, maličká." A k Haral: "Pojedem podle plánu."

"Kdyby nám to -" řekla Hilfy.

"Poslala bych nahoru Chur, kdyby to k něčemu bylo. Ona se v tom aspoň vyzná."

Svěsily uši a poklesla jim ramena.

"Kdyby to tam nahoře některou zabilo," zabručela Tirun, "byl by to pěkný průšvih tahat ji z mašiny. Mohlo by to celej systém spálit na uhel a tebe taky. Kapitánka má dnes poprvé pravdu."

"Takže nemáme šanci dostat se do Kury," řekla Haral.

"Hm," řekla Pyanfaré. "To teda ne."

"Zbývá Urtur."

"Zbývá Urtur." Pomalu vydechla a přemýšlela o tom to už dělala posledních deset hodin. Zůstat třet na Urturu. S pěti kify, dvěma frachtáky mahendosatů a šesti tacy, kteří jsou schopni čehokoliv. Nebo se taky budou jenom dívat, jak je kifové rozstřílejí nebo se nalodí.

"Mahendosatové chtějí," řekla, "abysme se dostaly do Kššti. Zlatozub to chce. Dívaly jste se na obraz ze scanu? Vsadíme se, že Sikkukkut o tom nedal nikomu vědět?"

"Kifové nás mají v hrsti," řekla Haral. "Na to není potřeba se sázet. Dostalas z Tullyho něco, co by nám trochu pomohlo se v tom vyznat?"

Pyanfaré se sklesle opřela o skříňku za sebou a zadívala se na Haral. "Je to velký. Vážně velký. Chcete to vědět?"

Mahendosatové se snaží do toho zatáhnout lidi. Lidem se ztratilo pár lodí. Myslím že ten Ijir je lovec. Prostě si přiletěli pro Tullyho - typické mahenské kousek. Chtěli vyšťourat, co se děje a taky chtěli dostat Tullyho. Mluvil. Věřil jim. Řekl jim všechno, na co se zeptali."

"Dobří bohové," zamumlala Hilfy.

"A to zdaleka není všechno, neteřinko. Řekla bych, že lidstvo chtělo k mahendosatům vyslat svoje skutečné zástupce, protože se dostali do průšvihů. Mahendosatové chtěli Tullyho, protože byli taky v průšvihů. A tady se to trochu zamotává. Myslím, že jsou do toho namočení i knnové." Nikdo se ani nehnul. Oči se jim zúžily do nepatrných štěrbin. "Myslím," řekla Pyanfaré, pomalu a tiše, "že lidi nezvládli nějaký domluvený obchod, mahendosatové tomu chtěli přijít na kloub, poslali loď a lidi z toho obvinili kify. Tully nemá takový postavení, aby mu řekli víc. O knnech nemohl nic tušit. Takže mahendosatové sbalili Tullyho a domluvili rande se Zlatozubem, řekla bych, že někde za Tvk. Chtěli z něho něco vytáhnout. Bohové vědí co. Delegace byla otrávená, že Zlatozub nechce mluvit s nima, ale s ním. Zlatozub vzal na loď jenom jeho, Ijir letěl do Maing Tol, Zlatozub byl mezitím bůhví kde, mezitím nám zázračně vyřídili papíry, i když předtím nám je stšové nechťeli dát jak dlouho a pak se Zlatozub s náma potkal v Meetpointu."

"A taky haniové," řekla Hilfy, Pyanfaré se na ni podívala a zamrkala. Tahle myšlenka jí také proběhla hlavou, vysvětlovala spojení.

"Stle stles stlen."

"Velitel stanice?" zeptala se Hilfy, chraptivě a unaveně, ale uši nastražila.

"Je to klidně možný. Hanové se chtěli poradit a naše papíry vyřídila buď jedna nebo druhá strana - Někdo nás tam prostě chtěl. Mám dojem, že mahendosati. Myslím, že sám Zlatozub. My pro něho představujeme Známou Kvantitu. Ale ještě je tady Stle stles stlen. Teoreticky. Zrovna teďka bych na nic nesázela. Někdo to všechno rozjel. Bohové vědí, že si od nás stshové vzali za ty papíry peníze, ale možná, že si vzali od všech, kdo ví?"

"Podělaná situace," zabručela Haral.

"Tuplovaně, když je v tom zamíchaná Ehrranová," řekla Tirun:

"Kam zmizel Zlatozub?" zeptala se Hilfy.

"Na to jsem se ptala Tullyho. Neví. Aspoň to říká. Ale asi to neví."

"Proletěl tudy," řekla Haral. "Do Kury? Kity? Směrem na Kššti?"

"Jenom si myslíme, že tudy proletěl," řekla Tirun. Přeskakoval jí hlas. "Vsadila bych se, že tenhle klučina není vůbec čistej."

"Zastávka a potom změna jízdního řádu," řekla Pyanfaré. "Špinavý mahenský kličkování, jako kifové. Nedala bych ruku do ohně za to, že ta zpráva tady nebyla už předtím, než přiletěl do Meetpointu. Nebo to tady místo něho nechal někdo, kdo letěl odtud. Možná teď bijou na poplach od Meetpointu k Urturu a Kššti a my si jenom myslíme, že jsme na špici."

"Ten knnn u Meetpointu-" řekla Tirun. "Na toho nezapomeňte."

"S tím nic nenaděláme. Můžeme odtud akorát vypadnout."

"A zůstat celý," zabručela Haral. "Kššti je dlouhej skok."

"Zvládnem to. I kdyby se urval ten stabilizátor. Při té vzdálenosti to může rupnout, ale vlastně by nám to pomohlo: vstoupíme tam s minimální rychlostí. V nejhorším se zastavíme. Na druhý straně to nemusela být ypsilonová jednotka, takže ten stabilizátor vydrží celou cestu." "Možná jo, možná ne," řekla Tirun. "Pokud je to ono. Občas to vypadá tak záhadně, že ani nevíš, jestli to tam je nebo ne. A vůbec. Může to vydržet do Kššti a kiksnout v Maing Tol, až poletíme rychleji."

"Chci, abyste něco udělaly. Převeďte zevnitř celej stabilizátor na záložní jednotku. Kdyby ta druhá náhodou taky měla mouchu. Prostě vyčistíme původní systém. Zmáknete to za čtyři hodiny?"

"To by šlo," řekla Tirun. "Ty ne. Ty se půjdeš vyspat." "Udělám to," řekla Haral.

"Chceš tu ypsilonku potřetí zdvojovat?" zeptala se Tirun. "Mohly jsme to poškodit, když jsme zálohovaly ten regulátor. Jestli se to podělalo, celý spojení může jít do háje."

Přemýšlela o tom. Přemýšlela, že letět bez jakékoliv zálohy bylo pořádné zoufalství.

"Ne," řekla. "Vsadím na číslo 2. Přitom, co máme na palubě - i kdyby jenom kvůli tomu - si nemůžeme dovolit riskovat. Dostanem se tam aspoň s něčím. To je to jediný, co můžu zkusit."

"Co vlastně máme na palubě?" zeptala se Tirun. "Zprávu lidí pro Maing Tol a Ijir. Překladač. Zprávu od Zlatozuba jeho Nejvyššímu. Bohové vědí, o čem. Nejspíš o knnech." Zhluboka se nadechla a přemýšlela, jestli by se to mohlo týkat haniů. Spojenectví. Podvody. "Celý systém na dvojku a skok do Kššti provedem podle plánu. Řekněte o tom všem Chur a Geran, až nastoupí."

"Chlapům ne?"

"Bohové, jim nic. Řekněte, že jsme to dali do pořádku."

"Co -" zeptala se najednou tiše Hilfy. "Co bude s Tullym, když se dobelháme do Kššti. Zůstanem trčet v doku. Bohové vědí, že kifové -"

"Co uděláme, malička - Dopravíme se do Kššti a, bohové, ať se stane cokoliv, předáme ho mahenům. Ať si oni lámou hlavu, co s ním. Slyšíš? Mají dvě lovecký lodi k dobru. Ať se o to postarají oni." Opět se postavila. "Běžte si odpočinout. Teďka všichni."

"Provedu," zamumlala Tirun zlomeným hlasem. Hilfy na ni zírala s otevřenou pusou.

"Nic jinýho se nedá dělat," řekla jí Pyanfaré. "Nic jinýho. Má moc velkou cenu na to, abysme mohly riskovat. Ta zpráva. Rozumíš? Máme to spočítaný. Ten stabilizátor nás dostal."

"Když doletíme v tomhle stavu, můžeme tam trčet třeba týden!"

"Takže se postaráme o škodu. Můžeme krýt ten účet. Na to máme. Jsme hotoví. Hotoví."

"Zvládla bych to," řekla Hilfy, "vylezla bych tou vzpěrou a vyměnila jednotku."

"Blbost. Musela by to udělat Chur. Je nejmenší. A není takovej cvok."

Kromě tohoto rozhovoru bylo úplné ticho. Kromě toho a kromě svištění prachu.

Vstala a odcházela, v chodbě lehce zavravorala a Pýcha opět vyrovnávala kurs.

Najednou ji napadla další hrozná myšlenka, takže se otočila a namířila prstem na Haral. "Ať to tu holku ani nenapadne. Dohlídni na ni. Jestli do té vzpěry vleze, vystřelím ji ven. Rozumíš?"

"Provedu," řekla Haral.

Nikdo za ní nešel. Zřejmě se vrtaly v papírech. Uzavíraly to. Oči měla unavené a viděla rozmazaně, ale když procházela kolem Khymovy kabiny, dala si pozor, aby si je nemnula.

Napadlo ji, že by k němu zašla. Nebyla za ním od Hoasu. Neměla na to náladu. Takové důvěrnosti, běžné při jejich návštěvách tam dole, končily s naloděním. Nebude ale snadné usnout, ten prach a neustálé změny přetížení; možná, že už spí; a kdyby ho vzbudila, vypytať by se.

Spravilas to, Py?

Otevřela dveře své kabiny a vešla dovnitř, sedla si ke stolu a začala systematicky uklízet nepořádek, který tam zůstal po práci.

Zakreslení kursu. Všechny možné výpočty, podle kterých se chtěla při dalším brzdění a otočení dostat na kurs do Kury nebo hanijského prostoru, aniž by musely přistávat na Urturu, kde by byly vydány na milost kifům.

Ani jeden k ničemu nevedl. A kdyby ano - kdyby ano, knnnové by potom hani žalovali.
Zlatozube, ty mahenskej darebáku. Určitě si hleděl zajistit vlastní bezpečí.
Takže by předala zase balíček zpátky: tak, ty mahenskej cvoku, ty si to vem. Hodně štěstí. A leť rychle.
A Tully -
Položila si hlavu do dlaní. Bohové, bohové, bohové!
Knnnové.
A Ijir s lidmi na. palubě, který měl - kromě jiného - fungovat jako pojistka, teď potřeboval jištění.
Měli je kifové, bohové buďte jim nápomocni. Kifové z nich nadělají sekanou, z mahenů, z lidí, ze všech. Tully, kterého kifové kdysi zajali, o tom něco ví. Přišel požádat o pomoc, protože jednou v docích v Meetpointu slyšel, jak se haniové smějí.
K čertu se Sikkukutem a všema kifskejma darama.
Prostě z toho byly venku, to bylo všechno. Ať už z toho vzejde zisk nebo prohra, Pýcha si sáhla na dno svých možností. Takže by měly být rády, že jsou z toho venku. Zničený stabilizátor. Možná, že už si s Pýchou neskočí. Vsadily na Kššti. Hrály o svoje životy. A bylo dost pravděpodobné, že v Maing Tol to nevydrží brzdění.
Hrdinství je krátkodoběj job, maličká.
Tak čím to bylo, že se musely vzdát, stáhnout se a nechat jiné, aby udělali to, co haniové nezvládli?
A předat Tullyho samotného mahendosatovi?
"Všechno v pořádku," ozvala se Haral vedle ní, ze svého místa. "Mám to vzít, kapitánko?"
"Teď si to vezmu já," řekla Pyanfaré, natáhla ruku a vložila ji do držáku. Zvedla oči a v odrazu uviděla ostatní na můstku, posádku na místech, Khyma na místě pozorovatele.
Spraveno, řekly mu. A obličej se mu vyjasnil, protože jim věřil.
Spraveno, řekly Tullymu, ale tomu se lhalo hůře, protože byl také astronaut. Teď už byl pod prášky, v omámení - jako člověk musel.
"Zaměření pozitivní, Maing Tol," řekla Haral.
Prach na plášti stále skučel, ale bylo jej už méně. "Trošku zaprášíme Kššti," řekla. "Nedá se svítit."
Haral se na ni podívala, tvrdě, velmi tvrdě. "Nedá se svítit," řekla.
A najednou bylo ticho, když se začínalo vytvářet skokové pole a zapnuly se štíty.
Tentokrát pokoušely štěstí.

???
Výstražná světla signalizovala naléhavý poplach a Haralin hlas žalostně protestoval - "Kapitánko -"
- jakoby neslyšela pípání a necítila, že začaly nabírat rychlost. Bylo v tom jisté milosrdenství být člověkem a být omámen drogami.
"Mám to," zachrptěla Pyanfaré za přístroji, přestože jí hrdlo úplně ztuhlo v neurčitém prostoru, který je při skoku obklopoval a v němž čas jen strnule uplýval. "Lokalizace?" Padla na ně apatie a smrtelná únava ze závrtného proudění, ve kterém se nedalo dělat nic, jen pozorovat, že pohyb prstem trvá celý jeden subjektivní den. Svržení na nose se jí potom zdálo stejně důležité jako životy jich všech.
Ale rozum uchovával to, co vůle zapoměla. Mysl se naplnila sekvencí událostí, na které se chystala dva měsíce. Pravá ruka uchopila řízení, které se před dvěma měsíci rozhodla uchopit a prudce zbrzdila pole, i když ještě měly rychlost - dávno předtím, než obdržely signál z boje. Očima vyhledávala přístroje v rozbíhajících se liniích, které se měly setkávat -
Pole na Mahnu, žluté v záři slunce, lesy, mihotavé stíny...
Vino před zdmi Chanuru, rozvětřující se jako řeka z jediného sukovitého kmene, po kterém šplhaly generace Chanurů, větev po větví.
"Už jsme tam." Geranino zamumlání potvrzující místo určení. "Jsme v dosahu."
Lokalizace: vyžadován vektor
"Žijem," zamumlala Hilfy. "Zvládnem to, zvládnem to."
- jako by ji to neuvěřitelně překvapilo.
Byla tam, rudá čára rýsující se na pravé straně.
"Hmm." Pyanfaré si odkašlala a snažila se zahnat mlhu před očima.
"Jasně, že to zvládnem," řekla Geran. "Myslelas, že ne, malá?"
Lodě přilétající z Urturu ověšené prachem musely postupovat podle bezpečnostních nařízení - ony je ale nerespektovaly. Přivázely do systému prach nabitý Céčkem. Část ho unikne z brzděného pole a dopadne na systém Kššti jako smršť tvrdé radiace.
"Ještě jedno brzdění," prosila loď. "Připravte se" - a myslela přitom na loď, kterou viděla umírat - na loď, jejíž stabilizátor se rozletěl na kousky, a která provedla skok bez šance zabrzdit jinde, než v mahenském pekle.
Nedalo se dělat nic jiného, než naložit posádku do modulu a doufat -
Provedla další brzdění a když pole začalo nabíhat, cítila, že se jí protáčeji panenky - pojd', pojd', lodi, vydrž Rozsvítily se další kontrolky závad a nezhasínaly. Větve na zdi...
"Musela to být ta ypsilonka," zabručela k Haral, nebo spíš jen tak nazdařbůh a zase měla před očima tu umírající loď.
Nikdo z té posádky už nebyl naživu. Ti, které mahendosatové stáhli v modulu a zachránili - ti zahynuli na Gaohnu, když se bránili kifům.
Pohnula rukou a provedla třetí brzdění. Sledovala rozmazané fantastické obrazy, sbíhající se linie polí prolínající se jako

hedvábná vlákna, červená a modrá, když se Pýcha prodírala k předělu a bublina se rozpouštěla.

Znovu dolů a potom ji k životu probudilo kvílení poplachů.

"Pořád nad značkou," zahučela Haral. "Dělá to dvacet."

"Vím. To bysme měly. Musíme to nechat na hlavní motor." Zapnula brzdící motor a roztočila Pýchu okolo její osy, zrušila g a nahodila hlavní motor, aby dokončil to, co nezvládly brzděním. Ještě tady byla taková drobnost. "Kifové. Jsou tam kifové? Dělejte tam vzadu."

"Na scanu nic není," odpověděla Chur. "Kššti pozitivní. Mám maják. Příjem náhradního kursu."

Monitory změnil priority. Při příjetí kursu obrazovka zablikala; oproti stávajícímu kursu to byla jenom nepatrná změna. Sklonila příd' a provedla vyrovnání.

"To máme štěstí," vyjádřila se Haral ke kursu, který obdržely.

"Hm," řekla. "To je tvoje priorita."

Jakmile došlo ke změně vektoru, pocítily zase rotační g. "Zjistí, o co jsme přišly."

"Moment," řekla Tirun.

Jenom dlouhé ticho, než počítač pod Tiruniným vedením projel diagnostiku.

"Nevydrželo to?" Khymův hlas, který zněl žalostně a trochu otřeseně. "Přišli jsme zas o ten stabilizátor?"

"Nevydržel," řekla Geran. "Ale jsme v pořádku."

"Takže nejde o život, že ne?"

Vyzvídal. A bylo pořád těžší mu lhát. Pyanfaré namáhavě polkla a prohlížela soupis škod, který blikal na obrazovce.

"Jsme v pořádku," slyšela Hilfy, což bylo zřejmě do intercomu pro Tullyho. "Jsme z toho venku. Jenom jsme měly potíže s tou jednotkou. V klidu sed' dole."

"Do poslední zálohy to udělalo dvě díry," zamumlala Pyanfaré k Haral v konverzačním tónu.

"Bohové," řekla Haral. To bylo všechno. A poslala směrem k ní obraz systému Kššti, na všechny obrazovky. "Za moc to nestojí."

"Hm."

Nestálo. Mdlému oranžovému slunci dělaly společnost pouze měsíce, měsíce a stanice. Nepatrná těžba, pro vlastní potřeby. Nějaký obchod. Všechno udržovali především mahendosatové, protože v tomhle prostoru to někomu muselo patřit. A nejlépe jim, neboť se jednalo o zastávku na cestě z Kefku, v prostoru kifů, do Maing Tol. Naštěstí tam jsou doky určené pro opravu lodí.

"Pěkně rušno," zabručela Pyanfaré, když zaslechla hovor z intercomu. "Na takovou díru je tady pěkně rušno."

"Kíta," upozornila ji Haral.

"Jasně, Kíta. Zprávy se rozletěly nějak rychle, co? Nebo jsme při tom skoku ztratily víc času, než jsme měly."

"Hmehm." Žádný komentář. Ne teď a ne tady, když je Khym na můstku.

Obvyklou zastávkou Pýchy bývalo Dvacet hvězd. Ne Kššti. Do tohoto přístavu haniové nelétali.

"Ohavný průřez místo," zabručela Geran zezadu od pultu. "Vážně ohavný."

Bylo na čase. Když se Pýcha belhala směrem ke Kššti, bylo na čase udělat řadu věcí

Bylo na čase poslechnout si hovory ze stanice, ještě dřív, než se jejich čelní vlna dostane do stanice a odrazí se zpět. Chechtání a kvílení těch, kteří dýchají metan, na nějakém zmateném setkání, mlaskání kifů, jejichž nekódované poznámky byly strohé a nic nefikající - týkaly se běžných kifovských záležitostí. Ani jeden hanijský hlas. Po těch nebylo prostě ani slechu.

"Odpověď stanice," oznámila Hilfy, když vlna dorazila. Byla to běžná, rutinní zpráva, chladné obchodní oznámení.

Mohly se klidně blížít k nějaké mahenské stanici, o něco méně rušné než ostatní.

"Divný ticho," zahučela Haral. "Čekala bych blesky a hromobití, podle toho, jakou jsme měly cestu."

"Hm," řekla Pyanfaré. "Vsadím se o lístek do mahenského pekla, že to všechno bylo od začátku nachystané. Čekají na nás a nechtějí dělat povyk."

Po tomhle se na ni Haral podívala. Ne zrovna nadšeně.

Takže klouzaly blíž a blíž ke Kššti a do intercomu jim šeptali ti, kteří dýchají metan.

Okrajová stanice. Na hranici. Kifové si nárokovali hvězdu, mahendosatové vybudovali stanici a drželi ji společněs tcay a chiy, jejichž těžba nijak nevynášela. Nic ve Kššti nevynášelo... Kromě provokace vůči kifům, kteří prostor za touto hranicí považovali za svůj.

"Kde je seznam těch lodí?" zeptala se Pyanfaré Hilfy. "Chci jména, maličká."

"Pořád to zkouším," odpověděla Hilfy. "Stanice tvrdí, že jim nefunguje počítač."

"Jasně, stejně jako v Meetpointu."

"Prosím, teto?"

"Mají nějak moc podělanejch poruch poslední dobou. Ten seznam. Rekni jim, ať to třeba přečtou a přestanou blbnout."

"Nevím, co budeme dělat," zabručela Haral vedle ní. A byla to pravda. Když je Tirun zkoušela, panely obsluhující systémy stabilizátoru bez přestání blikaly a oznamovaly katastrofu. Všechno bylo v háji. Všechno.

"Nějak to zvládnem," řekla, "něco -" ale cítila, jak jí vnitřnosti stahuje neutuchající pocit paniky. Z bezpečnostní schránky vylovila povolení k opravě a vsunula je do kapsy, aby byla vyzbrojena do debaty s mahenskými úředníky. Pokud je nedokáže uzemnit, budou protestovat, vyřvávat a zdržovat.

A jestli tam nebyla loď pro Tullyho, jenom kifové a žádná pomoc -

Nejde o život, kdepak.

"Už máme seznam," řekla Hilfy.

"Na tvou jedničku," řekla Haral a poslala to na obrazovku.

14 Iniri - Tai: Maing Tol
 9 Pasunsai: Idunspol
 7 Nji -no: Maing Tol
 30 Canoshato: Kššti: vnitřní systém
 29 Nisatsi - to: Kššti: vnitřní systém
 2 Ispuhen:Maing Tol: oprava
 32 Sphii'to: Vn'n'u
 34 T'T'Tmmi: N'i
 40 A'ohu'uuu: T t'a'va'o
 49 knnn
 50 knnn
 51 knnn
 52 knnn
 10 Ginamu: Rlen Nle
 20 Kekkikkt: Kefk
 21 Harukk: Akkt
 22 Inikktukkt: Ukkur
 8 Ehrranina Bdělost: Anuurn
 15 Ayhařina Prosperita: Anuurn
 3 Chanuřina Pýcha: Anuurn: na cestě

"Bohové," zamumlala Haral.

"To je společnost, co?" Stáhla koutky úst, jakoby kousla do něčeho odporného.

"Kekkikkt. Pamatuješ?"

"To se nedá zapomenout. Samý dobrý zprávy, že?"

"Aspoň náká pomoc."

"Aspoň nějaká." Projela scanem sekci mahunů. "Loď z vnitřního systému a kocábky. Slyšely jste někdy o Iniri -tai?"

"Ne."

"Pasunsai ?"

"Ne, ani o jedné."

"Sakra, měla tady bejt lovecká loď."

"Máme tady Bdělost, " řekla Haral suše.

"Hm." Přinutila se zavtipkovat, i když ji mrazilo okolo žaludku.

"Copak jim povíme?"

Vzpomněla si na poslední zprávu, kterou jim poslaly v Meetpointu. Sledují vás kifové. Nelze vysvětlovat. "Něco důmyslného. Pokud možno."

"Ayharová," procedila Tirun skrze zuby. Nabízela se další otázka.

"Ten šroťák nás nikdy na cestě na Urtur nedohnal, ani jednou."

"Jak se o tom dozvěděly?"

"Můžeš hádat."

Haral vyšel z hrdla jistý zvuk, a ne zrovna pěkný.

"Rhif Ehrranová má nohsleda."

"Co budem dělat?"

"Hm. Budu o tom přemýšlet." Což znamenalo, že neví. Což znamenalo, že mohly jenom blafovat a Haral to už tušila.

Bdělost si pořídila svědka. A to už něco znamenalo, muset zacvakat účet obchodní lodi jako je Prosperita, protože ji odklonily z její obvyklé dráhy.

Náklad složily v Meetpointu stejně jako oni.

A věděly, kde si na ně počíhat. I Harukk to věděl.

Byly v tomhle celým kšeftu jediní, kteří o ničem neměly páru?

"Stshové? Stle stles stlen?"

Gtst znal Zlatozubův plán.

Jestli to gtst vyžvanil -

"Kapitánko," řekla Hilfy, "Tully chce jít nahoru."

Další vyptávání. Protivný otázky. Zhluboka se nadechla a potlačila paniku. "Řekni mu, ať přijde. Řekni mu - " ať jde opatrně. Jenže Tully přece ví, jak se pohybovat v letící lodi. Musel cítit nejistotu při brzdění a chápal lépe než Khym, že nastaly potíže a taky jaké potíže to byly - že unikli téměř jisté smrti. A teď se stěží vlekli - do Kššti. Kde jsou kifové.

Tak co teď, co uděláme, hm, Py - an -fa - ré?

Tully na sebe nedal čekat. Pyanfaré se otočila na židli, protože odraz, který zahlédla za sebou, se zhmotnil do postavy stojící ve dveřích.

Vypadal ustaraně. Rozhlédl se, přešel monitory pohledem, který věděl, co má hledat. Věděl, že může vyčíst více z obrazů než ze slov.

"V bezpečí," řekla mu. "Dorazili jsme bezpečně do Kššti. Pomohou nám. Velká hanijská loď."

Přikývl. Pořád doufal. Vyjadřoval to i pohled, který na ni upřel. Ale když se otočil a přijal místo, které mu nabídl Hilfy - místo vedle ní, pro pozorovatele - jeho svěšená ramena vyjadřovala ještě něco jiného..

Nedělá rozruch, díky bohům. Najednou se zastyděla, protože si uvědomila, že nikdy nezacházela do chlapeckých

extrémností. Profesionál. Nebylo snadné si zvyknout na myšlenku, že Tully - ať už byl jakýkoliv - nepropadal hysterii. Za to Khym, napadlo ji. Takhle. Takhle bys to měl dělat. Zkus to - Jednou si říkala, že by se to mohlo stát, když letěla s Tullym a doufala - Khym se na ni podíval, tvrdým, neodpouštějícím pohledem. Jasně Khyme, je to spravený. Tully té lži možná vůbec neuvěřil.

A Khym možná právě zahlédl seznam lodí.

Otočila se k řízení. Blikající světlo a mahenské blábolení ji z ničeho obvinít nemohlo.

Z kovového smítka Kššti se postupně stala hvězda, koule a na videu se pomalu rozbalovalo do anuloidního tvaru. Jak se Pýcha přibližovala a začínala obíhat kolem rotující koule, měnilo se Kššti ve shluk kovových plátů a blikajících světél.

"Srovnáno," řekla Haral. "Automatika zapnuta." "Posaď ji." Dopadla na ni olovená tíha uplynulých hodin. Otočila se k můstku a pozorovala Khyma, jak sedí s lokty opřenými o panel a sleduje scan.

Podobně seděl i Tully, ale otočil se směrem k ní a v obličejí měl vystrašený výraz, který už znaly mnoho dní.

"Necháme to tady opravit," řekla. "Ve Kššti to půjde."

Hilfy se na ni podívala. A také Khym. A díval se zachmuřeně.

Jakoby se sklopené ucho a pulzující nozdry ptaly: Další lež?

Srdce jí bilo jako o závod. Seděla na místě a nemluvila, protože neměla co říci ani jednomu, ani druhému.

Lži a lži a lži.

"Jakmile přistanem, chci, aby sem přišel někdo z mahenů. Je mi jedno kdo. Bude mi stačit šéf doků. Nedělejte rozruch, ale sežeňte někoho, kdo nám pomůže dál. Neměl by to být problém. Řekněte, že máme problémy s nákladem."

Khym byl u toho. Napadlo ji, že nikdy v životě neřekl úmyslnou lež... protože žil dole ve světě haniů, jednal výhradně s hanií a věřil haniům. Nikdy předtím ji nenapadlo, že ve světě mimo Anuurn má vlastně několik tváří - jednu pro stshy, jinou pro mahendosaty. Nejvíce jako hani se zřejmě chovala při jednání s kify.

"Tady nejsme na Anuurnu," řekla přes můstek, hlubokým, drsným hlasem. "Tak jako na Anuurnu se můžeme chovat jenom doma, a tam zrovna nejsme."

Asi mu to došlo. Všimla si, jak se mu blýsklo v očích. "Pyanfaré," řekl Tully. "Maing Tol. Jít Maing Tol."

Vsunula si zátrčku intercomu do ucha. "Rozumím," řekla. Polekal se. Vyděsil. "Klid, jo? Teď seš tady. Nějak to uděláme. Zařídíme, rozumíš?"

Neřekl nic, ani on, ani Khym.

"Sakra," řekla a vstala. "Posaď ji, Haral." Toporně kráčela směrem na zád, po cestě se zachytila držadla. "Jdu se dát dohromady. Tirun, ty se umyj. Chci tě s sebou. Chci někoho z doku, neteřinko."

Nebylo jednoduché se umývat, když se blížily do doku. Protáhla si nos trochou vody, a protože setkání bylo do jisté míry výjimečné, musela vypadat reprezentativně, vznešeně. A tady neměla dost času, aby se na to připravila.

Možná to trochu přehnala - vzala si svoje nejlepší kalhoty, nejtřpytivější prsteny. Parfémem přímo smrděla. Bylo to považováno za zdvořilost i mezi různými druhy. A byla to součást strategie - zaujmout nosy cizinců jemnými vůněmi. Bohové, uzemnit je, špíny. Pýcha byla v sázce. A taky -

Pýcha hladce klouzala a sunula se do doku. Přišlo poslední varování od Haral a další změna g, když ustala rotace lodí a dále je nesl jenom pohyb vyrovnávající rotaci stanice. Pocit, že má dvacet kilo nad váhu, ji nějak opustil. Chytila se zapuštěného držadla u dveří kabiny a věřila Haral. Do doku se dostaly hladce, ozval se tupý náraz přídě a rachocení vysunovaných ramen. V okamžiku, kdy se staly součástí stanice, se g ustálilo na mahenském normálu, 0.992.

Naposled si pročešala hřívu a vousy, upravila si náušnice v levém uchu. Náhlý klid ztichlé lodí vytvářel iluzi hluchoty: zmizel všudypřítomný bílý šum.

"Teto." To byla Hilfy z můstku. "Mám spojení. Jde sem celní úředník."

,"Dobrý." Připnula si příruční intercom, do kapsy vrazila pistoli - bohové, takhle čestní haniové nevyjednávají. Ale Kššti, jak už řekla Khymovi, nebyl Anuurn a vesmír se henžil druhy, které vyrazily na lov dávno předtím, než přišli haniové.

Spravit tak ten podělanej stabilizátor na Urturu, jo, vylézt nahoru tou vzpěrou. Hilfy Chanurová by to byla udělala. A udělá to, až zdědí Pýchu. Bude přijímat závažná a velkorysá rozhodnutí, za vším půjde rovně, žádné kličkování.

Kdysi to tak možná taky dělala. Zkoušela si vzpomenout. Vzpomínky zřejmě zatemnil věk.

Raději na to nemyslet. Bohové, ne.

Její loď bude řídit mladej cvok. Bohové, ještě pár roků ne. Ta myšlenka ji vyděsila... Vrátit se na Chanur, vyhřívat se na slunci a pomalu umírat. Haral a Tirun, které už taky nebyly žádné mladice, by předaly svá místa mladým s rozzářenými očima, kterým se všechno zdálo snadné -

Bohové.

Pevně zajistila zásuvku, vyšla ven a v silnějším g Kššti měla pocit, že má gumová kolena.

"Kapitánko," Haralin hlas z příručního intercomu.

"Zpráva z Bdělosti. Máme v doku Rhif Ehrranovou."

"Á, dobří bohové."

"Chtějí, abysme otevřely průlez."

Zaryla do intercomu dráp. "Kde je ten celník?"

"Na cestě. To je všechno, co víme. Zablockovat?"

Přemýšlela o tom. A vzdala to. Nebylo potřeba pouštět se do toho zhurta. "Ne. Puť je dovnitř. Ať zachováme zdvořilost. Ty, Chur a Khym zůstanete na můstku a dohlídnete na všechno. Hilfy: do kuchyně. Geran a Tully půl

hodiny na umytí a potom s první směnou sledovat provoz. Hodíte sebou." Posádka byla unavená. Vyčerpaná. Bohové vědí, jestli si budou moci odpočinout. A kdy vůbec.

"Provedu," řekla Haral. "Připojují spojovací tunel."

"Máš to na povel."

Jela dolů výtahem a poslouchala, jak se ve vnějším plášti ozývá hvízdání a slábne rachocení navazovaných spojení mezi lodí a stanicí; potom do pouzdra na plášti vklouzl přístupový tunel a rozlehlo se zadunění vodičů zasunovaných do zásuvek - kontakt s přístavem.

Připojila se k ní Tirun a v pravé kapse měla něco těžkého. O tom, co je čeká, ani slovo.

Koneckonců, jsou přece na Kššti.

"Tam venku je Ehrranová," řekla Pyanfaré.

"Slyšela jsem." Ne zrovna nadšeně. "Dalo se čekat, že černokabátníci budou rychlí."

Dosedl uzávěr a ozvalo se poslední zadunění. "Počkejte," řekla Haral.

"Ker Rhif," řekla Pyanfaré a zaujala pozici proti vyslankyni hanů a ženě z její posádky v černých kalhotách. Netvářila se sebejistě, ale dost rozhodně na to, aby zabránila komukoliv postupovat dále chodbou.

"Ker Pyanfaré." Rhif Ehrranová zaujala podobné postavení a založila si ruce. A bohové, byla ozbrojená, po boku, na černých hedvábných kalhotách jí visela masivní pistole. Doprovod byl také ozbrojen.

"Omlouvám se, že vyrušuji tak časně. Zcela jistě chcete zařídit řadu věcí."

Pyanfaré pomalu a slyšitelně vydechla nosem. Jako komentář to stačilo.

"Čím bylo způsobeno to poškození?" Zeptala se Ehrranová zdvořile, ale formálně.

Nasadila příjemný výraz a vzhledla. "No, řekla bych, že se na to ještě pořád snažíme přijít, kapitánko. Zřejmě prach."

"Nechcete vysvětlit tu poslední zprávu na Meetpointu?"

"Myslím, že ji není třeba vysvětlovat. Myslela jsem to tak, jak jsem to napsala. Bylo by mnohem lepší, kdybyste nám teď dali pokoj. Máme potíže. Netvrdím, že nemáme. Ale myslím, že se to netýká hanů."

"Domníváte se, že o tom můžete rozhodovat?" "Někdo to rozhodnout musí. Jinak se do toho hanové připlou. A to jsem nechtěla."

"To jste nechtěla."

Ovládla se, aby neodsekla. Na to Ehrranová čekala. Přesně to potřebovala - pokud vůbec ještě něco potřebovala.

"Kam se chystáte?" zeptala se Rhif Ehrranová.

"Nikam, dokud ten stabilizátor nespravíme."

"A potom?"

"Do Maing Tol. A dál."

Ticho. "Víte," řekla Rhif Ehrranová, "máte tady s tím spoustu zkušeností, opravdu spoustu. Musím vám snad vysvětlovat postup, podle kterého se žádá o cestu ven?"

"Nemusíte. Taký nikam neletím."

"Sedíte na hranicích a nemůžete se ani hnout. Nebo chcete snad říct, že ne? Dávám vám šanci, poslední šanci předtím, než vám zabavím licenci. Pošlete ten svůj dvounohej náklad dolů a vydejte ho."

"Nemluvíte doufám o mém manželovi?"

Ehrranová sklopila uši a otevřela ústa.

"Myslela jsem si to," řekla Pyanfaré. "Kdo vás poslal? Stle stles stlen?"

"Podívejte, Chanurová. Se mnou se nebudete dohadovat. Hnala jsem loď hanů osm světelných let do Sporného prostoru, protože mi došlo, že v tom máte prsty. Až poletím odtud, tak po mně možná budou střílet ostošest, takže nemám náladu na vtipkování. Přiveďte sem toho cizince. Nachystejte ho, ať si ho můžeme odvést. A buďte ráda, že vám nevezmu licenci."

"Nemáme na palubě žádného cizince. Mluvíte o občanovi Jednoty."

"Vím o té klíčce, kterou provedl mahendosat. Nebudeme se dohadovat o formalitách. Přiveďte ho sem."

"Cestuje na mě lodi. Má do toho co mluvit."

"Nebude do toho mít co mluvit, když tahle loď nebude mít licenci."

Pomalů a zhluboka se nadechla. Svět kolem ní se propadl do tmy, ze které vystupovala pouze elegantní postava Rhif Ehrranové. "Ještě jsou tady zákony Jednoty, Ehrranová. Myslím, že vám to nemusím připomínat."

"Zacházíte daleko. Věřte mi."

Stála tam s bušícím srdcem a temnota neustupovala. Cítila, že tam Tirun je, vedle ní, ale neviděla ji. "Kam ho odvedete? K hanům?"

"To nechte na nás."

"Ne. Mluvíte o mém příteli. Dokážu dělat potíže, ker Rhif. A nejsme v prostoru hanů."

Nastalo dlouhé, mrazivé ticho. Potom Ehrranová zastříhala ušima a napjaté ticho přerušila. "Jste blázen, Chanurová. Neříkám, že na váš názor neberu ohled."

"Kam ho odvedete?"

"Věřte mi Chanurová, že v tomto vesmíru se dějí věci, které nespádají do vaší působnosti. Stačí snad říci, že této akce se neúčastní pouze jedna strana."

"Sakra, on přece není plechovka s rybama!"

"Podle toho, jakou máte starost o jeho bezpečí, bude lepší, když vy budete dál od něj a on od vás - vzhledem k tomu, jak to vypadá na vaší lodi - a já ho odtud odvedu."

Rozhlédla se, ale nikde nenacházela útěchu. Znovu se na ni zadívala. "Přivedem ho."

"Pošlu sem auto."

"Někdo z mé posádky s ním pojede," řekla tiše. "S vaším svolením. Takhle odtud neodejde."

"Ujišťuji vás -"

Ve vstupu do chodby se objevila tmavá postava: Ehrranová zastříhala ušima, stočila je a poté se otočila celá. Pyanfaré sáhla do kapsy, ale byl to mahendosat, a ne kif.

"Celník," řekla Pyanfaré.

"Taková rada," řekla Ehrranová. "Toto je Kššti. Žádný Meetpoint. Jestli tu loď spravíte, vraťte se na Urtur a odtud leťte dál do Kury. Rychle. Pokud to loď nezvládne, sed'te na místě."

"Dáte stejnou radu i Prosperitě?"

"Prosperita je ve službách hanů. Víc vás nemusí zajímat. Neplet'te se do věcí, které se vás netýkají, Chanurová."

"Chápu. Naprosto vás chápu."

"Auto přijede za hodinu. Nechci žádné podrazy."

"Rozumím, kapitánko."

Ehrranová nepatrně sklonila hlavu, aby učinila zadost zdvořilosti, a s ženou ze své posádky odešla chodbou kolem mahendosata, který se otočil a upřeně se za nimi díval.

Byla to malá ustrašeně vypadající mahenská úřednice. Když kolem ní prošla Ehrranová, skrčila se a ohlédlá. Byla ověšená běžným harampádím, psací deskou s klipsou, podpisy a pečeti a kolem krku měla zavěšený notebook. Ale pásek, který obepínal její obtlouklou postavu a přidržoval krátkou zřasenou sukni, nesl odznak úřední hodnosti. Potom mírně zatáhla břicho a vztyčila hlavu - nebyla to nijak zázračná proměna, ale na první pohled sešlé stvoření najednou získalo energičtější vzhled.

"Hlas, já," řekla.

"Á," řekla Pyanfaré a uši jí slehly. Dala ruce v bok, pěkně rychle se nadechla a zkoušela se přeorientovat na jiný referenční rámec. Bohové. Takže Hlas. Ne úředník z doku. "Zná tě Ehrranová? Či Hlas?"

. Další ohlédnutí, tentokrát hrdější a pohrdavější. Hlas - pokud to byl Hlas - nebude mít jméno ani vlastní identitu, ale přesto velkou důležitost, neboť byl částí osobnosti Nejvyššího, mluvčí nevyslovitelného, přímý vyjednaváč. Opět se napřímila. "Hlas velitele Kššti. Velitel stanice poslat říct velký blázen přijít tak."

"Neměly jsme na vybranou."

"Větší blázen jednat s blázen." Hlas udělal posunek přes rameno, směrem, kterým odešla Ehrran. "Kde náklad?"

Gesto Pyanfaré k samozvanému Hlasu bylo odmítavé.

"Kde máš oprávnění?"

Mahe z pásků vytáhla malý předmět, odznak vykládaný zlatem - emblém přístavu Kššti. "Ten náklad necháte na palubě."

Sklopila uši a zase je nastražila. "Podívej -"

"Necháte. Tento převod nepovoleno."

Pyanfaré si zastrčila ruce za pásek, zamračeně se otočila k Tirun a zase se zadívala na Hlas. Ted' by k ničemu nebylo, kdyby na ni křičela. Zatím ne. Ukázala směrem k řídicí místnosti na dolní palubě. "Podívej, nechceš jít a posadit se, Hlase? Napít se, popovídat si."

"Chceš mluvit? Jako že máš důležitý náklad, škodu a tak a pokazit tím celý obchod?"

"Podívej, Ctihodný." Přišel čas začít křičet. "Pýcha není žádná podělaná bojová loď, nemáme zbraně, jasný? Loď dvakrát málem zařvala, je poškozená a já mám slib tvé vlády, že se o to postará." Vytáhla z kapsy smlouvu a podala ji Hlasu. "Opozdlily jsme se, přišly jsme o náklad."

"Zařídíme."

Připadala si, jako by se opřela o zeď, která se pod ní sesouvá. Na okamžik ztratila rovnováhu a zahleděla se do těch černých, vážných očí.

Potom jí to došlo. Nadechla se, zastříhala ušima a uvědomila si, o čem byl začátek jednání.

"Mezitím," řekl Hlas, "zdržíte ta bláznivá vyslankyně."

"Ne. To nejde."

"Chcete pomoc, dostat."

"To si piš, že ji dostanu. Mám na to smlouvu." Vzala papír Hlasu z rukou a zamávala mu jím před nosem. "Bez - pod - mí - nečně. Kód Hasano - ma! Říká ti to ně co?"

"Nepovolíme ten převod."

"Tak jo, vyřídíte si to s vyslankyní. Já tomu nemůžu zabránit. Jde o mou licenci. Chápeš to?"

Hlas přišel blíž a poklepal jí na hrud' ukazováčkem s tupým drápem. "Hani. Ty my znáš dlouho. Ten druhý blázen my nemít důvěru."

"Nemůžu nic dělat."

Kolem černých očí se objevilo bělmo. "Uděláme opravu na jedničku, uděláme rychle. Chceme tě zpátky akce, Pyanfaré Chanurová. Poslouchej. My ted' nemáme tady žádnou loď zastavit tu darebák. Máme delikátní situace, máme stsh naštvaný - víš ten mizera stsh vědět, že hani má mladý blázen, starý dacan stsho moc chytrý, moc ustrašený, mít vlastní zájem. Neříkat není přítel. Mít vlastní zájem. Náš zájem spravit tě. Ty zařídíš han."

Čelist jí poklesla. "Sakra! Kdo si myslíte, že jsem?"

"Nepromluvíme, co?"

"Není o čem." Mávla rukou směrem k zádi. "Ypsilonová jednotka je hotová. Vzala s sebou celý vedení ve vzpěře. Když je vedení zničený -"

Mahe zamávala vyzáblou rukou pokrytou černou srstí. "Spravíme to, vy vzít ten náklad."

"Říkám, že ten stabilizátor nespravíte dost rychle. Dvě stě, tři sta pracovních hodin. Trčíme tady a všude kolem číhají

kifové. Budou mít spoustu času. Mahe, zdrhly jsme knnnům."

"Bohové - !"

"Nemůžu za to. Narafičil to mahendosat, tohle celý. Tvůj drahej Nejvyšší v Maing Tol. Nasměrovali nás sem. Nejoblíbenější mahenskéj podraz, jako v Meetpointu, nebo jako zablokovat Kitu nebo nechat mě úplně bez pomoci -"

"Loď přiletět. Mezitím tě spravit. Hani práce špatná, co?"

"Běž se bodnout, nasměrujete loď přes Urtur, potom tam vrazíte změnu kursu a tady to máte!"

Maličká ouška sebou trhla. Na čenichu se objevily vrásky a Hlas udělal odmítavé gesto.

"Technika ne můj byznys. Nejvyšší říct: najít škodu, poslat ten blázen pryč, než se kifové organizovat. Spravíme. Necháš ten náklad."

"To nejde!"

"Chceš spravit?"

Měla pocit, že se dusí. "Mám na tu opravu nárok, ty všiváku. Mám na to papír. Nedokážu vyslankyni zadržet..."

Hlas se zamračil. Nejdřív malé uši sklopila a potom jimi zastříhala. Vzhledla a zase ji bodla prstem. "My postarat o ten náklad, Vztít velitelství stanice, velké vyšetřování, pořádně nafouknout. Spravíme tě, vrátíme náklad - dvacet hodin."

"Za dvacet hodin to nezvládnete."

Mahe zvedla prst. "Vsadíme?"

Upřeně se na mahe dívala a vybavily se jí podrazy a podvody; a její zrychlený pulz ji v tom utvrzoval. Hodila po Tirun pohledem a viděla, že její hlavní inženýrka a šéfka nákladu také zneklidněla a je ve střehu.

"Jestli to chtějí zvládnout, musejí sakra vyměnit celej ocas," zabručela Tirun. "Žádný záplatování."

"Mít dobrý systém," řekl Hlas. "Lepší. Mahenský. Bude hodit váš systém bez problém. Dvacet hodin, vy letíte."

Postaráme o vyslankyně han. Zabavíme ten náklad. Ať vyslankyně jde stěžuje Maing Tol."

"Bohové, do čeho mě to chceš zatáhnout?"

"Jak už moc, hani? Mysli. Jak moc být?"

"Ještě tady jsou kifové." Ukousla si záděr a podívala se na Hlas.

"Kif jsou vždycky."

"Znáš loď, která se jmenuje Harukk?"

"Znát. Darebák."

"Jde po nás už od Meetpointu. Ví, co máme. Loď Ijir. Naše záloha. Je v háji. Dostali ji kifové."

"Sakra, hani!"

"Kifové dostali všechno, co tam bylo. Vědí všechno, co věděli oni."

Ústa Hlasu se stáhla do jediné linky, která vyjadřovala rozhodnost. Opět zvedla oči. "Ty spěchat, hani. Spravíme tě a ty sakra upalovat odtud Kššti. Možná nachystat malou nehodu tomu Harukk. Třeba něčím narazit stabilizátor, co? Nebo třeba srazí víc lodí."

"Všechny tři? Chceš kify vyprovokovat?"

"Kapka v moři, hani. Domluvíme?"

Hryzala si vousy, zadívala se na podlahu a potom zpátky na mahe. "Domluveno. Zařídíš vyslankyni. Zastavíš ji. Lítám teď mezi místními úřadama a zákonem hanů nemůžu dost dobře tvrdit, že jste mně zabavili zboží, jestli se sem dostane první."

"Seženeme auto. Vezmeme opatrování." Ze změti pásků vylovila mahe hodinky. "Čas teď 1040. Vy čekáte akci asi - půl hodiny."

"Na tu objednávku opravy chci podpis."

Malá ouška sebou cukla. "Vy pochybujete slovo?"

"Záznamy se ztrácejí. Kdyby se to stalo, byla bych pak v rejži - nemám pravdu?"

"Tak." Čenich mahe se pokryl vráskami a grimasa připomínala spíše hanie, než primáta. Potom načrtla tabulku, chvíli do ní zapisovala a připojila podpis. "Oprava autorizována, účtovat úřadům Maing Tol. Hotovo. Vy spokojena?"

Pyanfaré od ní papír vzala a mávla rukou směrem do chodby. "Honička, co?"

"Dvacet hodin," řekla mahe a změřila si ji ostrým pohledem, za kterým se skrývalo mírné pobavení. Potom se otočila a odešla chodbou vedoucí ven. Pyanfaré se znovu nadechla a ucítila vůni parfému, která tam po mahe zůstala.

"Aspoň máme šanci," zabručela Tirun.

"Bohové vědí, jestli se na nás něco nepřilepí. Nebo co upečou, až se sejde vyšetřovací komise. Souhlasily jsme s tím, že na nás budou střílet. Došlo ti to?"

"Pořád lepší vyhlídky než před deseti minutama." "Hm." Srdce jí stejně ještě divoce bušilo. Měly naději, a tomu za poslední dva roky odvykla. Pýcha zase bude v perfektním stavu. Jak dodělají tady tu věc, naloží v Maing Tol náklad na úvěr dřív, než dorazí další účty. Byla tady taková možnost, taková šance - jestli se urovná ten průšvih s lidmi a skuteční se s nimi ten obchod, kdyby tohle vyšlo - ukázala na východ. "Zavři to. Máme venku kify."

Mezitím - mezitím musela provést obtížnou věc.

Po mštku se linula vůně gfi, a vytvářela uklidňující atmosféru všedního dne. Z kuchyně se ozýval obvyklý hlučný hovor. Ovšem Haral byla na svém místě, ještě mokrá z bleskové sprchy. Když Pyanfaré vkládala proužek s kódovaným podpisem do počítače, otočila se k ní s vážným pohledem.

Počítač prohledal záznam lodí, potom se spojil s počítačem ze stanice a vyplivl příval kódů. "Prověřuju," řekla Pyanfaré, když přišla Tirun a se stejně vážným, unaveným výrazem ovinula paži okolo opěradla židle, na které seděla její sestra. Haral to slyšela. To bylo jasné: Haral poslouchala vždy, když se na palubě objevili cizinci.

"Poslouchal to Tully?"

"Ne."

"Kde je?"

Posunek ke kuchyni. "Jsou tam všichni."

"Hm." Zvedla ramena, jakoby se chtěla chránit před studeným větrem a podívala se naznačeným směrem. Zavěsila si ruce za pásek na kalhotách. „Pojďte. Obě. Vyřídíme seznam škod."

Šly za ní jako dva stíny - Jsou to jenom nesmysly, říkala si Pyanfaré a pokoušela se dodat si odvahy. Bohové, je vůbec normální, taková drobná nepříjemnost ji vyvádí z míry víc, než vyřídí hany?

Ozval se hluk, drmolení, Khymův hlubší hlas požadoval cosi ze skřínky - "Sedni si, Tully," řekla Chur. "Proboha, na Khyme - Hilfy, kam se podělo to tofi? Najdeš ho?" A otočila se k Pyanfaré. "Kapitánko."

"Sednout," řekla Pyanfaré prudce - hlasy se ztišily, ustalo hledání tofi a otvírání a zavírání skříněk. Přistoupila k ní Geran a podala jí šálek. "Ty taky. Sedni si, Khyme," když se pokusil podniknout ještě jeden nájezd na skřínku. Vzal si tedy jiné koření, zamračeně se usadil doprostřed lavice a soustředěně je sypal do šálku, zatímco si ostatní sedali kolem něj.

Pyanfaré se zasunula do koutku, kde měla pevnou oporu pro nohy - pokud kotvili v doku. Nohou se zachytila o okraj svažujícího se schodku pod stolem, který byl uchycen na nezávislém zavěšení. Khym, celkově ve špatné náladě, se tvářil otráveně a předstíral, že se zabývá jen jídlem. Opírala se, usrkávala tekutinu a cítila, jak příjemné teplo zahání zlověstný chlad z žaludku. Rozhostilo se ticho, neozvalo se ani cinknutí lžice; jen nepatrný pohyb, když Tirun a Haral postrokovaly Tullyho a vklouzly na sedačky.

"Vyřídíme to rychle," řekla Pyanfaré. "Musíme. Tully, slyšíš mě přes ten překladač?"

Dotkl se ucha, ve kterém měl zastrčenou koncovku. Podíval se na ni jasnými, ustaranými očima. "Slyším dobře."

Popošla a usadila se na sklopné sedadlo, lokty se opřela o stůl a v rukou držela šálek. Otočila se k nim. Seděla přímo proti Tullymu.

"Víte," řekla, "že jsme ten krám na Urturu nespravily."

Buď zticha, Khyme -" dřív než stihl úplně otevřít ústa. "Nedalo se to spravit, Tully. Slyšíš? Tak jsme to jenom daly dolů. Jeden stabilizátor je v háji. Bude to trvat, než to spraví. Rozumíš? Máme teďka menší problém. Jeden hani tě chce dostat na svou loď. Rozumíš mně? Hanijské úřady."

V bledých očích se zablesklo - možná - porozumění. Jeden nikdy nevěděl. Strach: ten jistě. "Jít od vás?" zeptal se. "Já jít? Jít nová loď?"

"Ne. Poslouchej mě. Nechci, aby tě odvedli. Toto je mahenská stanice. Mahendosatů, rozumíš? Mahendosatové tě vezmou do řídicího centra stanice, tam budeš v bezpečí, mezitím spraví loď. Dvacet hodin. Rozumíš? Přijdou a vezmou tě do řídicího centra stanice."

"Kif. Kif tady -"

"Já vím, všechno je v pořádku. Nedostanou se k tobě."

Mahendosatové tě přivedou, až se budem moct pohnout. Takhle zabráníme těm druhým haniům, aby tě odvedli na svou loď. Budeš v bezpečí, rozumíš?"

"Ano," souhlasil. Držel šálek daleko od sebe, v obou rukou, jakoby přestal mít hlad i žízeň.

"Musíme makat, Tully. Musíš dolů. Vem si, co potřebuješ. Oblečení. Přijede auto."

"Auto."

"Teďka žádný blbosti. Celou cestu tě budou hlídat. To není jako u stshů. Tohle není Meetpoint. Mahendosatové umějí kousat."

"Jedna z nás," řekla Hilfy, "jedna z nás by mohla jet s ním. Jenom se přesvědčit, že mu rozumějí."

Ve vzduchu viselo mnoho nezodpovězených otázek a protože věděly, jak je stabilizátor poškozený, tvářily se ustaraně. Nikdo se nevyptával.

"Poslouchejte," řekla Pyanfaré a odstrčila svůj šálek dál od sebe. "Opravdu: za dvacet hodin. Provedou prvotřídní práci. Celou novou zadní jednotku."

"Bohové," vydechla Geran obdivně. Chur zamrkala

a Hilfy jenom zírala.

"Říkají dvacet hodin. Mají svoje dobré důvody, abysme odtud brzo vypadly. A teď dělejte. Musíme ho předat dole v doku za deset minut, spakovanýho."

"Pojede někdo z nás s ním?" zeptala se Chur.

"Ty a Hilfy." Takže ty dvě, které Tullyho vždycky obskakovaly. Obě budou mít radost. "Ozbrojený. Tohle je Kššti."

"Pojedu já," řekl Khym.

Zamračeně se na něj podívala. Čestná nabídka. Úplné bláznovství.

"Kdyby byly potíže," řekl.

"Ne."

"Kdyby -"

"Ne." Vstala a odhodila šálek do odpadků. "Pohyb. Devět minut."

Posádka se rozběhla. Haral zahákla ruku pod Tullyho loket, vzala ho do vleku a vyrazila k můstku.

"Pyanfaré," řekl Khym, když se sám snažil vyprostit z mezery mezi stolem a sedačkou. "Poslouchej mě, Pyanfaré."

"Jestli chceš trucovat, běž k sobě a nezavazej."

"Jde o Ehrranovou?"

"Nemám čas." Otfela se mu o ruku, když se kolem něj protahovala a zamířila na můstek. Když uslyšela, že jde za ní, okamžitě se otočila a stroze jej zastavila. "Uvažuj trochu, Khyme."

"Snažím se pomoci."

Dlouze a zoufale se na něj podívala a sledovala, jak se jeho rozčilení mění v zoufalství. Úzkost. Napadlo ji asi deset

možností, co by mohl dělat. Jenže ke všemu by musel něco umět. "Jestli chceš pomoci, tak potřebuju z počítače vytáhnout data o Kšši. Běž to udělat." Opět se otočila a šla na můstek pro papíry, které tam měla uloženy v bezpečí. Musely taky pryč. Patřili k sobě, Tully a ta obálka. Když Ehrran věděla o Tullym, mohla taky vědět, že u sebe měl papíry. Všechno to muselo do úschovy k mahenům. Rychle. Nemusela vyslankyni na můstek pustit: k tomu ji opravňoval zákon.

Ale od té doby, co kifové napadli Gaohn a co se hanové tolik změnili -

Nedalo se riskovat. Bohové vědí, čeho byla schopna Prosperita. Tak daleko to došlo. Nedůvěra k cizincům. Nedůvěra k haniům, kteří nedodržovali konvence. Říkali tomu cizí manýry. Hanijší muži mimo Anuurn: strážcové domova, kteří se učí, jak věci chodí tam, kde nejsou hanové, že jsou přátelé věrnější než jiní haniové a jak uvažují cizinci.

Došla na můstek, před Haral otevřela bezpečnostní schránku a vytáhla drahocenný balíček - dopustila se tak zrady, jestli ne už dřív. S prasknutím schránku zavřela.

Haral se na ni podívala s docela, ale docela klidným výrazem.

Khym, stejně zapísalhlepící na světě tam dole jako Ehrranin rod, u toho byl taky, ale jenom se díval, ze strany.

Ustaraný. Ale byl zticha.

"Jde sem něco zvenku," řekla Haral. Na místě, kde seděla, byly její oči a, uši částečně očima a ušima Pýchy. Ovšem naprosto diskrétní. "Dvě minuty, kapitánko."

?8?

Spěchala chodbou vedoucí od výtahu dolů, ovládání vzduchového uzávěru přepnula na manuál. Když se ohlédla, už se k ní řítily Hilfy, Chur a Geran a mezi sebou vedly Tullyho.

"Auto je v doku," oznámila jim Haral z hlavního okruhu. "Máš to přepnutý na manuál?"

"Jo, mám," řekla Pyanfaré do mikrofonu vedle ovládání průvlaku. "Hlavně tam nahore mějte oči otevřené."

Když ti čtyři dorazili, Tully vypadal neupraveně a sešle, na sobě měl bílou sthovskou košili jen tak napůl zastřenou do modrých hanijských kalhot. Košile mu byla strašně velká a kalhoty strašně malé. Místo zavazadla měl bílý plastický sáček, ve kterém normálně mívaly kuchyňské potřeby - nesl si v něm náhradní oblečení, toaletní potřeby a bohové vědí, co ještě mu tam za takovou chvíli stačily naházet.

"Máš pásky s překladem?"

"Mít," odpověděl Tully spíš pro sebe a poklepal na balíček.

"Na." Podala mu obálku. "Dej si to tam taky. Jenom to proboha nedávej mahendosatům."

Věděl, co to je. Všimla si nervózního pohledu, ve kterém se mihl stín pochybnosti.

"Jdi," řekla a stiskla ovládání vnitřního uzávěru. Se zasyčením se otevřel a dýchl na ně ledový vzduch. "Chur, Hilfy, dohlídněte na to. Dohlídněte, aby se vrátil. Nesmíte to odbýt. Když vám nebudou chtít dát auto, zavolejte a já to zařídím. Vysvětlete jim to nejdůležitější. Řekněte jim o Nejvyšším."

"Jasně," řekla Chur.

Vešla s nimi do vzduchové komory a tlačítko ovládání druhých dveří stiskla na jiném panelu, takže dveře za nimi se uzavřely. Nechtěla riskovat. Teď ne. Žlutá přístupová chodba se před nimi rozevřela jako žebrovaný jícen. Mrazivý vzduch zasáhl jako úder pěstí. "Rychle."

"Pyanfaré," řekl najednou Tully, otočil se a zůstal stát. Položila mu ruku na záda a postrkovala ho před sebou.

"Pojď, Tully, pojď. Všechno klapne." Šla vedle něj a ostatní je následovaly. Po cestě dolů přístupovou chodbou mu ruku pořád držela na zádech a nenechala jej, aby se zastavil. Byl už úplně studený. Když scházeli po svažující se ploše na rampu, cítila, jak začíná tuhnout. "Nebude to trvat dlouho. Těla auto zahřeje." -Aby ho rozptýlila. Vešli do doků, které byly stejně šedivé jako doky kdekoli jinde. Čekala tam dvě auta s blikajícími stroboskopy. "Překladač bude na chvíli mimo dosah, ale jak dorazíte do centrály, zase tě spojí. Je tady nepatrná možnost malá šance, rozumíš? - že to bude trvat víc než dvacet hodin. Možná, možná - možná tě vezmou na nějakou mahenskou loď. Ale myslím že ne -" Jakmile se šli posledních pár schodů, znovu se zarazil, otočil se a vyděšeně se na ni podíval.

"Kapitánko," řekla zezadu Chur a znělo to ostře a naléhavě. V tom okamžiku uslyšela motory a podívala se směrem, odkud zvuk přicházel.

Z horní části doku se k nim ohromnou rychlostí řítilo další auto.

"Sakra," zamumlala, chytila Tullyho pod paži a táhla ho dál. "Rychle, Tully." Mahendosatové, kromě dvou řidičů, vystoupili z aut. Jeden z nich, hnědý, kudrnatý tasunno mahe, na této straně lji poměrně vzácný, byl menší než ostatní. Důstojník a čtyři ostatní pocházeli z bůhvíjaké rasy, která sem kdysi přiletěla z vesmíru. Byli černí, vysocí a na běžné výstroji měli odznaky a po boku zavěšené zbraně. Netvářili se zrovna přátelsky. Připadali ji jako černá stěna. Tully zase znehybněl a když auto dobručelo a zabrzdilo, vyděšeně se ohlédl. Bránil se i dvěma mahenům, kteří jej uchopili a táhli k otevřeným dveřím druhého mahenského auta.

"Pyanfaré," vykřikl.

Hilfy vyrazila, ale Pyanfaré ji chytila za ruku a zadržela ji. Dveře auta číslo tři sjely dolů a tři členky Ehrraniny posádky rychle vyběhly ven.

"Stát," řekla nejstarší. "Zůstaňte stát!"

Pyanfaré pokrčila rameny a otočila se k nim. Pustila Hilfynu ruku a všichni znehybněli - mahenové vedoucí Tullyho i Ehrranová, která vyskočila z auta.

"Běžte," řekla Pyanfaré Hilfy a mávla rukou vedle těla. "Chur, Hilfy. Všechno je v pořádku. Promiňte, Ehrranová.

Předběhli vás. Intervenoval velitel stanice."

"Ty," řekla ta z Ehrraniných, která stála nejvíce vpředu. "Kde máš povolení?"

Mahenský důstojník něco řekl v jednom z mnoha jazyků lji a máchl rukou. Ostatní strčili Tullyho do auta a za nimi se

dovnitř nacpaly Chur s Hilfy. Dveře se začaly zavírat.

"Chanurová," řekla Ehrranová.

Pyanfaré podruhé pokrčila rameny a ukázala prázdné ruce. "Vymklo se mi to z ruky."

"To je váš personál."

"Jenom aby po cestě nevyváděl. Musíte si to vyřídit s úřady stanice."

Byly jisté hranice. Jako třeba poslat kapitánku k čertu nebo ji veřejně označit za lhářku. Ehrranová nic takového nevyslovila, ale dalo se to vyčíst z jejích očí, které se kovově leskly. Dveře mahenských aut se pevně uzavřely a auta se rozjela. Ehrranová se za nimi rozzuřeně podívala, zamávala na svou posádku a ta se ponořila zpět do auta.

"Ehrranová určitě v autě nemá intercom," řekla Pyanfaré Geran, která vedle ní stála bez hnutí. "Bohové, kdyby ho měla!"

Auto haniů se divoce otočilo a přiblížilo se k mahendosatům. Potom zase zpomalilo, protože mahendosatové se v úzkém doku nenechali předjet.

"Drzouni," řekla Geran.

"Tady jim to moc nepůjde. Pitomí černokabátníci si myslí, že jsou na Anuurnu. Asi to bude zajímavý, až budou podávat zprávu své kapitánce."

Geran na ni tážavě pohlédla.

"Dovedu si představit, že by mohli mít potíže se sháněním auta," řekla Pyanfaré. "Z nějakého důvodu." Výše na cestě, tam kde se dok stácel, vyjela auta další zatáčku a blížila se k cloně ze spleti kabelů, které bránily výhledu.

"Sakra -"

"Jsou to cvoci," řekla Geran.

"Pojďme," řekla, otočila se a dlouhými, zrychlujícími se kroky stoupala vzhůru po rampě.

"Spoj mně s Bdělostí," řekla, když dorazila na můstek a prudce vydechovala nosem - ne že by nemohla popadnout dech, nebo spíš ne tak docela. Geran přišla s ní v podobně neutěšeném stavu.

"Mám to na videu," řekla Haral s tichým zadostiučiněním, zatímco Khym zmateně zíral a Tirun prošla kolem jeho sedadla, aby si mohla vzít intercom. "Zatím to vychází."

"Vo chlup," řekla. Haral se usmála, zapnula pohon sedačky a popojela dozadu, aby mohla začít zpracovávat šek za poškození.

"Neodpovídají," řekla Tirun a pootočila se na sedadle.

"Žádná odpověď."

"Zaznamenej to do palubního deníku. Zavolej stanici a podej protest."

"Ohrožení našeho personálu?"

"To by mohlo stačit." Nadechla se už klidněji a dala ruce v bok. Podívala se na Khyma a v jeho očích zahlédla záblesk, jaký spatřila naposledy na Mahnu. Na okamžik se zastavila se zatajeným dechem, potom kousek popošla a naklonila se Haral přes rameno. "Co ta opravářská četa. Už o sobě dali vědět?"

Kštijské doky se míhaly kolem pobrukujícího auta jako rozplizlé šedé a hnědé skvrny, které se měnily v omšelá průčelí, jejichž obrysy se rozplývaly ve sklech oken. Měkké pneumatiky ženoucí se šílenou rychlostí přes spoje kovových plátů bzučely a duněly ve stejném rytmu, v jakém bušilo srdce Hilfy Chanurové. Opřela se a znovu se ohlédla, pokud ji to ztmavlé sklo okna dovolovalo: Ehrranino vozidlo jelo za nimi, už se je nepokoušelo předjet, ale drželo se jim v patách. Všichni tři seděli na zadním sedadle, Tully se k ní tisknul zleva a Chur seděla na protější straně. Na předním sedadle seděli s řidičem dva mahenští strážníci. Byli nalepení na doprovodné auto, které jelo před nimi a bránilo jim v rozhledu. Stroboskop na střeše, který auto vedl, ostře, až neskutečně rýsoval kontury předmětů a tří mahendosatů před nimi, zabráňoval výhledu do okolí a rušil jeho barevnost. Kolem se míhala rozostřená průčelí úřadů a neurčité tvary strojního zařízení.

"V klidu." Cítila, jak se Tully třese a když se narovnála a podívala se na něj, poklepala mu na nohu. "V bezpečí, Tully. Všechno je v pořádku." Překladač přestal pracovat, jakmile vyjeli z jeho dosahu. Některým slovům ale rozuměl i bez něj.

"V bezpečí, rozumíš?"

Přikývl a nervózně se na ni podíval. Tiskly se k němu, aby ho zahřály a on v náručí pevně svíral svůj plastický raneček. Před autem se bíle zablesklo a prudké světlo, které přeběhlo po jeho světlé pleti a světlých vlasech, proměnilo jeho neurotické pohyby v cosi fantaskního.

"Já -" začal, když se auto najednou naklonilo, vybočilo a hodilo s nimi dopředu a doleva. Jakmile Hilfy otočila hlavu, její pohled vnímal doprovodné auto před nimi, auto řidiče bojujícího s řízením, strážné, kteří rozhazovali rukama a pokoušeli se něčeho zachytit, když se auto začalo stáčet a zešikma narazilo, odrazilo se a perverzně se zaháklo do rozervané karoserie auta před sebou a dál se točilo dokola, skřípění železa poté, co se pneumatika vyzula z ráfku a nakonec poskakování po železných plátech.

Chvilí bylo všechno jako v mlze, která se najednou rozplynula ve sténání mahendosatů a náhlém nárazu. Opěradlo sedadla vlétlo Hilfy do tváře a když narazila hlavou zpět do polstrování, uchopila Tullyho. Kolem nich se přehnal ráz a dunění exploze, celé auto jakoby vzlétlo a s rachotem dopadlo zpět.

"Střílejí!" zaječela Chur a tato skutečnost najednou pronikla k Hilfyným smyslům, které jí vystřelily ruku s vytaženými drápy pro pistoli. Od některého z nárazů ji ale měla ztuhlou až k loktu. Auto se zastavilo. Přední okno bylo roztříštěné. Řidič bezvládně ležel, ale oba strážníci byli naživu... "Zůstaňte vevnitř," ječela Chur z druhé strany, když jeden ze strážných začal zápasit s dveřmi. Auto dostalo úder a před rozbitým předním sklem vykvetla ohnivá koule. Když Hilfy vytahovala pistoli, do auta vníkl zápach ozónu a stříbřitý kouř. Otevřeli dveře ručně a když s prasknutím sklouzli dolů, vevalil se oblak dýmu dovnitř. Mahe, který vystoupil, rozhodil rukama a za kouřovou clonou se ozvalo praskání

výstřelů z ručních zbraní: jeho společník vypálil zevnitř, potom auto zasáhla další exploze a s ohlušujícím rachotem vyšlehl sloup ohně.

"Hilfy!" zatahal ji Tully, když na ně z druhé strany zaútočil proud studeného vzduchu poté, co Chur otevřela dveře na kryté straně auta a vyskočila ven. Hilfy pohlédla opačným směrem a posílala jeden výstřel za druhým na černé oděvy křivě mihotající se uprostřed dýmu. Už chtěla vylézt, ale potom si to rozmyslela.

Něčí ruce ji uchopily za pás kalhot a prudce ji popotáhly po kluzkém sedadle dozadu, zrovna když vystřelila.

Někdo jí ovinul paži okolo pasu a trhl s ní ven ze dveří, právě když odpalovala poslední rány. Tully se ji snažil odnést, ale vytrhla se mu, postavila se na nohy a rozběhla se, Tully vedle ní, Chur -

Vedle ní rozkvetl ohňostroj dalšího výbuchu. Letěla vzduchem a najednou se paluba pod jejíma rukama a obličejem začala zvedat a něco těžkého na ni dopadlo a rozpláclo se na ní.

Potom se rozběhla do volného prostoru, nohy se jí pohybovaly, aniž věděla, jak se tam dostala nebo kam míří, až se najednou z přítmi vynořil nosník a zasáhl ji do ramene. Otočila se, zamávala rukama, aby udržela rovnováhu a potom přišel karambol s Tullem. Zachytila ho a rozhodla se krýt, takže šli na zem a dál se plazili, přes sešroubované pláty kolem základny jeřábu. Sevřela okraj konstrukce, přitáhla se a zůstala ležet. Nad nimi se mihotaly rudé poplachové stroboskopy, takže valící se dým a čnicí nosníky se barvily stejným odstínem. Zvonilo jim v uších a ostatní zvuky k nim přicházely jakoby z velké dálky. Vzdáleně cítila bolest a pozorovala Tullyho tvář zkřivenou vyčerpáním a bolestí.

"Chur?" řekl a otočil se na loktu, aby se mohl ohlédnout. A neuroticky: "Chur?" I Hilfy se otočila a pokoušela se prohlédnout záclonou dýmu, mnila si oči a snažila se něco uvidět nebo uslyšet.

"Chur?" vykřikla.

Na okamžik se v šedorudém dýmu otevřela trhlina, která odhalila změť vozidel a ostatní trosky, pobíhající postavy a střelbu z nejrůznějších míst. Zaslechla tlumené brebentění křivých rozkazů, trhla sebou, když poblíž dopadla střela a sáhla po pistoli, jenže ta byla pryč.

"Hilfy - " vykřikl Tully, když se kolem nich přehnali křiví, kteří zaujímali pozice.

"Bohové," vydechla. "Jsme na špatný straně té podělané linie!"

Na stěnu nad nimi zabubnovaly střely a divoce se rozprskly. Skrčila se a při první pomlce v palbě chňapla Tullyho za košili, s námahou se postavila na nohy a rozběhli se, dokud je dým kryl - jenže dým se nerozptyloval tak, jak měl, ventilátory nefungovaly a v její potlučené lebce se rozsvítilo, že jsou odříznuti, chyceni: dveře sektoru byly zavřeny.

"Kde?" zařvala Pyanfaré do intercomu, jakoby hlasitost mohla něco spravit a cítila, že za ní stojí Tirun, Khym a Geran a cítila také tíživé ticho po celém můstku. "Jaký, vydržte? Ty podělanej neschnep - Kde poblíž okraje?"

Do ucha jí bzučelo drnění. Zhlédla pohyb, prudce se otočila a uviděla Haral, jak přibíhá na můstek a zuřivě na posádku zagestikulovala. "Zbraně! Pohyb!"

"Muset uzavřít sektor dělat," říkal jí mahenský úředník.

"Křiví nemít malá šance dostat ven, vy čekat zpráva -"

"Dáš nám povolení k průchodu do uzavřeného sektoru. Slyšíš?"

"Úřad nemít žádné povolení -"

"Sežeň ho!" Usekla úředníka uprostřed slova a prodrala se. kolem Khyma. Geran už ze skřínky vytáhla ruční zbraň.

"Vemte si pušky," řekla. Měly je. Bylo to nezákonné a před úřady v přístavech to tajily.

"Provedu," řekla Haral.

"Pyanfaré -" řekl Khym.

Zamkla řídicí panel, otočila se a vyrazila. Khym běžel s nimi a ona neměla v úmyslu mu bránit. V tomhle ne.

Obrovské dveře vedoucí ze sektoru byly zavřené a stroboskopy probleskující dýmem, který se dovalil až sem, se na nich rudě a žlutě mihotaly. Sirény kvílely a odrážely se v nekonečnosti doku. "Jsou zavřeny, zamčené," vydechla Hilfy, mrkala přes slzy, ke kterým ji nutil kouř a napůl nesla člověka, který napůl nesl ji. Proplétali se mezi rozházenými kontejnery a skluzu a hledali skulinu, kterou by pronikli za palebnou linii. "Nedostanem se ven, stůj, Tully!"

Výstřely zarachotily z nového směru. Zatahala ho, až ztratil rovnováhu. Zapotáceli se oba a se zaduněním, které rozezvučelo ozvěnu, vrazili do kontejneru. Skončila na zadku, Tully vyjekl a zřít se. Zápach masa. Odvalil se a držel se za ruku. Hilfy, s drápy zaseknutými do jeho košile, jej táhla dál a mřela do rohu -

Bohové, kéž by se tam mohli ukrýt -

Bylo to něco jako ulička, výklenek pro nakládání a nade dveřmi svítilo bílé světlo. SLUŽEBNÍ VCHOD, sděloval poničený nápis, SPOLEČNOST ROHOSU. A vedle na zdi obskurně obscenní mahenská kresba. Zkusila dveře otevřít, ale po vyhlášení poplachu se zamkly stejně jako všechny ostatní. Zvonila na zvonek a bušila na nepoddajnou ocel.

"Otevřete, sakra. Jsme haniové! Pusťte nás dovnitř!"

Žádná odpověď. Tully něco zabřebentil. Sirény. Taky je slyšela. Daleko dole v doku. Dřepla si k němu, prozkoumala jeho paži a když v matném světle objevila ránu s černými okraji, která silně krvácela, zašklebila se. Sevřela lem košile a utrhla široký pruh látky, vyrovnala ji a položila mu na ni ruku, potom utrhla další pruh a ruku jím převázala.

"Klid," vydechla a snažila se ho svým drněním zaujmout, aby nepropadl panice. "Klid, seš v pořádku, v pořádku, slyšíš?"

Bezvládně se opřel o zed' a strašně zbledl. Pomalu se propadal do šoku a třes ze zraněné ruky se postupně přenášel na celé tělo. Ale poslouchal ji a podíval se na ni pokaždé, když se podívala ona.

"Podívej," řekla. "Podívej, stanice na tom už dělá. A na Pýše o tom už taky vědí. Kapitánka něco vymyslí, vsadím se, že nás v tom nenechá. Pyanfaré, rozumíš?"

"Pyanfaré přijít."

"To si piš. V pořádku, jo?" Omotala mu obvaz okolo paže a položila mu na něj ruku, aby si jej přidržel. Když pevně utahovala uzel, zamumlal něco v lidském jazyce.

Neměli překladač. Pásky do překladače -

- v ranci hader. A papíry taky. Ve vraku. Stejně jako Chur

"Hilfy - " Zesinal a oči upíral na východ z uličky. Otočila hlavu.

V rudě zbarveném dýmu se pohybovaly stíny, zastavovaly se a rozmlouvaly, černé róby tvořily hloučky a v nich se daly rozpoznat vysoké siluety se shrbenými rameny.

Tully se odsunul stranou, aby na něj nedopadalo světlo ze dveří. Také se pohnula, co nejopatrněji, posunula se až k Tullymu a objala ho, aby svou rudohnědou kůži zastínila jeho světlou pleť. Cítila, jak se Tully chvěje a ucítila, že také jí se při pohledu na kify svírá žaludek.

Nejraději lovili v noci a Tully - se svou bílou košilí, světlými vlasy a ještě světlejší pleť -

Pevně jej svírala rukama.

Všimla si, že konverzace před jejich úkrytem ustala a kifové se dali do pohybu.

Jeden z nich se zastavil a podíval se směrem k nim.

"Otevři ty podělaný dveře!" ječela Pyanfaré a pažbou pušky mlátila do průzoru strážnice, takže vyděšený mahendosat, který sektoru velel, se zmožil jen na vykřikování hrozeb za sklem. "Máme povolení od Nejvyššího!" řvala.

"Otevři ten sektor!"

"Auto - mati - ka," ozvalo se zaječení z intercomu, v obchodnické hatmatilce. Mahenská stanice. Polovina personálu se nikdy nenaučila ani lámanému jazyku obchodníků.

"Nejvyšší," zaječela na něj znovu, ve standardní mahenštině.

Ozvalo se zabřebentění. Tenhle mluvil dialektem.

Temnotu uličky, kterou začaly vyplňovat černě oděné, beztvaré stíny, rušilo jen matné osvětlení na stropě ve Výklenku dveří. Hilfy se postavila. Vzala Tullyho za zdravou ruku a pomohla mu také vstát, aby měl alespoň nějakou šanci.

"Utíkej, jestli můžeš," řekla tiše. Zřejmě si myslela, že pro něj udělá ve zdi díru. Rozuměl tomu. Kifové jim nechávali stále méně místa, a Tully se k ní přitiskl. Zkusí bojovat - s prsty bez drápů, bez sebemenší výhody, bez možnosti kifa třeba jen předhonit. A oni chtěli Tullyho živého. Nebylo o tom pochyb. "Mám drápy," řekla zadýchaně. "Ty ne. Utíkej, rozumíš?"

Kifové se přiblížili, stahovali obklíčení. "Neubližíme ti," řekl jeden z nich. "Dostala ses na nesprávné místo, mladá hani. Opravdu. Kdybys měla zbraň, použila bys ji, ne? Ale my nejsme vaši nepřátelé."

"Kdo?" Zjistila původce toho hlasu. Stál mezi kify v hloučku, vyšší a lépe oblečen než ostatní. Už také uhodla jméno a odsunula Tullyho, aby mu udělala před postupujícími kify trochu místa.

"Sikkukkut. Z Meetpointu. Pamatuješ se na mne, že, mladá Chanurová. Nepřeji si tě zranit, ani jednoho z vás. A nás je příliš mnoho. Pojď, buď rozumná."

Kifové postoupili, všichni najednou. "Běž!" zařvala na Tullyho, otočila se, prohnula a zamávala kifem, kterého chytila do drápů a hodila ho hlavou proti zdi. "Utíkej, proboha, utíkej -"

Výhled jí najednou zakryl černý plášť a mohla se rozhlédnout, až když z ní Tully kifa sundal a ona mu vyrazila mozek z hlavy. Kifské pařáty ale Tullyho uchopily za rameno a sevřely mu paži.

"Sakra!" vykřikla a pokusila se kifa dostat, ale dva jiní ji stiskli ruce a kifská paže jí drsně chňapla po krku.

Rachotící dveře odhalily pohled na chaos - záblesky rudých světél v povalujícím se kouři, který ventilátory nepřijaly, na tekoucí záplavy, na šílené poblikávání stroboskopu. "Bohové," zamumlala Geran. Střed té spoušti byl snadno patrný, trs bílých světél probleskujících kouřem, daleko nahoře v doku. Pyanfaré se rozběhla první, pušku v obou rukou. "Ne, počkej," volal mahenský úředník, který dveře otevřel. "Hani, muset počkat!" - Jenže s každým krokem se jí přibližovala Geran - lehkonohá Geran, jejíž sestra Chur v tom zmatku trčela.

Kouř proťal výstřel z laseru. Pyanfaré zvedla pušku a za běhu vystřelila. Geran také vypálila, nijak zručně, ale přesně. Další výstřely se ozvaly za nimi a mahenský úředník řval, aby se kryly.

Khym cosi vykřikl: vysoký strop zvuk zkreslil a zkomolil do řevu, při kterém tuhla krev v žilách. Kifové ukrytí vzadu za vrakem vypálili salvu provázenou oblakem dýmu, Pyanfaré uskočila a píchlo ji u srdce, když si uvědomila, že za ní běží Khym. Přesunula se, aby kryla jeho bezhlavý úprk.

On ale sklouzl za ni, zalapal po dechu a když do úkrytu dorazila Tirun, už bleskově mřil pistolí a hledal cíle. Geran a Haral se spolu s mahendosatem ukryli za hromadu plechových sudů hned vedle. Po spršce výstřelů se kolem nich rozprskly střepiny umělé hmoty a všichni tři se přikrčili.

Z protější strany přilétl příval střel a chvíli jim nad hlavami zvonily mraky projektilů: z dálky se ozval křik mahendosatů vyjadřující spokojenost, takže vystrčila hlavu. Hned se ale zase stáhla, protože střelba byla pořád prudká. Střely létaly na všechny strany, kolem vraku a nahoru do doku, směrem k nim.

Geran třikrát rychle za sebou vypálila od boku a Haral také přidala salvu. "To střelí mahenové!" vykřikla Haral, která ze svého výhodného postavení něco zahlédla. Pyanfaré se znovu odvážila vyhlédnout, zjistila, že palba míří opačným směrem a vyrazila z úkrytu k poslednímu sprintu k vraku. Za vrakem se někdo kryl a střelba mřila na opačnou stranu. Mahenové lapení v té spleti sebou trhli a haniové ukrytí za nimi se otočili se sklopenými ušima.

Ehrranové.

Pyanfaré mezi ně vklouzla, chytila jednu z nich za rameno. a zatímco dobíhal zbytek posádky, třásla s ní: "Kde je Chanurová?" řvala do jejich sklopených uší. "Kde je, sakra?"

Žena z Ehrraniny posádky ukázala na hani ležící na palubě a Pyanfaré se málem zastavilo srdce, když se Geran začala plazit ke své sestře.

"Kde jsou ostatní?" zaječela Pyanfaré, za ní se objevila velká hanijská ruka a chytila jednu z Ehrranů za vousy. "Kde jsou?" zařval Khym a Ehrranová divoce zagestikulovala rukou k celému doku.

"- běželi - běželi - někam tam -"

Pyanfaré ji s trhnutím pustila a zamířila k Chur.

Žila. Podepřely jí hlavu tak, aby neležela na palubě. Ránu, ze které vyteklo množství krve všude kolem, měla pevně zavázanou a ošetřenou lesknoucí se plazmou, která bránila dalšímu krvácení. Geran se nad ní skláněla, držela ji za ruku a vypadala víc než vyděšeně.

"Jak jí je?" zeptala se Pyanfaré.

"Bolí to," řekla Chur pro sebe a čelisti se jí sotva pohnuly. Oči se jí zúžily do nepatrných štěrbin. "Kde je Hilfy - Tully?"

"Nevíme. Kde se ti ztratili?"

Nepatrný pohyb hlavou. Pokusila se ukázat. "Vystoupili," řekla. Ale nenaznačila přesný směr. "Nevím."

Pyanfaré se ohlédla po ostatních, stojících poblíž. "Ten balík. Tully ho držel v rukách. Prohledejte ten vrak."

"Mám," řekla Chur zastřeně a ochablou rukou sáhla pod hlavu, zřejmě v deliriu, pomyslela si Pyanfaré, ale potom si všimla věci, na které Chur ležela. Chur se pokusila ji vytáhnout. Byl to Tullyho plastický sáček.

"Bohové," řekla Pyanfaré pohnutě. "Geran, zůstaň u ní. Nehni se od ní. Ambulance sem dorazí co nevidět."

"Kššti ne," řekla Chur. "Pýcha."

Pyanfaré to nejdřív nedošlo, ale potom ji uchopila za ruku. "V žádném případě tě tady nenecháme. Jasný?"

"Jasný," řekla Chur a nechala oči, aby se zavřely.

"Zůstaň u ní," řekla Pyanfaré Geran. "Najdeme je." Vstala, ale zůstala sehnutá, protože se ještě pořád střílelo. Odtáhla Tirun, Haral a Khyma k pozici mahenů. Jednoho z nich chytila za ruku a otočila. "Haniové. Viděls hanie?"

"Nebýt," řekl.

"Cizince?"

"Nebýt."

Pooděšla a proplétala se zmatkem, který působila přijíždějící záchranná vozidla. Nad její hlavou se přeřvávaly sirény PA. Evakuace, pochopila. Evakuace, evakuace, nebezpečí -

- odvážely všechny, kterých se to netýkalo. Doufala. Možná je jenom celý sektor po explozích poškozený. Z výkřiků v mahenštině a jakotu sirén se nedalo poznat nic. Zvedla hlavu, protože střelba ustala a zase se skrčila, když ji posádka stáhla dolů, ale už se nestřílelo.

"Myslím, že jsou támhle," řekla a sevřela Haral paži. "Dostaňte Chur do záchranky. Ať ji Geran nenechává samotnou. Za žádnou cenu."

"Rozumím," řekla Haral, otočila se a chystala se odejít, když najednou zůstala stát jako přibitá. Pyanfaré se otočila, aby se podívala a mezi záchrannými vozidly uviděla hanie, některé v černých kalhotách, jiné v modrých. První pohled jí dal naději, při druhém o ni přišla.

"Ayharová," odplivla si a vyskočila na nohy. "Ehrranová!" - protože ve skupince byla i Rhif Ehrranová. Zamířila k nim se smíšenými pocity vzteku a naděje. Vyhnula se nosítkům a požárníkům, kteří spěchali k vraku. Hanijské tváře se otočily směrem k ní, Ayhařina a Ehrranina především.

"Chanurová!" vykřikla Ehrranová a namířila si to k ní. "Bohové, Chanurová, vy jste to teda zvorala, co?"

Zpomalila a blížila se dlouhými kroky. Někdo ji chytil za ruku, ale vytrhla se.

"Kapitánko," prosila Tirun. "Nedělejte to."

Zastavila se. Stála na místě. A Ehrranová pochopila, že by se měla držet z jejího dosahu. Z jedné strany stála Tirun a z druhé Khym.

"Kde jsou?" zeptala se Ehrranové.

"Bohové jsou mi svědkem, že nevím," řekla Ehrranová a ruku držela na masivní pistoli, kterou měla po boku. Bylo jí vidět bělmo očí. "Sakra, Chanurová -"

"Spolupracujte trochu. Potřebujem, abyste nám pomohli hledat, po celejch docích."

Ehrranová nervózně trhla ušima, obrátila se a zvedla ruku, znamení svým. "Rozvíňte se. A pozor."

"Jdeme," řekla své posádce Pyanfaré. Dali se do pohybu.

Hilfy pohnula prstem, potom rukou, objevila, že je při vědomí a vzpomněla si na kify, protože všude kolem to po nich páchlo. Zkusila celou paži, obě paže, zhluboka se vyděšeně nadechla, otevřela oči a uviděla šedivý strop, holou ocel a světla. Vzpomněla si na náraz, který tak docela neslyšela, uvědomila si, že má do něčeho zamotané ruce a nemůže pohnout nohama - vrak - bohové -

Otočila hlavou a před očima se jí zaviřila mlha, mihla se světla a potom světlý bod a kifové, kteří se shlukli kolem něčeho, bílého na stole, něčeho bílého, co mělo velikost člověka.

Zvedla se, ale zadržely ji popruhy, které ji poutaly k podlaze. Ruce jí poutaly pokrývky, které měla ovinuty kolem sebe. Zaslechla, že zarachotily stroje a odtahované kryty a všechny ty zvuky jí připadaly známé. Všimla si, že kifové pohlédli vzhůru a vrátili se ke své práci. - Břink! Bum!

Zvuky lodi. Tak znělo povolování úchytného ramena. Kifové se drželi u stolu, na kterém ležel Tully a pokračovali v práci, když se najednou zvýšilo přetížení. Ozývalo se syčení a mlaskání kifštiny. Zavřela oči, zase je otevřela, ale noční mra nezmizela.

Pyanfaré se zastavila, rozhlédla se po vracích a rozstřílených světlech a přehodila si pušku na druhou stranu, protože slyšela někoho přicházet. Hanijská silueta rýsující se na světlém pozadí.

"Kapitánko," vykřikla Haral a ozvěna zvuk násobila. "Kapitánko -" její první důstojnice lapala po dechu, zastavila se a opřela o sloup jeřábu. "Harukk právě opustil dok. Vzkazují to mahendosatové..."

Neodpověděla. Nebylo co. Jenom si hodila pušku na rameno a rozběhla se do středu prohledávané oblasti, jakoby se tam dala najít nějaká pomoc.

???

Odešli. "Tully," řekla Hilfy. Přetížení bylo silné a špatně se jí dýchalo. Kifové odtud vypadli, zalezli se někam ukrýt a Tullyho nechali na stole, bez příkrývky, bez jakékoliv ochrany proti chladu. "Tully -"
 Nepohnul se. Už se nesnažila ho vzbudit, vzdala to. Počítala, že jsou z nejhoršího venku. Připravovali se na dlouhou akceleraci, na skok a chtěli, aby to jejich pasažér vydržel.
 Ale ona, ona byla v úplně jiném postavení. Řada kifů by si s Chanurovou ráda vyrovnala účty.
 Kam mířili? Představila si mapu. Nejspíš do Kefku. Do Kefku v prostoru kifů. Zvládnou to na jeden skok.
 Celá loď se otřásla. Zásah, svítla jí naděje, že někdo se nějak pokouší je zastavit. Ale přetížení se zvýšilo, citelně se zvýšilo. Loď odhodila náklad, a nejenom náklad: vzpomněla si, jak Harukk vypadal, když jej viděla v docích na Meetpointu - na štíhlé, zlověstné linie. To, co způsobilo otřes, byly falešné nádrže, Harukk se svlékl a obnažil tělo lovecké lodě, kterou ve skutečnosti byl.
 Teď už jej nic nedohoní.

"Jak je to dlouho?" zařvala Pyanfaré na posla a vysoký mahe o krok ustoupil.
 "Brzy před, brzy." Mahe si položil ruce na prsa. "Já posel, hani kapitán, dostat rozkaz spěchat, jít kancelář Nejvyšší dát mně stejně, říci přivést vás."

Pyanfaré švihla rukou jen tak do vzduchu, otočila se a uviděla za sebou Rhif Ehrranovou.

"Tak co, Chanurová? Máte nějaký skvělý nápad?"

"Kdybyste netrčela tady dole v doku, neodešla z jediné lodi, která by byla schopná je pronásledovat, nenechala ji bez posádky, cvoku pitomej -"

"A co bych měla dělat? Pronásledovat loveckou loď do Kefku? Vy jste cvok, Chanurová. Podám o tom podrobnou zprávu. Pište si, že podám."

"Py, ne!" Byl to Khym, kdo včas napřáhl ruku a zastavil ji, takže to už nemohla udělat rozběsněná. Vzpřímila se a podívala se na Ehrranovou, jejíž posádka postoupila vpřed, aby chránila svoji kapitánku.

"Kapitánko," vložil se do toho mahe. "Kapitánko, Nejvyšší chtít vidět, rychle, prosím rychle. Mít auto."

Hodila pušku Khymovi, otočila se a následovala mahe přes špinavou palubu. Všimla si, že s ní jde Haral a Tirun a že Khym pospíchá, aby je dohonil.

"Chanurová," řekl hanijský hlas a z boku se vynořila statná hani. "Chanurová -" Banny Ayharová ji uchopila za ruku a snažila se ji zastavit.

Odhodila ruku stranou. "Běž mně z cesty, Ayharová. Běž Ehrranové lízat paty."

"Poslouchej, Chanurová." Ayharová ji teď paží sevřela silou a do cesty se postavila svým mohutným tělem. "Je mi to líto. Promluvíme si?"

Ztuhla a upřela pohled do široké tváře Banny Ayharové.

"Najala si tě?"

"Ne."

"Tak kdo?"

"Podívej, Chanurová -"

Pyanfaré kolem ní prošla.

?9?

Výtah je vyvezl tam, kam se měli dostat Tully a Hilfy, do střechových horních pater. Když se objevil hlouček zakrvácených haniů ozbrojených puškami, se kterými šel dokonce muž, strážce znervózněly.

Ale dveře se před nimi otevíraly bez řeči. Jedny za druhými, v kšštijském utilitárním slohu, z šedivé oceli, ostrým zabezpečením a rozestavěnými strážemi.

Hvězdy a tma: při vzpomínce na kifskou loď v doku na Meetpointu přestala Pyanfaré vnímat předměty před sebou.

Štíhlá, smrtónosná, rychlá loď směřující do nejzazšího koutku prostoru Kššti, před skokem se stále více přibližuje rychlosti světla. Vždy zamířila tam, kam jí naznačil strážný nebo tam, kde se před ní rozestoupily dveře.

Poslední je zavedly do tmavé místnosti rozdělené plastikovou přepážkou, za kterou se rozlévalo fialové světlo. Na bílé osvětlené straně stál stůl a za ním dva mahendosatové. Na fialové straně se rýsoval hadovitý tvar, který se neklidně vlnil a pohyboval za sklem, které sahalo do výše pasu.

Tc'a. Šok z pohledu na toto stvoření, které dýchalo metan, ji přiměl, aby znehybněla. Bariéra vypadala až příliš křehce a haniové byli zvyklí je vidat pouze jako nejasné předměty na videu. Pohled na detaily vytvářel dojem bezprostřednější než skutečnost - vrásčitá, měkká kůže zlatavě fosforeskovala a pětice očí velikosti pěsti obkružovala trojitá ústa nebo snad čidlo. Jazyk nepřetržitě kmital. Tělo se vlnilo sem a tam, typický pohyb tcaů.

"Vážená kapitánko." Promluvil Hlas, nezvykle tlumeně. "Představuji vám Nejvyššího Toshena - esetena, velitele této strany Kššti a Nejvyššího T'om'm'mua, velitele metanové strany."

"Ctihodní," zamumlala Pyanfaré. Tc'aovi samotnému příslušel plurál, a to několikrát za sebou. Bohové at' pomáhají psychologům. Neurčitý hadovitý tvar se přivlnil blíže a zkroutil se, aby svými pěti oranžovými očima viděl přes sklo.

Ozvalo se zakvílení, pětihlasé, řízené mozkiem skládající se z mnoha částí. Monitor pod sklem zobrazil zářící matici:

TCA	TCA	HANI	HANI	MAHE	KIF	KIF			
CHI	CHI	ZŮSTAT		ZŮSTAT	ZŮSTAT		JÍT	JÍT	
JEDNOTA		JEDNOTA		HNĚV	HNĚV	HNĚV	JÍT	JÍT	
ZŮSTAT		ZŮSTAT		ZŮSTAT	ZŮSTAT		ZŮSTAT	JÍT	ZPRÁVA

"Děkuji Nejvyššímu tcaovi. Jaká zpráva?"

"Kifové." Nejvyšší mahe pomalu vstal od stolu, jeho oděv se tak urovnal do příslušných tvarů - ve srovnání s vzhledem Nejvyšších jinde byl oblečen neobvykle stroze. Napřáhl k ní ruku s papírem a ona si jej vzala. "To přijít," řekl

Nejvyšší osobně, nikoliv přes Hlas "z Harukku. Všechny tři kifské lodě vyrazily. Máme dvě mahenské lodě pronásledovat."

"Budou střílet?"

"Nestřílet."

Na okamžik ji přepadla(hrozivá pochybnost, jestli by přece jenom neměli, bez ohledu na rukojmí. Nebo spíš právě kvůli nim. Kdyby je pronásledovala Pýcha - rychle tu myšlenku zahнала. Rozevřela papír.

Lovkyně Pyanfaré, četla. Když víš, odkud vane vítr, měla bys rozprostřít síť. Moje přinesly štěstí nám oběma. Pokud by tě tvoje sfik nutilo se se mnou setkat, Mkks je neutrální půda. Tam si můžeš přijít pro to, co ti patří.

"Má je," řekla k ostatním. Podala papír Haral. Mkks. Ve Sporných územích. Ne Kefk v prostoru kifů.

Aby mohla dosáhnout na návnadu.

"Udělám rozkaz," řekl Nejvyšší, "lodě mahenů sledují ten kif. Jít do Mkks. Zkusit vliv."

"Vliv. Jaký vliv, když kif dostal to, co chtěl?"

Nejvyšší udělal nepatrné odmítavé gesto. Pyanfaré tam stála, v uších cítila tlukot svého srdce a ani trochu nevěřila. Nevěřila, že by jejich a mahenovy zájmy mohly být společné.

"Pronásledujete ten kif?" zeptal se Nejvyšší. "Nebo poletíte na Maing Tol?"

Která možnost mi spraví loď, Ctihodný? Nahlas to ovšem neřekla. Pohlédla ke sklu, za kterým tca sklouzl dolů a svým vlněním vytvářel náhodné obrazce. Pohledem se vrátila k mahendosatovi v róbě askety. "Máte nějaký návrh?"

Nejvyšší sklouzl do mahenštiny.

"Hanijská kapitánko," řekl Hlas. "Kifové mít přísloví říká, že výsledek získat ze zmatku jiných. Možná ne plán. Možná mít jiný motiv. Tento Sikkukut -" Hlas přenesl váhu na druhou nohu a ruce si složil za sebou. "Promiň. Nemít vhodné hanijské slovo. Hatonofa. On hledět stát se číslo jedna."

"Znám to slovo. Toho kifa neznám. Nikdo nemůže znát kifa, jenom jiný kif."

Další výměna mezi Hlasem a Nejvyšším.

"Nejvyšší," řekl Hlas, "chce vyjádřit delikátně toto. Přiznávám, že já nevím jak říct."

"Řekni to normálně. Zdvořilosti si přimyslím."

"Ptá, co jiného mít ten kif chce."

"Nevím."

Tc'a vydal zvuk.

CHI	TC'A	HANI	HANI	KIF	KIF	KIF			
ZŮSTAT		VARUJI	DATA	DATA	CHTÍT	DOSTAT		CHTÍT	
TC'A	KŠŠTI	MKKS	MKKS	MKKS	KEFK	AKKT			
BÁT	VARUJI	ZEMŘÍT	ZEMŘÍT	VZÍT	VZÍT	VZÍT			

"Informace," přeložil Toshena - eseteno.

"Co znamená to Kefk a Akkt?"

Obrazovka ztmavla a nic se nedělo.

"Co to znamená?" zeptala se mahe.

"Není jasné," Nejvyšší přešel k obrazovce a položil na ni dlaň. Přítel tca ne vždy jasný. Varuji vás. Musím vás varovat Posádka - již práce opravit loď. Kam jít?"

Kousala si vousy. "Dvacet hodin."

"Možná udělá rychleji."

Obrazovka se opět rozsvítila. Plaz zakvílel.

CHI	TC'A	CHI	KNNN	HANI	HANI	MAHE			
TC'A	HANI	HANI	HANI	STEJN	JIN	JIN			
KŠŠTI	KŠŠTI	KŠŠTI	KŠŠTI	KŠŠTI	KŠŠTI	KŠŠTI			
MKKS	MKKS	MKKS	MKKS	MKKS	MKKS	KŠŠTI			
VIDĚT	VIDĚT	VIDĚT	VIDĚT	JÍT	ZEMŘÍT	ZŮSTAT			
NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ	HROZBA		NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ
NEBEZPEČÍ									

"Jaká hrozba?" zeptala se Pyanfaré. Matici bylo možné číst kterýmkoliv směrem. Počítač ji vytvářel pouze z harmonické složky a žádná posloupnost nebyla jednoznačná.

"Knnnové? Kdo z haniů zemře? Teď nebo později?"

Tc'a ustoupil od skla.

VYHNOUT		VYHNOUT		VYHNOUT		VYHNOUT		VYHNOUT	
VYHNOUT									

"To je odpověď nebo reakce?"

Tc'a sjel dolů a zavlnil se. Zpod skla přihopkal chi, ranec kmitajících tyčí velikosti hanie, který ve fialovém světle fosforeskoval. Vyšplhal se po tcaově zvrásněné straně, přísál se a občas se (neuroticky) zatřepal (jako magor).

Údajně šestý inteligentní druh Jednoty. Nebo symbiont tcaů. Jak to vlastně je, nikdo nevěděl.

NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ		NEBEZPEČÍ	
NEBEZPEČÍ									

"Klid, klid." Nejvyšší mahe zvedl ruce proti fialové záři a otočil se proti světlu. Uši měl sklopené. Obklopovala jej aureola světla a beztvářá silueta se ztrácela ve stínu.

"Jeden vyrazil z Meetpointu," řekla Pyanfaré. "Knnn. Taky tca. Byla to pěkná mela. Něco takovýho sem neviděla."

"Knnn přijít, odejít. Nikoho neptat."

"Chcete říct, že může být tady."

"Záležitost knnnů. Nemluvit to."

"Zajali lodě s lidmi."

"Nemluvit to!" Nejvyšší, nyní úplně ve stínu, se k ní otočil.

Zastříhala ušima, pomalu se nadechla a zvedla hlavu. "Omlouvám se." Znovu se nadechla, ještě pomaleji. Vzduch jakoby ztěžkl. "Raději půjdu, Ctihodný."

"Kam půjdete?" zeptal se Nejvyšší. "Do Maing Tol? Do Mkks?"

"Nechcete mi říct kam?"

"Já říkám, vy neposlouchat, že?"

Žádný hlupák. Ani náhodou.

Ale taky nevěděl - když si dala dohromady vyslovené i nevyslovené - co všechno Zlatozub naplánoval a uskutečnil. Informace sem ještě nedorazily a osamělá hanijská loď je zřejmě první vlaštovka. Nebo v Maing Tol neměli důvěru k bezpečnostním opatřením na Kššti.

Slupka v slupce a pod ní další slupka. Když chcete chytit hada za ocas, musíte vědět, který konec to je.

"Mám rozkazy," řekla Pyanfaré, "od mahe, který mi dal tuhle práci. On mi věří. A vy?"

Nejvyšší cosi řekl, ale Hlas to nepřeložil, jenom se otočil a zíral na T'om'mua. Jenže tca a chi měli jiné starosti - chi kroužil svými končetinami kolem tcaovy kůže. Možná spolu mluvili. Nikdo, kdo dýchal kyslík, to nevěděl.

Mahe se opět otočil. "Jdete tam, kam vyberete. Nemám účet, žádný poplatek za dok. Kššti dává."

"S vděčností."

Mahe zdvořile zkřížil ruce. Tc'a T'om'mu - byl stále zaneprázdněn.

"Bolí to," zamumlala Chur. Když se na ně dívala, jak se shlukly kolem její postele, oči se jí vyjasnily. "Chci -" Dalším slovům nebylo rozumět.

"Ty sedativa jsou pěkně silný," řekla Geran a naklonila se z malé židličky, na které seděla vedle postele, aby sestře pročísla hřívu. Pyanfaré si zavěsila ruce za pásek a přikývla. Novinky sdělily Geran ještě za čerstva, znala už také obsah zprávy. "Mají tady dobrý vybavení. Jejich doktoři mají pořádnou praxi."

Měl to být vtip, ale vyzněl dost zoufale. I když měla oči zavžené, vyloudila Chur na rtech úsměv, stejně nucený jako vtip. "Dostaňte mě odtud, kapitánko. Podělanej blbej přístav."

"Odpočiň si." Pyanfaré se nad ní naklonila a stiskla jí paži. "Slyšíš? Vratíme se."

"Kde je Hilfy? Tully?" Chur otevřela oči a pohled měla mnohem jasnější, než čekaly. "Kde jsou?"

"Děláme na tom."

"Sakra." Chur se zavrtěla, pohnula celým tělem. "Kde jsou?"

"Spi. Nesmíš se takhle hýbat."

"Něco se podělalo."

"Chur." Geran natáhla ruku a chytila ji za paži. "Kapitánka musí něco zařídít. Vyspi se."

"V mahenským pekle. Máte zprávy?"

Nedalo se to ututlat. Ne před Chur. Sotva. Krevní tlak by jí stoupal a stoupal. Byla by z toho úplně vedle... "Mkks," řekla Pyanfaré. "Kifové je dostali oba. Ten Sikkukkut. Chce prý udělat obchod. Chce, abysme se s ním potkaly v Mkks."

"Bohové."

"Poslouchej." Silně Chur sevřela ruku. "Poslouchej. Máme šanci. Mahendosatové nám pomůžou. Dostanem je nazpátek. Oba."

"Necháte to mahendosaty udělat."

Zaváhala s odpovědí. Podruhé to vzdala a řekla pravdu. "Haral a Tirun a já. Zvládnem Pýchu. Oni ji opraví."

Churiny uši se sklopily až na polštář. Zavřela oči. "Slíbilas to."

"Nejde to. Teďka to nejde."

"Tak zítra. Přijdu. Na loď. S Geran."

"Budeš odpočívát."

"Ehmmmm." Chur svižně otevřela oči. "Stačí to zaplácnout. Skok v pohodě vydržím. Kapitánko."

Pyanfaré poodstoupila a její oči se setkaly s Geraninými.

"Uvidíme se na lodi," řekla Geran.

Pyanfaré sklopila uši. "Poslouchej." Položila Geran ruku na rameno a odvedla ji stranou.

"Zvládnem to, uděláme, co budem moci. Tohle je odporný místo. Zůstaneš s ní?"

"A copak?"

Bez lodi. Dvě ztroskotané hani. Nevěděla, co na to říci.

"Tak zatím," řekla Geran.

Kdyby tady zůstala jedna hani, nebylo by to o nic lepší. Chur bez Geran. Nikdy nebyly jedna bez druhé a ani je nenapadlo, že by mohly být. Přišlo to jako závěrečný šok, se kterým rozum nic nenadělal.

"Tak zatím." Nechala ruku klesnout a otočila se k Tirun a k Haral. Pušky už neměly. Nechaly je venku u nervózního stšovského doktora a potom se šly vydrhnout do koupelny. Přesto se kolem nich pořád táhl zápach kouře. Kouře a silného mýdla. Z toho pachu se jí zvedal žaludek. "Pojďme, bude lepší, když ji necháme odpočívát. - Chur. Moc si to neber, slyšíš? Dáme to do pořádku. Věř nám to."

Usnula, napadlo ji.

"Kapitánko." Geran se ohnula k posteli a vytáhla bílý plastický sáček. Umytý, protože Chur jej měla pod hlavou. "Je to tam. Balík je netknutej."

"Hm." Vzala si bílý balíček k sobě a zastrčila jej pod paži. Křivě by pro něj vraždili, vyhladili by celou stanici, jenom aby ho dostali - pokud by se to dozvěděli. Ani velitelé stanice o něm neměli tušení. Když se to tak vezme, moc toho nevěděli. "Poděkuj jí, jo?"

Podívala se nahoru a dozadu. Stál tam Khym. "Nezmínila ses o mně - když jsi mluvila k posádce na cestu do Mkks." "Khyme -"

"Můžu nosit věci. Můžu drhnout kuchyň. Posádka bude mít volný ruce. Je to tak?"

Ozval se obranný instinkt. A potom se před ní objevil obraz. Khymova ruka mezi ní a Ehrranovou. Khymův rozum pracoval dál v situacích, kdy její selhával.

"To bylo dobrý," řekla, "to v docích." Prošla kolem něj a jemně mu poklepala na ruku.

"Kapitánko."

Už ne Py... Ohlédla se a všimla si, že zuří a cítí se dotčeně.

"Bohové, přece mně takhle neodbudeš!"

Stála tam a přemýšlela, co vlastně řekla nebo udělala.

"Jsem utahaná," řekla. "Promiň."

Neodpověděl, na nic se nezmohl.

"Jestli chceš jít taky," řekla, "tak, sakra, pojď. Nech se zabít s ostatními. Spokojenej?"

"Díky," řekl neurčitě. Nepřátelským tónem.

Otočila se a odešla. Když začínal mít špatnou náladu, bylo to to nejlepší, co mohla udělat. Bohové ať mu pomáhají. Cvkovi.

Měl rád Hilfy, v tom to bylo. Doléhalo na něj stáří a zbláznil se do představy dcery, protože se mu vybavovala jeho vlastní. Jejich. Tahy. Která ho nikdy nebránila proti jejímu bratrovi. Hilfy ho respektovala. Oslovovala ho na Khyme. Chystala věci speciálně pro něho a rozmazlovala ho tak, jak na to byl zvyklý.

Sakra.

Došla do kuchyně, prohrábla skřínky a naházela do vařiče gfi. Cítila, že má slabá kolena. Ještě se nebyla umýt, kromě toho vydrhnutí v nemocnici. Teď už se jí nechtělo, sháněla jenom něco k zakousnutí.

Na můstku položila sáček na pult, protože neměla to srdce, aby jej zařadila mezi osobní věci. Vytáhla zevnitř balíček a zkontrolovala jeho obsah.

Neporušený. Zmačkané papíry. Nahrávky uzavřené v obalu. Dala to všechno do bezpečnostní schránky a zamkla ji na kód.

Ze zádi se ozvaly hrůzostrašné zvuky a rozduřily plášť lodi. To se do práce pustily řezačky a začaly pomalu oddělovat ocasní část. Odstřihávaly třetinu délky Pýchy a nosnou konstrukci probíhaly mohutné otřesy. "Py. Kapitánko."

"Mám ti to nachystat?" nabídl se Khym, který přišel za ní. "Posaď se, Py."

Napřáhla ruku, aby práskla s víkem vařiče. Opatrně je spustila a prohlížela si jeho vemlouvavý výraz. "Kuchyň je tvoje."

"Kolik toho tam dala?"

"Jeden."

Pár jich tam přidal a v tichosti si hleděl svého. Získal tak svoje místo a jestli to tím posádce usnadní, k něčemu to bude. Všechny práce na ocasní části se lodi nesly jako vzdálený řev.

"Py." Nabídl jí šálek a ona si jej vzala. Nalil ostatní, zakryl je víčky a chtěl je odnést Tirun a Haral.

Vtom Haral vešla, vykoupaná, modré kalhoty ještě mokré, hřivu a vousy zkroucené. V ruce měla papír. "To je moje?" zeptala se na gfi a papír položila před Pyanfaré. "Tohle přišlo."

Pyanfaré si papír prohlížela. Zamyšleně usrkávala gfi. Ehrranina Bdělost. Kapitánka Rhif Ehrranová, vyslankyně hanů, Nedomknutelná, Chanuřině Pýše, kapitánce Pyanfaré Chanurové, velitelské lodi společnosti Chanur:

Tento dokument je oznámením o vznesení stížnosti za pontšení Stanov, a to oddílu 5: vědomé nerespektování zákona, oddílu 12; pronájem lodi, oddílu 22: nezákonný náklad, oddílu 23: nezákonné ozbrojování, oddílu 24: použití zbraně, oddílu 25: činnost porušující zákonné smlouvy, oddílu 30:...

Podívala se za Khymem, který vyrážel na pochůzku.

"Zapomněli na nezákonný vstup do systému."

Haral se krátce, suše zasmála a posadila se. Pýcha se otřásla po nárazu, který přišel ze zádi a humor se nějak vytratil.

"Odpovíme na to?"

"Aspoň bude co dělat." Zhluboka se nadechla. "Vyspi se, odpočiň si a vynes kurs. Budeme spoléhat na to, že nás odtud dostanou."

Haralín pohled zamířil na hodiny. Ani ona neodolala.

"Tully," zamumlala Hilfy. Přetížení trvalo.

V nose jí při každém nadechnutí zabublalo; musela jí někde vevnitř prasknout céva a k jednomu utrpení se přidalo další. Rány pulsovaly bolestí a možná i krvácely, ale nedalo se to poznat, protože pokrývky, ve kterých byla zabalená, by všechnu krev vsákly.

Tully byl pořád mimo. Pravidelně k němu mluvila, aby věděl - kdyby se náhodou probudil - že je s ním přítel.

Neodpovídal. Možná mu k ruce přilepili ampulku s drogou, aby ho udrželi v klidu. Nebo se možná jenom nemohl probudit. Instinktivně se jí chtělo křičet o pomoc, ale jiný instinkt jí říkal, co by potom přišlo a nutil ji, aby byla zticha a nechat ho být.

Chystali se ke skoku. A kdyby se probudil, vyděsil by se. Jakmile obrátila pozornost k sobě, uvědomila si, že se taky bojí. Nezbyvalo než doufat, že je pronásleduje jedna nebo dvě lodi, které znenadání, ještě před skokem, vystřelí a

vyřeší tak jednou provždy jejich problém.

Mysli na cokoliv, jen ne na místo, kam letíte.

Mysli na Pyanfaré, která teď zřejmě dává co proto úřadům na stanici a říká jim, co mají dělat. Ta myšlenka ji dodala novou nadějí. A Haral - představila si Haral, jak sedí na židli s odřeným polstrováním, jenom tak se otáčí a je naprosto klidná. Nic ji nedokáže vyvést z míry, ani taková chyba, jakou provedla tenkrát na své první cestě, a na kterou málem doplatily.

Mám to dát do pořádku? zeptala by se Haral.

Bohové, přála si, aby Haral mohla.

Tah zničeho nic odumřel, prostě se ztratil v náhlém inerčním přesunu, při kterém se jí roztančil žaludek.

Příprava na skok.

"Harukk je pryč," řekla Tirun, když dostaly zprávu. "43 světelných minut od středu stanice. Pronásledující loď vyslala zprávu. Skok provedli... asi před hodinou patnáct."

Časové zpoždění, chtěla Tirun říci. Byla v tom doba potřebná k tomu, aby scan lodě zachytil a vyslal informaci a předběhl o pár minut maják.

Pyanfaré přikývla a dál pracovala na vynášení kursu, ale dokud nedostanou údaje ze svých nových přístrojů, bylo to víceméně k ničemu. Musí počkat, až to bude hotové.

Až.

"Potvrzení vektoru na Mkks."

"Hm." Roztřásl se jí ruce. Uvolnila si drápy, několikrát je vytáhla a zatáhla, zapnula pohon židle a otočila ji. Potom si prohlížela, jak postupují práce na zádi, kterou sledovaly kamery z pozorovací kopule. Při pohledu na Pýchu, které chyběly známé tvary, se uvnitř otřásla. Chystali novou pohonnou jednotku. Nasadí ji z tlačné lodě. A spojit ocas s hlavní částí lodě, to je jenom začátek, hrubá práce, která má rozdělené, drsné plochy připravit na svařování. Tam, kde ve skupinkách čekali na příjezd nové jednotky, vypadali pracovníci v těžkých oblecích jako roje jisker nebo hejna hmyzu. Servisní frekvence neumlkala, neustálé praskání přehlušovalo chiso, mahenský žargon, kterým se mahendosatové, hovořící desítkami různých jazyků, mezi sebou mohli dorozumět a kterému se naučili snáze, než obchodnické hantýrce.

"Jdu si trochu odpočinout," řekla. Padla na ni tíže všech posledních událostí. Vstát ze židle a sejít dolů chodbou jí potom připadalo jako neuvěřitelný výkon.

"Kdyby bylo potřeba, zavolej Haral."

"Provedu," řekla Tirun. Žádná otázka nebo náznak zjišťující, co nebo jak budou dělat.

Byla za to vděčná.

Časové dimenze se najednou změnily. Mohla teď odpočívat, protože díky hypersvětelné kompresi je od Harukku dělilo několik týdnů. Z jejich hlediska se všechno přeruší a nezačne dřív, než se ponoří do gravitačního dolu Mkks.

Minimálně dva týdny, na které se všechno zastaví. Nepoznají bolest. Nebo strach. Nic, dokud se nevyonoří.

Jenže Tully potřeboval prášky, aby přečkal změny přetížení, potřeboval je stejně jako stshové. Třeba to kifovévěděli.

Třeba jim záleželo na tom, aby z toho nezešílel.

Pro něho by ale možná bylo lepší, kdyby zcvokl.

Najednou se vzbudila a chytila se okraje polokoule, ve které spala a zjistila, že nepadá, i když srdce buší jako o závod ji v tom utvrzovalo. Převrátila se a podívala na hodiny, rozsvítila světlo a zapnula intercom. Neslyšela žádné rány. Tak to ji vzbudilo.

"Mústek, sakra je 0400!"

"Rozumím, kapitánko." Haralin hlas. "Nic se neděje. Chtěly jsme vás nechat spát."

"Ehmmm." Opřela si loket o okraj postele. "Dali tam už ocas?"

"Teďka svařují."

"Nestihnou to."

"Jejich technici už dělají na panelech. Makají."

"Bohové." Nechala hlavu klesnout na paži s pocitem, že na ni včera spadla zeď a pár cihel na ní ještě leží. Zase ji zvedla. "Jak je Chur?"

"Volala Geran a říkala, že je v pořádku. Obě se trochu vyspaly."

"Hm. Dobrý."

"Měly jsme hovor z Bdělosti. Dostaly náš papír. Ehrranová je vzteky bez sebe."

"Fajn."

"V kuchyni je nachystanej plnej hrnc čehosi."

Žaludek o sobě dal okamžitě vědět. "Dobrý." Přejela si rukou přes obličej a protřela si oči. "Už jdu."

Vypnula intercom, převalila se, posadila na okraj postele a snažila se přesvědčit nohy, aby ji poslouchaly.

Bohové, Hilfy. Tully. Tohle jí zase dodalo. Balíček v bezpečnostní schránce. Obrisy Tt'om'm'mua vlnící se ve fialovém přísvisu za sklem a vedle něj mahendosat (neptejte se na knny). Mahendosat spravuje životně důležité funkce její lodě a na druhé straně jeho neschopnost umožnila kifům, aby si dělali, co chtěli.

Neschopný? Velitel Kššti a nedokázal by to zařídit líp? Podobná podezření ji dusila půl noci, objevovala se při vzpomínce na sny, ve kterých se v příšeří místnosti skrývají kifové. Nebo na jemná spojení ve vzpěře, při jejichž spojování nějaký mahenský technik pečlivě provede jednu chybu za druhou, aby se na přístrojích objevil chybný údaj.

Bohové, co kdyby -

Z takových co kdyby by taky mohla zmagořit. Třeba z toho, že ji Zlatozub od začátku vodí za nos. Nebo že třeba Bdělost je v právu - hájí zájmy haniů. A Chanurová je třeba na špatné straně a za chvíli se v mahenských intrikách stane postradatelnou.

Nebo si začnou myslet, že je zrazuje.

Vstala, osprchovala a skromně se oblékla - staré kalhoty, které si nechávala na hrubou práci. Jenom obyčejné náušnice, takové, jaké nosily všechny astronautky.

Khym vypadal podobně, v kalhotách, které zažily rvačku na Meetpointu a už nikdy nebudou vypadat tak, jako dřív. Potkal ji v kuchyni s šálkem gfi a hrncem přiliš okořeněného čehosi. Ani jako kuchař za moc nestál. Dělal ale svoji práci a na tuhle břečku neumřou.

"Dobrý," řekla, aby ho potěšila a zároveň s tím se jí v hlavě vynořila nepěkná myšlenka, že vlastně nezáleží na ničem, kromě Mkks. Zítra. Jejich zítřek a jejich další zítřek, až se vynoří na druhé straně skoku.

Jaký náskok může získat lovecká loď, jako je Harukk a jemu podobní? Několik dní před Pýchou v nejlepší formě. Harukk bude v přistavu v Mkks alespoň týden, než přijde jejich pozítří a bude jim taky ještě trvat než se dovlečou do doku v Mkks a podobné nesmysly. Pokud se tam vůbec dostanou.

Otřásla se, spolkla poslední překořeněné sousto a spláchna je gfi. Přes veškerou snahu jí klesaly uši. Narovнала je.

Podívala se po Khymovi. "V počítači je seznam postupů," řekla mu. "Kontrolní seznam."

"Mám ho," řekl a rozbalil na pultu papír. Bohové, to je ale výkon. Pustila celou věc z hlavy, vstala a odešla.

Možná - možná se kifové v případě Hilfy budou držet zpátky, aby ji jako návnadu co nejvíce využili. S Tullym je to jiné.

Jiné. Jiné, protože mají šanci z něho dostat všechny informace o lidstvu a mají na to týden. Když poprvé padl kifům do rukou, uměl jedno dvě slova a několika dalším rozuměl. A kifové na to vůbec nepřišli.

Ted' dokázal poskládat větu v hanijštině. A Sikkukut mluvil plyně.

"Kapitánko," promluvila Haral, když vstoupila na můstek. "Mám dotaz od šéfa montáže. Žádají o přístup ke vzpěře zevnitř. Řekla jsem jim, že můžou. Otevřu jim dolní palubu."

"Ať dolů postaví bezpečnostní službu." Při pomýšlení, že se Pýchou budou jen tak procházet vetřelci, jí málem povolíly nervy. Ale neměly personál. Neměly. Žádný.

"Další věc," řekla Haral. "Okolo 0300 se při poslední hlídce objevil frachťák, který mířil do 29. Náš scan nefunguje.

Jenom se objevil a zablikal na výstupu stanice, v zóně jedna. Myslela jsem, že nestojí za to tě budit, ale dotázala jsem se stanice. Identifikovali ho jako Eishait a prohlásili, že se sem dostal v době, kdy byl zmatek kolem Harukku a bezpečáci ho nedali na scan. Ptala jsem se Prosperity. Mají scan vypnutej. Jsou taky daleko za horizontem, aby bylo něco vidět kamerama. Zkusila jsem se spojit s Bdělostí, s prominutím -"

"Co se dalo zachytit?"

Haral slehly uši. "Bylo řečeno doslova, že nemají oprávnění podávat informace. Navrhla jsem vzbuzení kapitánky. Bylo mně navrženo, abych vzbudila tebe."

Pomalu a zlehka se nadechla, potom se opřela o hranu pultu vedle dveří.

"V tom okamžiku," řekla Haral, "mu byl povolen vstup do doku a mě napadlo, že tak rychle se s tím nedalo nic dělat.

Kancelář velitele stanice se drží historky, kterou jim napovídala Eishait. Zavolala jsem na Prosperitu a požádala je, jestli by se někdo z nich nemohl tím směrem podívat."

"Mělas mě sakra vzbudit."

"Prosperita souhlasila. Tvrdily, že dole se to hemží bezpečákama. Nemohly projít. Naši pracanti se tam vzadu vůbec nezastavili, vůbec se o tu loď nezajímali, když přistávala. A v intercomu se neozvalo nic kifsky. Řekla bych, že je to mahenskej lovec."

"To není od stanice hezký, že nám nic neřeknou. Nemyslíš?"

"Nelíbí se mi to," řekla Haral. "Celý tohle odporný místo se mi nelíbí." Každou chvíli obracela oči k zádi a samozřejmě sledovala postup oprav. Otočila se. "Pořád ještě chceš, aby vchod hlídali mahenský bezpečáci?"

Snídaně jí v žaludku ztěžkla. "Ať to převezmou. Nikoho jinýho nemáme. A zaznamenej ty hovory."

"Jsou zaznamenaný." Haral zapnula pohon židle, otočila se na ní a navázala spojení se stanicí. "Centrála Kššti, tady důstojnice na můstku Chanuřiny Pýchy... Spojte mě s bezpečnostní službou v docích."

Pyanfaré ustoupila od pultu a podívala se doleva, odkud se mátožila napůl spící Tirun a zdvořile kývla hlavou.

"Dobrý ráno," řekla k Tirun. "Chur se daří dobře. Vem si něco k snídani."

"Hm," řekla Tirun a šla, se slepou důvěrou. Za krátkou chvíli měly otevřít zámek k dolní palubě.

Pyanfaré se v operační místnosti na můstku posadila na Tirunino místo a najednou si uvědomila váhu pistole, která se jí houpala po boku a bouchala ji do nohy. Začala zamykat dveře, výtah převedla na otevírání pomocí klíče nebo ovládání z můstku, uzavřela všechny přístupy s výjimkou těch, které budou pracovní skupiny bezpodmínečně potřebovat, aby se dostaly k nejdůležitějším jednotkám Pýchy.

"Jdou sem bezpečáci," oznámila Haral.

???

Mahenští dělníci chodili sem a tam, občas se ozvalo pleskání bosých nohou, černé a hnědé postavy spěchaly po dolní palubě; dělníci nosili tohle nebo támhleto, podle toho, co technici potřebovali - skuteční mahendosatové, přesvědčila se Pyanfaré. Přišla si dolů prohlédnout obličej, posoudit reakce a pohled na ně ji přesvědčil. Uklidňovala ji rychlost jejich práce a překvapivě uctivé reakce.

Když šla na obhlídku operačních místností, ve kterých pracovali technici, někteří jí poznali podle modrých kalhot a dalších věcí. Nahoře na zádi tlačná loď opatrně posunovala na místo první panel stabilizátoru a mahendosatové chystali vzpěru, do které měl zapadnout.

Namísto devadesáti panelů, které měl starý stabilizátor, měl na šířku sto deset a vypadal neskutečně obrovský. Stará pohonná jednotka by to nezvládla. Stará jednotka, srdce Pýchy, už zmizela v tlačném zařízení a novou jednotku, mahenskou, právě montovali ke slitinové páteři lodi a zdvojovali vzpěry - jakoby amputovali část jejího těla a chtěli ji nahradit nějakou směšnou novou součástí. Pozorovala, jak od okraje panelu odletují roje jisker a temná plocha

panelu se při otáčení tlačné lodi leskne. Po zádech jí přeběhlo zamrazení - co když budou mít potíže s telemetrií, co když spolu systémy nebudou spolupracovat a způsobí to další zdržení, přes všechna ujištění Hlasu. Tirun na horní palubě prováděla další a další výpočty a už potřetí, tentokrát pěkně kysele, se dotazovala na přibližné parametry jednotlivých zařízení. "Udělat brzy," odpověděl vedoucí pracovní skupiny, "dát součástky." A když Tirun protestovala: "Muset žádat bezpečnost uvolnit ty informace."

"Dobří bohové!" zařvala Tirun do intercomu. "Je to přece kus naší lodi, ty blbej cvoku!"

"Udělat dotaz," řekl vedoucí.

Zatím se už dovnitř vezl panel a mahendosatové prováděli v operační místnosti vlastní kontroly; věci do sebe začínaly - alespoň částečně - zapadat. Nejenom jednotky na ocase. Ale i účet. Finance.

Devět desetin celé hodnoty Pýchy, mimo její licence a smlouvy - a mahendosatové to zatáhnou.

Najímání cizinců. Bdělost už podala oznámení. Čuměly tam dole a všechno zaznamenávaly. Bude z toho vyšetřování.

Hanové se budou vyptávat. Důkladně. Pokud přežijí Mkks.

Otočila se od monitorů, prošla kolem mahendosatů, kteří drmolili cosi v chiso a vlastní přístroje měli připojené do pomocných zásuvek v panelu operační místnosti a zamířila do haly, aby se trochu nadýchala čerstvého vzduchu.

Všechno tady zchladilo, aby se mahendosatům dobře pracovalo. Vzduch v hale byl ledový. Když procházela kolem chodby, ucítila, jak z dolní paluby protahuje mrazivý průvan a přináší zápach kšštijských doků, které byly cítit po oleji, starém pivu a mahendosatech. Dělníci v oranžových kombinézách vcházeli a vycházeli. Namířila si to k výtahu.

Hilfy. Ta myšlenka ji neustále pronásledovala a ona se snažila se jí zbavit. "Kapitánko," řekl mahe. "pojdte."

Zastavila se a zírala na dělníka, který jí pokynul směrem k průvlakem, už otevírala ústa, aby jej setřela za tu drzost, ale mahe kolem pobíhal stejně rychle, jako všichni ostatní kolem.

Nějaký střelenej předák, kterej se bude vyptávat. Na její loď. Na její vchod. Ovládla svoje pocuchané nervy a šla za ním. Ale když procházeli průvlakem, dala ruku na pistoli.

Nikde nikdo. Otočila se a podívala přes rameno. Zahlédla něco tmavého, vysokého asi jako mahe a ověšeného zlatými kroužky, jaké nosili astronauti.

Prsty jí ztuhly, ruka natáhla kohoutek a namířila přes látku. "Pyanfaré!" vykřikl mahe a zvedl obě ruce; prst se zastavil.

"Jiku!" vydechla a srdce se jí opět rozbušilo. Mahe držel ruce nad hlavou, dokud nevytáhla ruku z kapsy. "Kde se tady bereš?" A potom jí to došlo. "Takže v 29 je Aja Jin, že?"

"Je." Jik pořád vypadal nervózně. "Rychle dostat sem. Mít problém, že?"

Prohlížela si jej od hlavy k patě, hubeného samotářského mahe, který měl na svém oděvu tolik drahocenností, že by mu je hani mohla závidět. "Jiku." Zdálo se jí, že z ní spadla polovina trápení celého vesmíru. "Bohové. Právě včas. Akorát sakra včas, slyšíš?"

Opět zvedl ruce, jakoby prosilo klid. Chytila ho za ruku a táhla ho dozadu, směrem k výtahu. "Takhle si sem přijít," bručela a lovila klíč. Zasunula ho. "Takhle oblečený." Dveře výtahu se se zasyčením otevřely. "Nastup." Strčila ho dovnitř, mahe, který byl třikrát větší než ona. Opíral se o stěnu a výtah s nimi svištěl vzhůru. Dveře se před nimi rozletěly.

V hale byl Khym. Při pohledu na ně otevřel ústa.

"Jik," představila ho Pyanfaré. "Můj manžel Khym. Starý přítel. Zlatozubův společník. Pojd', Jiku."

?10?

Nomesteturjai, tak se jmenoval: kapitán Keia Nomesteturjai. Pro hani byl ale tenhle vyhublý a neklidně se chovající mahe Jik. "Posad' se," řekla Pyanfaré, otočila křesílko u intercomu opěradlem k Jikovi a pomohla mu posadit se. Opřela se o pult a naklonila se k němu. Mezi jejich nosy nebylo víc než délka jedné paže. "Kde je Zlatozub?"

"Nevědět jistě."

"Co nevíš?"

Jikovy oči se pomalu, unaveně pozvedly. "Myslet, že blízko Kefku."

"Kefk!"

"Nevědět jistě," řekl, sklopil a za chvíli zase pozdvihl krví podlité oči. "Nebýt dobrý v hádankách."

"Hromy a blesky, do čeho jsme se zase dostaly?"

"Cestovat na Mkks?"

Postavila se. "Khyme. Dej mu něco horkýho na pití, slyšíš?" Panebože. Mu. Trochu jí to rozdráždilo nervy a rozechvělo její biologickou podstatu.

Ale: "Provedu," řekl Khym a odešel. Pyanfaré se znovu posadila na kraj pultu. Haral se opřela jedním bokem o nosník poblíž svého intercomu, aby slyšela, kdyby něco, a Tirun sklouzla na místo druhého pozorovatele.

"Promluvíme si," řekla Pyanfaré. "Budeme mluvit hodně pomalu. Rozumíš mně?"

"Nespát," řekl Jik a položil si ruku s tupými drápy na obličej. Ramena mu klesla. "Proboha, mizerná změnit kurs na Urtur."

"Vyvedlo nás to ven," řekla Pyanfaré. "Jiku, nech toho. Co se tady vlastně děje. Hilfy a Tully jedou na Mkks, Chur je v nemocnici. Někdo se snaží zničit moji loď a Nejvyšší se odmítá se mnou bavit o knnnech, který jsem měla za ocasem. Ruka se mu zastavila na půl cesty a vytřeštil na ni oči.

"Knnnové."

"Už z Meetpointu. Možná až sem. Nevím. Kšštiiovští velitelé stanice jsou stejně nervózní jako stshové. Co se děje?"

"Kifové nechat zajmout loď lidí. Lidi pobouření."

"Knnnové zajali loď lidí. Mohls to říct rovnou, k čertu už s tebou! A já mám další zprávy. O lodi Ijir. Je to další loď s lidmi. Kifové je dostali."

"Proboha." Opřel se o kožené křeslo, ruce si položil na opěradlo a podíval se na ni. "Jak to vědět?"

"Ze zprávy od Sikkukkuta anýnikktuktina. Stejní dostali Tully a Hilfy."

"On dostat Ijir?"

"Nevím."

Jik zhluboka vydechl. Khym vstoupil s podnosem a jeho krví podlité oči se zase o několik stupínků pozdvihly. Khym nabídnul nejprve jemu, byl u toho prkenně zdvořilý, a Jik si bez rozmyšlení vzal. "My nepotkat se. Oba na stanici Gaohn."

"Ale," Khym vydechl a trochu ho zaškrábalo v krku.

Ale uši se mu ze samé zvědavosti vztyčily. Rozdal šálky, jeden si nechal pro sebe a posadil se - potichu co možná nejvíce nenápadně - na opěradlo křesílka u staničního intercomu, prázdný podnos si položil na pult a byl úplně zticha; stejně jako Tirun a Haral.

"Lovecká loď," řekla Pyanfaré, aby se Khym mohl v debatě zorientovat. Jik se mezitím napil trochu gfi a hned se mu nakrčil nos. Gfi nebylo oblíbené pití mahe, ale každopádně to byla tekutina, kterou Jik v této chvíli potřeboval ze všeho nejvíc. Všechna síla jakoby z něho vyprchala před dlouhou, předlouhou dobou. "Nejlepší pilot v mahendosatovském vesmíru," řekla Pyanfaré a rozhodně nelhala. "Jiku, mluvil s velitelem stanice?"

Těžce, nevinně pozdvihl oči. "Jít mluvit do centra stanice." Napil se gfi, znovu se trochu otřásl a zašklebil. "Muset zeptat se tebe - Pyanfaré. Kde balíček?"

Zhluboka se nadechla a napila se ze svého šálku. "Jaký balíček?"

Jik těžce polknul. Gfi bylo horké a z očí mu vytryskly slzy, které ale vyvolala i hořká představa. "Svině," řekl. "Nehrát se mnou."

"Není to hra. Když mi opravili ocasní plochy. Viš, že se to stalo. Když byla Aja Jin v přístavu. Mohli mi odebrat licenci. Měli přece loveckou loď. Teď už hani nepotřebují."

"Zařízeno."

"Určitě to zařídí, o tom nepochybují."

Chvilí jen tak seděl a zhluboka dýchal. Na očích mu ale bylo vidět, že nad něčím hrozně přemýšlí. "Mít balíček, že jo? Kifové mít Tullyho. Vztít balíček a jet na Mkks. Co chtějí? Dát oboje kifům?"

"Třeba s nimi chci obchodovat."

Ve výrazu jeho tváře se objevila hluboká nejistota. "Ne. Ty neudělat to." Nejistota se změnila ve strach. "Být moc chytrá, aby dělat něco tak, Pyanfaré."

"Ne," řekla a dívala se mu upřeně do očí. "Mám přece přátele. Nebo snad ne, Jiku?"

Nadechl se. "Dát balíček. Zpropadená hani! Jestli se pokusit nechat si u sebe, úřady Kššti přijít na palubu a vzít si."

"Velitel stanice neví, že něco takového existuje. Nebo snad ano? Neví to Eseteno, neví to Ttýomýmýmu a neví to ani náš Stle stles stlen v růžových papučkách. Ale ty to víš. A čím méně nás bude vědět, že něco takového existuje, tím lépe. Nemyslíš si, že mám pravdu?" Vystrčila proti němu bradu. "Jak by se jinak kifové dozvěděli, že mají být co nejrychleji na stanici a nachystat tam léčku? Jak to máme potom zvládat?"

"Jít to říct veliteli stanice?"

"Chceš snad říct, že to kifové jen tak šťastně uhádli."

"Znáť Esetena. Ne, Pyanfaré, ne. Ne! Být čestný, mít toto místo dlouho. Důvěřovat mu."

"Dobře, to je ale jenom jeden. Ale kam až sahá čestnost na stanici? Kifové tady mají příbuzné některých svých agentů a těm by to určitě stálo za námahu, ne?"

Jikův snědý obličej vypadal velmi nešťastně. Uši měl svěšené. "To být možné kdykoliv."

"Možná, že agenti mají i svoji četou opravářů, že?"

"Kifové chtějí tebe jet na Mkks. Tam zničit tvoji loď. Mít spousta příležitostí. Nepotřebovat sabotáž."

Dávalo to smysl. Bylo to nejroztomilejší ujištění, jakého se jí dostalo od chvíle, kdy došlo na stanici k výbuchu.

Pohládila si vousy a přemýšlela o všech možných nevýhodách.

"Dát balíček," řekl Jik. "Musí na Maing Tol, ten balíček. Důležitost číslo jedna."

"Jsou to Zlatozubova hlášení, že? Jeho hlášení o tom, co se děje ve vesmíru spravovaném kify. Je tam i o knnech, že?"

Malé Jikovy uši se zase sklopily. "Hádání nepřinést ti žádná užitek."

"Nabízím dohodu. Důvěřuji svému mahendosatovskému příteli. Posádka, která pracuje na opravách, tam zůstane. Moje posádka dostane přesné údaje o všech opravovaných součástkách. To je to nejdůležitější."

"Dobře."

"Máš tady velkou autoritu, že? Velkou autoritu, aspoň takovou jako Zlatozub."

Jik zastířhal ušima. "V některá věc ano."

"Některá věc, copak to je? Jestli chceš tenhle balíček, pojeděš se mnou na Mkks."

"Hani, hlídat vás zezadu na Gaohnu!"

"Budeš hlídat na Mkks a dostaneš tady ten balíček."

Laskavě: "Pyanfaré, být svině."

"Ty seš svině úplně stejná. Vím to."

"Jet na Mkks," řekl.

"Haral, podej ten balíček."

Haral se pohnula. Jik se opřel znovu do koženého křesla a díval se kolem sebe. Jakmile se balíček objevil, pohnul se a natahoval se k němu. Byla to větší, několikrát přeložená obálka s tmavou skvrnou v jednom rohu.

"Všechno tady?" zeptal se Jik.

"Všechno, co mně poslali. Co s tím chceš udělat?"

"Najít poctivý kapitán."

"V tomto přístavu? Nikomu z hani to ale nedávej."

"Cože!" Podíval se na ni, klesly mu uši a za chvíli se mu zase vztyčily. Zdálo se, že to myslí vážně. "Potíže, že?"

"Spousty potíží."

"Jít."

"Jít kam?"

"Jít s já. Promluvit s hani."

"Ne!"

Jik se postavil. "Já jít. Jistě mluvit. Chceš být taky?"

"K čertu s tebou - ať si tě čerti vezmou. Mám už tak dost potíží! Moje jméno z toho vynechej!"

"Žárlit na tebe, co?"

"Hele, ty šílenče bez uší. Existuje zákon a existují vyhlášky, které jsem už porušila. Hanové se snaží zjistit, kde se ukrývám. Chanurovi mají problémy! Chceš si ověřit, že je to opravdu tak? Nemohu pracovat pro cizí vládu, je to nelegální! Odporuje to všem konvencím!"

"Vézt jenom náklad, vláda ti dát!"

"To je legální. K čertu s tebou! Ovládáš to docela dobře -

"Tak vést náklad." Zdvihl balíček. "To být legální." "Jiku, hele, podívej se, kamaráde. Hledají jenom záminku. Chtějí si najít nějaké problémy, rozumíš? Stáhnou z nás kůži, z nás všech."

"A mít na výběr? Pyanfaré, dobrá přítel, nemít na výběr. Balíček muset odcestovat!"

"Pošli to po tcaech."

Uši mu zastříhaly. "Ne." Řekl krátce a ostře a v očích se mu objevila varovná světlýka. "Nebýt to nápad číslo jedna, Pyanfaré."

Další varování. Ti co dýchají metan a jejich soukromé zájmy. Ttýomýmým, kterého chovají za sklem, divoký a fosforeskující.

"Jít?" řekl Jik. "Možná lépe, ty být u toho, zastavit hloupý mahe, aby neřít něco špatné poctivým a ctnostným hani."

"Ne! Rozhodně ne! Ne!" Vstala, několikrát prošla přes celý můstek a cestou odstrčila Khyma, který se jí připlétl do cesty. Podívala se na něho zpátky. Jik stál tam, kde byl, balíček držel a na jeho malé tváři se mu usadil pohled, který poznala u Tullyho.

"Pyanfaré," držel v ruce obálku. "Ne," řekla.

"Chanurová," řekla Ehrranová a pozdvihla se z křesla, kde dosud seděla. Na venkovních dveřích bylo napsáno ve čtyřech různých jazycích ÚŘAD PŘÍSTAVU KŠŠTI. Několik písmenek tam už chybělo. První slovo na dveřích - KONFERENCE - bylo ale jen ve třech. Hanijská verze odpadla úplně a zůstaly po ní jenom světlejší obrysy písmen.

"Ehrranová," řekla Pyanfaré. Rychle se rozhlédla po malé úzké místnosti a zahlédla ještě jednu kapitánku haniů.

"Ayharová." Jik za nimi oběma zavřel dveře a jakoby tím všichni najednou osaměli.

"Ty?" zeptala se Ehrranová Jika. "Poslal tě sem Nejvyšší?"

"Ne," řekl Jik potichu a velmi laskavě. "Já poprosit Nejvyššího, aby poslat vás."

Informace se okamžitě odrazila ve výrazu Ehrraniných stráží a Pyanfaré se stačila jenom kradmo podívat, vydechnout a rychle spolknout nepřijemný pocit v ústech. Dívala se Ehrranové přímo do očí.

Rychle si všechno ještě jednou promyslela. Rhif Ehrranová se postavila, měla pootevřená ústa, za chvíli je zase zavřela a pozorně se podívala na uboze oblečeného mahe.

"Posadit se," řekl Jik. "Kapitánko, prosím."

Pyanfaré silou zavřela ústa a nejprve se pozorně zahleděla na Banny Ayharovou, jak si pomalu sedá. Potom se podívala na Ehrranovou, která vypadala, jakoby měla plná ústa soli a nevěděla, kam ji vyplivnout.

"Muset na něco zeptat," řekl Jik a posadil se na svoje omlácené místo v maličké kanceláři. "Co muset se zeptat -" zopakoval a položil na stůl obálku. "Potřebovat posla."

"Kdo ho potřebuje?" Otázka vystřelila z Ehrraniných dobře pěstěných vousů. "Chtěla bych se podívat na podpis, kdyby vám to nevadilo."

"Jistě." Jik se sehnul, natáhnul svoje dlouhé zápěstí dolů k opasku, vytáhl malou složku a poslal ji přes stůl. "Stačit?" Ehrranová po ní skočila, jako kdyby o ni měla okamžitě přijít, vytáhla drápy, aby mohla oddělit od sebe dva listy, a přečetla si něco, co jí donutilo sklonit hlavu a mírně svésit uši. Beze slova zavřela složku a hodila mu ji zpět.

Jik ji dal zpět. "Znáť tě," řekl. "Rhif Ehrranová, kam tvůj kurs?"

"To je věc haniů."

"Jistě. Možná mít stejná věc na mysli. Problémy s kify. Možná muset dovolávat se smlouvy."

"Možná by to pro tebe mohla udělat Chanurová."

"Možná dovolat se smlouvy. Potřebovat tě, Ehrranová."

Ehrranová zamrkala. Vytáhla jeden dráp a přejížděla jím zamyšleně po vzorku na stole. Kopírovala zelené proužky, které se táhly na šedém podkladě. "Mahe, mám už nějakou práci."

"Tak? Možná mít. Já mít práci. Mít hanijské občany a kify. Nechat hani sestřelit, co? Ne, říci něco, ker Ehrranová. Být ve vesmíru mahendosatů, podle dohody mahendosatů -" Jik natáhl jeden z prstů s tupým drápem a ukázal na Ehrranovou. "Ty tady? Já odvolat se na druhá strany smlouvy, nebezpečí stupeň jedna, potřebovat loď jako kurýra -"

"Chceš si koupit i nějaké jiné hani?"

"K čertu už s tebou -" Pyanfaré se postavila, naklonila se dopředu, ale v tom mezi ní a Ehrranovou přistála s obrovským plesknutím tmavá mahendosatovská ruka.

"Podávat žádost," řekl Jik. "Úřed-ně, jasně? Tak to být ve smlouvě. Mít smlouvy o spolupráci, Ehrranová. Být to

dohoda a ty muset říct ano, ne. Vážít si té smlouvy?" Uši jí klesly dolů, na nose měla vrásky a oči se jí vzteky podlévaly krví. "Co chceš?"

"Tebe na lov. Říci ti, že náš lov vést na Mkks."

"Mkks!"

"Mkks, hani. Pro Ayharovou mít jinou práci." Strčil do balíčku a posunul ho před Ayharovou. "Dostat prioritní povolení ke startu, kapitánko. Muset ho dostat. Letět zatraceně rychle. Znáť tě, Banny Ayharová. Mít dost let na to, dost rozumu. Já to vědět, co?"

Ayhařiny uši klesly dolů. Okolo očí se jí udělaly bílé kruhy. "Kam?" zeptala se Ayharová.

"Maing Tol."

Banny Ayharová si přitáhla balíček, pevně sevřela ústa a poočku se podívala na Ehrranovou. Ale Ehrranová se na ni ani nepodívala. "To není problém," řekla Ayharová velmi potichu.

"Dobrý," řekl Jik. "Jít rychle. Jít rychle, ker Ayharová. Nemluvit o tom, nečekat na nic. Šest lidí ode mě vzít tě autem. Pozemní personál pracovat na tom, aby rychle start."

Ayharová se postavila a obálku držela v ruce. "Neotevírat to," řekl Jik.

"Ať bohům naroste peří, kdybych to vůbec chtěla udělat," zamumlala Ayharová a zmateně se rozhlížela kolem sebe. Chvilí se jen tak dívala a potom se zahleděla zpět. "Ker Pyanfaré. Chceš, abych převezla členku tvé posádky?"

"Ne," řekl Jik dřív než stačil někdo zareagovat. "Utíkat. Rychle utíkat. Neptat se proč! Nebýt moc v bezpečí. Nebýt dobrá na vybrání."

"Ale podívejte se -" Nechala toho. Ať už chtěla Ayharová říct cokoliv, nedokončila svoji větu. Chvilí se dívala na Jika a potom se otočila. S obálkou v ruce zmizela ve dveřích.

Ehrranová se mezitím vzpamatovala a vztyčila si uši. "Chanurová," řekla, "běž ven."

Pyanfaré se opřela a změřila si přísně Ehrranovou. "Zůstanu tady, díky. Zastupuji tady zájmy rodu Chanurů. Nebo je snad kapitán mahendosatů více privilegovaný v záležitostech hanů než pouhopouhý člen? Jsem tady jako svědek. Formálně samozřejmě."

Ehrranová se zhluboka nadechla a černé zorničky se jí usadily přesně uprostřed očí. Možná uvažovala o nahrávání.

"Kššti už jedno ohrožení bezpečnosti zažilo..."

"Moje posádka, moje sestřenice, můj pasažér, Ehrranová. A ty se mnou chceš mluvit o ohrožení bezpečnosti!"

"To si vyřídíme. Někde jinde. Tvoje činnost -" Ehrranová se podívala na Jika a netvářila se ani o málo přívětivěji. "Já letím na Kefk."

Jik jen mávnul dlouhou tenkou rukou. "Teď ale na Mkks." Založil si ruku v bok, hned vedle zbraně a nechal ji tam.

"Deset, možná dvanáct hodin. Myslet, že mít něco na práci na Kefk. Ne. Mizerné místo, Kefk. Ty nejete."

"A co mám dělat? Co mám dělat na Mkks?"

"Zůstat za mnou. Přistát vlevo. Pravý dok, Chanurová. A číslo tři se jít projít po docích Mkks, co?"

Následovalo dlouhé ticho. Ehrranová měla výraz číhajícího lovce. "Dobře," řekla Ehrranová. "Deset hodin. Důvěřuji ale v tvoji dokonalou organizaci, na Jik."

Postavila se a vzpřímeně odešla. Dveře zasyčely a zavřely se. "Pyanfaré," řekl Jik a ukázal směrem za odcházející Ehrranovou.

"Co je?" Pyanfaré se postavila, trochu se sebrala a následovala Jika ven. Venku na ni čekala jeho posádka. Všichni byli vyzáblí stejně jako Jik. Zbraně měli odjištěné a drželi je v rukou. Měli na sobě spousty zlata a jeden z nich měl nůž.

"Vše hotovo," řekl Jik a položil jí ruku na rameno.

"Všechno v pořádku."

"Jasně, všechno je domluveno." Podívala se kolem sebe, měla svěšené uši. "Draze vyřízená záležitost. Nikdy na to nezapomene."

"Ta hani mít duši jak kif."

"Pravda číslo jedna. Co má na práci? O co jí jde?"

Ruka jí sevřela rameno. Ucítila dokonce tupé drápy. Mahe přivřel unaveně vypadající oči. "Tahle Ehrranová lovit lodě haniů. Ne tebe, ne, dostat zprávu, že hani pracovat na moc strany. Han z toho být rozčilený. A tahle Rhif Ehrranová chtít renegátům vše udělat těžké. Myslet možná tebe, co? Han chovat se bláznivě. Nelíbit se jim, že stshové vyčistit záznamy, přivést tě na Meetpoint. Být hodně podezřívaví, myslet han. Říci ti tolik, muset jet domů a promluvit tady k těm hani, aby přijít k rozumu."

"Kdo vyčistil ty papíry?"

Jik se opřel do dveří a otevřel je. Musela se vši silou držet na nohou.

"Kdo k čertu?"

"Zlatozub přemluvit stshy. Mít s nimi stejná smlouva."

"Stle stles stlen."

Jik se poškrábal na nose, na kterém bylo vidět staré, světle šedé jizvy. "Totéž dostat Ayharová."

"Co ,totéž dostat Ayharová?'"

"Stle stles stlen. Nějak zaúčtovat Ayharová poškození stanice. Ayharová velký účet. Stshové zabavit Ayharové náklad."

"Bohové!"

"Banny Ayharová se hodně bát. Stshové poslat ji sem přímá cesta, svině Stle stles stlen sem poslat kurýra. Stejně tak přijet Bdělost. Jak ty odjet z Meetpoint, Stle stles stlen mít dlouhý rozhovor s Rhif Ehrranovou."

"Ten vysávač vajíček."

"Ayharová jen postrašená hani."

"K čertu už! O co tomu gtst jde?" Ale přece jen ji něco napadlo. Jistý účet. Podrobná zpráva odeslaná hanu po Bdělosti."

A ještě něco se jí prohnalo hlavou; jak to všechno bylo načasované, jak se všechny ty informace dostaly až sem a o mahendosatovských zájmech.

"Tys přiletěl z Kury, že? No jasně že z Kury."

Jik vzpažil obě ruce. "Možná přiletět z Meetpoint. Zapomenout na tyto podrobnosti."

"Aby to čerti už, nemohl by tady někdo mluvit pravdu?" "Samá pravda."

"Jasně." Vysmekla se mu. Položil jí ruku na rameno a chtěl ji popostrčit kousek dopředu. "Jasně," řekla. "Možná tak padesát na padesát, co? A co se stane teď, až odstartujeme? Možná budu mít nehodu, ne? - Je mi líto, kamaráde! Četa opravářů udělala chybu? Doufám, že se ti bude na výletě líbit! K čertu už - "

"Ne. Přísahat ti." Jik natáhl ruku a nechal ji zase klesnout. "Řekněme, že zpráva dostat se na Kššti. Ajá tady."

"Kdo tě sem poslal?"

"Agent mahendosatů. Mít agenta, stejně jak hani a stejně jak kifové. Neřict už víc. Pyanfaré! Vidět? Jednou chtít mluvit pravdu a způsobit velké potíže!"

Ayharová! řekla si v duchu Pyanfaré. Bohové, to ne. Banny ne. To snad ne. Měli rádi svobodu víc, než cokoliv.

Ti, co dýchají metan? TýTýTmmmi sem přiletěl z Meetpointu. Viděla to na seznamu. Pořád ještě byli v přístavu.

Podal snad špion od Ttýomýmýmýse hlášení na stranu stanice Kššti, kde se dýchá metan? Jeden uzavřený kruh za druhým. Cítila mrazení v žaludku.

Knnnové. A s knnny přece nikdo nemluvil. Nikdo - snad jen tcaové.

"Pojď jít," řekl Jik a táhl ji přes mírný odpor za ruku. "V bezpečí tě dopravit na loď. Budeš mít čas, dobře se vyspat, potřebovat to. Říci ti pravda... Přijet z Kury, zatraceně dlouhá cesta. Vyspat se a mít lepší pocit." Pevně ji stiskl ruku, potom ji pustil. Vyšli společně před úřady, prošli kolem kanceláří. Posádka mahendosatů spěchala otevřít venkovní dveře. Staniční stráž stála hned vedle auta, pušky měli na ramenou.

Kura. Stanice Kura byla v teritoriu haniů. A Ehrranová se položila hned, jak uviděla složku, kterou nosil Jik u svého opasku. Ayharová - Ayharovou zlomili ještě dřív, než se sem dostala.

Bála se. Hrozně se bála.

Nastoupila do auta, posadila se a Jik si k ní sedl zády. Pach z mahendosatovského pižma překonal vůni jejího parfému. Venku si všimla jednoho ze strážných, byl menší, měl kudrnatou srst a najednou se v ní všechno rozeznělo na poplach..

"Támhle ta," řekla Jikovi a zaryla mu prstem drápy hluboko do kolena. "Tam venku - "

"Jmenovat se Tginiso," řekl Jik a zakláníl co nejvíce hlavu, aby se na ni pořádně podíval. "Esetonova pomocnice."

"Byla v autě, když tam jela Hilfy. Ale nemá opálenou kožesinu." Na chvíli vzduch notně zhoustnul, věděla ke komu mluví, byl to lovec, kapitán lovecké lodě, který hájil jen mahendosatovské zájmy. Cítila, jak si Jik přehodil ruku přes opěradlo.

"Jedeme," řekl řidiči mahendosatovsky. Auto poskočilo kupředu s mohutným zavrčením motoru. Kola narážela na železné pláty a znělo to jako tlukot zpanikařeného srdce.

Jik neřekl ani slovo. Celou cestu jen bedlivě sledoval, co se děje kolem nich.

Pyanfaré sledovala - kromě všeho ostatního - cestu spolu s ním. Přítel. Společník. Stejně jako Rhif Ehrranová.

Auto rachotilo kolem v okolí motajících se chodců. Jik vytáhl svoji pistoli, pečlivě ji odjistil a položil si ji do klína.

Nebyla to malá pistole, jakou nosila ona, hlaveň byla málem tak dlouhá jako její ruka. Mahe na druhé straně bedlivě sledovala, co se kde hnulo, prohlížela vstupní tunely, řady kontejnerů, stroje, každé místo, kde by na ně mohl někdo číhat.

Minuli stanoviště číslo pět. Jik řekl řidiči něco mahijsky, znělo to hrozně zvláště. "Muset jít rychle na rampa."

"Bohové, celá spodní paluba je zaskládána."

Stiskl jí koleno. "Nevadí, dostat tě bezpečně do lodě."

Auto se zakolébalo: vpředu se nejasně rýsovaly stráže, auto se znovu trochu zhouplo a projelo otevřenými vraty. Vrata vylétěla vzhůru a Pyanfaré s Jikem a členkou posádky rychle vyskočili ven.

Rychle nahoru na rampu, trochu pomaleji, dlouhá, studená procházka tunelem ve tvaru L, až k přetlakové přepážce.

Pyanfaré se otočila, podívala se kolem sebe. Jik přišel až k ní a položil jí ruku na rameno.

"Bezpečí. Být tady v bezpečí."

"Jasně. Velitel stanice, ví jak vybrat pomocníky -" "Poslouchat. Vědět, že být v bezpečí."

"Ty víš? Co máš v identifikační kartě, Jiku? Kdo seš? Pro koho vlastně pracuješ?"

Položil jí na ramena obě ruce. Mohla se dívat jen do jeho tmavých, mahendosatovských očí a jednoduché mahendosatovské tváře. "V doku tě hlídat, jednička hlídání."

"Kdo je to? O čem mluvíš?"

Jik pevně sevřel rty. "Mahe dávat rozkazy někde jinde. Dobrá technologie. Neudělat chybu."

"Jako tady ta pomoc? Bezpečně, tak jak teď?"

"Zajistit to."

Zaznělo to hrozně chladně. Jik sundal ruce z jejích ramen a natáhl k ní jeden prst.

"Potom," řekl, "pořádně se vyspat."

"Ayharová skočila," řekl Khym, který přepojil monitor na počítač. Všechny palubní kontroly se na chvíli přerušily.

Zběsile něco načmáral na světelnou podložku a jeho vysvícená čmáranice se objevila na obrazovce číslo tři u Haral. Haral to poslala hned; objevila se před ním nicnefíkající řada dlouhých čísel, ale Khym si s tím rychle poradil.

Směr, rychlost, síla pole.

"Je to na cestě," zamumlala Tirun a Pyanfaré ucítila znatelnou úlevu. Na hlavním scanu na druhé velké obrazovce se

totiž ukázalo, že je nikdo nepronásleduje.

Venku byli tcaové. TýTýTmmmi. Odpoutali se ve stejném směru, nepovedlo se jim to ale tak potichu.

TCAOVÉ TCAOVÉ TCAOVÉ TCAOVÉ TCAOVÉ TCAOVÉ TCAOVÉ

...hlásilo do světa jejich vysílání, které se mísilo s běžným operačním šumem, běžnými rozkazy při startu. Loď tcaů byla plně zaměstnána sama sebou a mluvčí si nevšímal ničeho, než své práce. Tcaové nelhali, takže se jejich příběh mohl klidně rozběhnout. Mohl a nemohl. Jakmile tcaové začali vysílat, musel u toho být někdo s obsahem podvědomí, harmonie se proměňovala a maticová komunikace se měnila v nesmyslné blábolení.

Vrátila se ke své práci, prováděla všechny kontroly, odstraňovala chybová hlášení a spouštěla znovu kontroly a pouštěla do hlavního počítače jednu simulaci za druhou.

"Pýcha," řekl Khym hlubokým hlasem. Odpovídal na nějaké hlášení. Na můstku vládlo hrobové ticho a bylo dokonce slyšet cvakání klávesnic počítačů a nepatrné posuny těl v kožených křeslech. "První má spoustu práce. Mohli byste -" V křesle se pohnulo těžké tělo. "Ker Tirun. Je to Bdělost. Chtějí někoho z posádky."

Tirun něco zamumlala a vzala si to. "K čertu už," řekla. "Ehrranová, kvůli tomu nemusíš stoupat po linii... To ale byl člen posádky."

Pyanfaré se otočila.

"Dobře," řekla Tirun a vypnula spojení. "Bylo to potvrzení, že Ayharová přešla do skoku."

Pyanfaré nic neřikala. Nebylo k tomu co dodat. Měla by říct Khymovi, aby zůstal stát nohama na zemi a vykašlal se na nějaké domáhání se vyšších autorit? Příště by to ale mohlo být klidně něco, co si bude zasluhovat kvalifikova nější zásah. Dát tuhle nezdvěřilost do hlášení? A kdo jiný než han by je kdy četl?

Khym byl zaneprázdněn svojí prací; seděl a poslouchal všechna hlášení, šum a praskání, operační příkazy a snažil se v tom mumraji vytrdit něco, co by se týkalo tcaů, knnnů, kifů nebo mahendosatů. Pracova, l, jak jen nejlépe uměl.

Na uvolněném místě po Hilfy.

Pyanfaré se prudce otočila, tentokrát to už bylo potřetí.

Dole v chodbě bylo slyšet výtah.

"Kapitánko!" vykřikla Tirun a otočila se v křesle stejně jako před chvílí Pyanfaré. Vyskočila a rychle se natáhla pro svoje pouzdro. Dokonce i Khym se postavil.

"Identifikujte se," křikla Pyanfaré do intercomu, jehož ovládání si rychle přepnula na svůj panel. Ale zrovna v té chvíli se otevřely dveře.

Hani. Byla to hani, menší, stejně jako ony.

"Geran," překvapeně vydechla Pyanfaré a rychle sklopila pistoli. Nikdo jí ale neběžel naproti, aby ji uvítal. Nebyla na to ta správná chvíle. Měli asi hodinu do startu a Geran nebyla na svém místě.

"Něco se stalo?" zeptala se Pyanfaré Geran, jež mezi tím došla až na můstek. "Geran, je Chur v pořádku?" "Nechala jsem ji dole, pěkně v teple."

"Hromy a blesky!"

Geran popotáhla, opřela se o hlavní scan, ruku si položila na opěradlo křesílka a rozhlédla se kolem sebe. Uši měla napůl svěšené a nevypadala moc jistě. "Nechtěla jsem být na této stanici, kapitánko. Je to děsuplné místo."

Musela chvíli zhluboka dýchat, aby se s tím byla schopna vyrovnat.

"Geran -" řekla docela potichu, aby vystrašila i chi. "Do startu nám zbývá jedna hodina, jedna jediná mizerná hodina.

Zbývá nám hodina, abychom to vyřešili. A vy dvě."

"Kapitánko, prosím." Mluvila stejně jako Pyanfaré, jenom se jí trochu chvěl hlas. "Chur by mě zabila, kdyby se dozvěděla, že jsem to řekla. Ale ona se bojí. Je málem mrtvá strachy. Zůstane tady - bez lodě - a co s ní bude? K čemu je to dobrý, že my dvě tady zůstaneme? Kde jinde máme být doma, když ne na Pýše?"

Něco zvláštního, něco nepopsatelného a neuchopitelného ji zašimralo u žaludku. "Hele. Nejsme sebevrazi, slyšíš? Jik je v přístavu. Bdělost nás bude chránit z boku. Musíme vykonat něco dobra na Mkks. Slyšíš? Tak a teď odved' Chur tam, kam patří!"

"Patří sem! Stejně jako já." Geran zatnula drápy do křesílka. Klouby na ruce jí zbělely napětím. "K čemu to všechno bude dobrý, když tam bude jenom polovina posádky? Chur může chodit - šla přes celý dok, nastoupila do výtahu, opravdu, je v pořádku!"

"Dobří bohové!"

"Plazmování se jí ujmul; všechny rány se jí už ne

roztrhnou. Zabalili je opravdu dobře. Teď se jí jen za pár dní zahojí jizvy. Než se dostaneme na Mkks, bude v pořádku-" "Přetížení ji zabije!"

"Ne, Chur ne!"

Svěsila uši; Geran stála na svém a myslela to vážně, bohové vědí, že to myslela vážně. Jeden pár rukou budou určitě potřebovat. Bude třeba rukou, které umějí pracovat a které zapadnou do sehrané posádky haniů. "K čertu už," zabručela, rozhodila rukama a odešla na druhou stranu. "Přiveď ji nahoru. Dej ji do mé kabiny. Ať je blízko u nás. Zabal lékárníčku a dones to tam."

"Do mé kabiny," řekla Khym. "Může mít moji kabinu."

"Udělej, co jsem řekla."

"Díky," řekla radostně Geran. "Díky, kapitánko."

"A potom přijď sem. Máme nabito, slyšíš?"

"Provedu!" Geran se zachvěla a odešla spolu s Khymem.

Pyanfaré se podívala na Tirun a na Haral. Tirun si dávala záležet, aby se náhodou nějak netvářila. Haral byla skloněná nad obrazovkou a věnovala se své práci.

"Kapitánko," ozvala se Tirun, "už zase začíná naše bláznovství?"

"Cožpak s sebou můžeme potřebovat šílence?" Hodila sebou do křesla a uvědomila si, že je vlastně trochu ráda, že na můstku bude obsazeno ještě jedno místo. Ozvalo se vrčení výtahu, Khym a Geran dohlíželi na převoz.

"Z Aja Jin máme potvrzení," řekla Haral, jež stále sledovala intercom. "Máme tady úpravy kursu. Cpou nás čertovsky hluboko."

Podívala se na všechny údaje, jež se rozsvítily na obrazovce číslo jedna. "No sakra." Poslala data do simulátoru a sledovala, jak se linie kursu klikatí obrazovkou - pozitivní, pozitivní, možné. Byla to pořád ještě paluba Pýchy, ale za zadní části se jí kovovou kostrou všech kontrolních synopsi ozývalo něco cizího. "Sakra." Znervózňovalo ji to, kamera ji ukázala širší stabilizátor a zesílené směrovkové nosníky. Nešlo o nic jiného než o běžnou rutinní zkoušku. Celá masa lodi se zvýšila asi o dvacet procent a tato změna samozřejmě ovlivnila i všechny ostatní výpočty. Staré známé hodnoty zkoušek se začaly objevovat na obrazovce. Museli se spolehnout na počítač, museli mu důvěřovat, že vše spočítá tak, že nedojde k havárii, museli věřit i tomu, že se jim povede skok, který by ještě před půl týdnem Pýcha nemohla zvládnout.

"Necháme to tak," řekla.

?DODATKY?

DRUHY A RASY SDRUŽENÉ V JEDNOTĚ

Jednota

Jednota je volné sdružení všech obchodujících ras, pocházejících z malého seskupení hvězd. Jednotlivé druhy se mezi sebou smluvně dohodly, že budou dodržovat jisté hranice, obchodní omezení, tarify a navigační postupy. Jedná se o asociaci, ne vládu, Jednota nemá žádné oficiální reprezentanty a nevydržuje si žádné úřady. Platí ale pravidlo, že všichni reprezentanti různých vlád vystupují de facto jako reprezentanti Jednoty.

Haniové

Pocházejí z Anuurnu. Haniové patří k menším rasám sdružených v Jednotě, ale jejich velikost je, obzvláště potom mezi samci, proměnlivá. Proměnlivost dosahuje takových extrémů, že se mnohdy stane, že jednotlivci z rodu haniů přerostou průměrnou výškou ostatní, obecně vyšších velikostí dorůstajících ras. Mají krátkou srst, jen hřív a vousy jsou delší. Barva srsti se pohybuje od zlatočervené až do vybledlé červenohnědé s černými chloupky na okraji. Hříva bývá vlnitá, někteří jedinci se ale vyznačují rovnou hřívou bez kudrlinek.

Několik století před událostmi příběhu Chanuřiny Pýchy reprezentovali haniové feudální kulturu; země byla rozdělena na provincie a okrsky. V době, kdy je poprvé kontaktovala jiná civilizace - mahendosatové (viz), měli haniové již velmi rozvinutý obchod. Setkání je vyvrhlo z uspořádání středověkého rovnou ke konceptům teritorií a meziplanetárního obchodu.

Způsob života ve věku, jenž předcházel věku našeho příběhu, vypadal asi takto: samci si museli vydobýt nějaké území, které potom udržovali s pomocí svých sester, momentálních stálých manželek a samičích příbuzných. Tento stav trval tak dlouho, dokud byl samec dost silný na to, aby odolával dalším útokům na svá území. Vlastní správa území náležela sestře samce a všem ostatním ženským příbuzným. Měl-li samec dost štěstí, patřily jeho příbuzné k tak schopným, že mohly obchodovat, nebo se aspoň provdaly za samce z jiných klanů a zajistily tak výhodná spojení území. Takoví samci většinou žili jen proto, aby svůj klan reprezentovali a aby byli schopni odvrátit jakýkoliv další útok. Jejich rozhodnutí nezasahovala do rodinných záležitostí a nenáleželo jim rozhodovat ani o obchodních záležitostech. Tyto činnosti se považovaly za příliš vyčerpávající a náročné, než aby je samci mohli řešit. Obraz samce si většinou můžeme představit jako laskavého chlapíka, který se většinu času věnoval hram, lovu a primární existenci, jež se projevovala tak, že jejich hlavním úkolem bylo mimo jiné plození dalších dětí. V době ohrožení se idealizovaly jejich přirozené vlastnosti jako vztek a nekontrolované divoké šílence, jež měly uvítat přibližujícího se útočníka. Mezi nimi a všemi ostatními nástrahami střídavého štěstí stály ženy. Spousta haniovských legend a literárních památek pojednává o tragické odvaze samců nebo o mazanosti samic. Dalšími náměty jsou výpravy odvážných ambiciózních samic do neznámých teritorií, kde se chtěly zmocnit půdy pro svého bratra.

Pod vedením jistých slavných samic se postupně zvětšovala některá panství. Na některých pozemcích se nacházely obchodní stezky, svatyně, horské průsmyky, tedy věci, které odnepaměti byly projevem ambicióznosti. Jisté klany tak zformovaly společenství, která se účelově spojila a měla tak zabezpečit přístup všech členů společenství k jistým oblastem místního významu. Obvykle se to odehrávalo tak, že společenství vyhlásilo oblast za chráněné území. Mimo zóny chráněných oblastí se pomalu rozvíjel plán vytvoření Nedotknutelných klanů; to znamená, že klan, jenž spravoval jisté území, nesměl být ohrožen, protože spravované území bylo důležité i pro ostatní, sousedící klany. K správě byly nutné jisté znalosti; proto se většina klanů plně oddala veřejným službám a měla ve zvyku oblékat se decentně. Samci z Nedotknutelných klanů požívali důležitosti a vzdávaly se jim nekonečné pocty. Jejich synové naopak žili naprosto bez sebemenší naděje, že se dostanou k moci. Výjimku samozřejmě tvořily případy úmrtí přirozeným způsobem. Útok na klan Nedotknutelných se považoval za hlubokou urážku a všechny ostatní klany by jistě okamžitě zasáhly, aby přispěchaly na podporu práva.

Tento způsob regionálních vlád se ukázal jako velmi úspěšný při budování pozice provincie Enafy, kde přebýval klan Nedotknutelných rodu Lluunů, jenž sám sídlil v okolí řeky Lluuurn. Díky obchodu se vliv provincie Enafy rozšiřoval k okolním klanům a začala vznikat další společenství, z nichž některá byla velmi volná. Koncepce společenství se rozšířila na jiné kontinenty a dostala se i jiným rasám. Ostatní kultury byly tenkrát malé nebo byly příliš roztržštěné na to, aby mohly svobodně růst. Z největšího kontinentu Anuurnu z provincie Enafy a Enaury se díky obchodu, případně díky intrikám, sňatkům nebo spojenectvím, rozšířila jejich kultura i na ostatní kontinenty.

Za této situace přišli mahendosatové, kteří přistáli poblíž nádrží Lluuurnu, protože se zde nacházela

nejpropracovanější síť kariálů a cest. Vzhledem k tomu, že si k přistání vybrali právě toto místo, došlo k prvním kontaktům právě zde, v největší a nejstarší provincii za vlády na Ijona Lluna.

Sestra na Ijona, ker Gifhon Llunová, vyšla narušitelům vstříc. Nebyli to totiž haniové a nebyli to ani (jak Gifhon tenkrát nesprávně identifikovala) samci. Než došlo k setkání, zdálo se jí být jasné, oč vlastně běží. Začala řada jednání, došlo k prvním obchodním nabídkám a svět se, aniž si to Gifhon tenkrát byla uvědomila, rázem změnil.

Ostatní společenství se cítila ohrožena spojenectvím provincie Enafy s mahendosaty a povýšením klanu Llunů ze strážců přehrad na spodních přítocích Llunuurnu na strážce vesmírné stanice a přístavu. Mahendosatové udržovali napětí mezi jednotlivými klany a za chvíli vtáhli do obchodu všechny významné rody haniů.

Ostatní společenství, ať už souhlasila s intencemi mahendosatů či nikoliv (možná, že i toto bylo od samého počátku jediným úmyslem mahendosatů), začala jednat s ostatními společenstvími a snažila se vytvořit koncepci velkého společenství, které by tvořil samotný Anuurn, jako Oblast, kterou je nutno uchránit.

Došlo tak k vytvoření hanu, rady všech rad, k ustanovení srdce všech dílčích vlád; vytvořil se tak vlastně mikrokosmos celého světa, kde ale spojenectví mezi klany, samotné provincie a rody Nedotknutelných hrály stále významnou roli. Slovo han se tak ale dostalo i do jiných významů - do významu Všichni Haniové. Teoreticky vzato, každý vládce sídla byl i členem tohoto orgánu a někteří z nich opravdu shromáždění navštěvovali a jednání se účastnili. Křesla, pro každý klan jedno, patřila samičím vládkyním panství. V praxi se jednání účastnily seniorky rodů žijící v blízkosti zasedacích místností. Zasedací místnost měla ale každá provincie. Han se tak stal složeným orgánem, který jen velmi nepravidelně pořádal zasedání valné hromady.

Vztahy haniů k ostatním rasám cestujícím vesmírem nebyly vždy nejlepší. Stshové (viz) nesouhlasili s mahendosatovskou intervencí na Anuurnu. Jejich motivy je možno posuzovat z mnoha úhlů pohledu za prvé to byla jejich neochota smířit se se vzrůstajícím vlivem mahendosatů, za druhé to potom byla skutečnost, že s hanií měli společnou vesmírnou hranici, za třetí potom jejich odvěká nedůvěra ve všechny masožravé tvory, která pramenila z jejich zkušeností s kify (viz), za čtvrté proto, že se obávali nestability Jednoty, za další potom jakékoliv jiné důvody, které jim mohly přijít na rozum. Kifové si vyložili příchod haniů na scénu jako příležitost. Zkušenosti nebo názory si od ostatních vesmírných druhů nikdo nevyžádal a nikdy nevešly ve známost jiným způsobem.

Teritorium haniů původně zahrnovalo soustavu Anuurnu. Jméno jejich domovské hvězdy je Ahr. Planety soustavy Ahru jsou tyto (uvedeno popořadě): Gohin, neúrodná planeta s vysokou teplotou a bez atmosféry; Anuurn; Tyo, chladná, neúrodná planeta, částečně zúrodněná pro kolonie haniů; plynová obří Tyar a Tyri a zamrzlý Anfas. Stanici Gaohn postavili mahendosatové na oběžné dráze Anuurnu a předali ji do správy Llunům. Samci rodu Llunů se tak stali jedinými jedinci svého druhu, kteří kdy opustili povrch své planety. Stanice Kilan byla postavena na oběžné dráze planety Tyo a nikdy vlastně neprosperovala. Stanice Harn byla postavena jako loděnice.

Rod Chanurů

Patří k staším klanům provincie Enafy, často byl v historii zahalen tajemstvím, ale ještě častěji se členové tohoto rodu zapojovali do vedení provincie. Chanurové tak patřili k prominentním rodům, kteří například jako jedni z prvních poznali výhody obchodu s venkovními světy.

V této chvíli je vládcem Kohan Chanur; samičemi vedoucími jeho dům jsou Haran Fahová, Akify Llunová a Lilun Sifasová. Ve skutečnosti ale v domě vládne jeho teta Jofan Chanurová, par Araunová. Jeho sestry jsou Pyanfaré, Rhean a Anfy Chanurovy, jejichž druhové pocházejí z klanu Mahnů, Anurů a Qunů. Jeho sestry jsou zároveň kapitánkami lodí Chanuřina Pýcha, Chanuřina Štěštěna a Chanuřino Světlo. Jeho dcery jsou mimo jiné: Hilfy (s Huran) a Nifas (s Akify). Kromě toho má dva syny (oba jsou v exilu).

Araunovi jsou rodem spřízněným; jsou to všechno bratrance a sestřenice Chanurů. Další klany sestřenic a bratranců jsou: Tananovi, Khufovi a Pyruunovi. Jisan Araunová par Chanurová je matkou Haral a Tirun. Jejich otcem je zvláštní vůdce žijící ve vzdálené Llunuurny. Kdysi dávno byl poražen a nahradil ho nějaký jiný samec. Haral a Tirun mu odepřely podporu a zanechaly ho v péči jeho početných sester. Nifany Pyruunová, pokrevní sestřenice rodu Chanurů, je matkou Chur, Geran a jednoho syna, jenž momentálně žije v exilu. Pracuje jako administrátorka kanceláří rodu Chanurů na staničních úřadech.

Poslední útok na Kohana vedl Kara Mahn, syn Pyanfaré Chanurové a Khyma Mahna. Mahnové patří k rodu, jenž nikdy necestoval vesmírem a žije v Kahin Hill. Jako sousedé jsou považováni za nebezpečné, protože Kara se vyznačuje mimořádnou nestálostí a žije teď vlastně na místě Khyma a jeho sestra se stará o finanční záležitosti Mahnů.

Jazyk a náboženství haniů

Neexistoval samozřejmě jenom jeden jazyk, ale nářečí, kterým se mluvilo v provincii Enafy a v údolí Llunuurnu se záhy stalo normou pro všechna obchodní a diplomatická jednání. Přes nezanedbatelný odpor se ho podařilo prosadit jako jednacím jazyk hanu a v této chvíli je to jediný jazyk, kterým se dá dorozumět mimo planetu.

Jazyk se stal nástrojem rozšiřování kultury Llunuurnu po celé planetě a celém okolním vesmíru.

V jazyce se vyvinuly zvláštní výrazy pro vyjádření úcty. Jsou to: ker, titul pro ženu pocházející z vysoce postaveného klanu; na, titul pro pána; par, dcera matky pocházející z klanu. Nef je titul používaný pro vládce, který ztratil své panství a nemá právo být dále nazýván jménem svého rodu.

Haniové používají často i výrazy opovržení a neúcty; na věk: vysávač vajec - implikuje skutečnost, že jedinec je příliš stalý na to, aby byl schopen ulovit jakoukoliv pohyblivou se vysokou zvěř; klan se k němu přestane znát: svině - jedná se o nepřesný překlad, protože legitimnost nemůže být zpochybněna, přestože se manželské svazky rozpadají; na božstva; na stav uší, protože především uši silně vypovídají o něčí zdatnosti při sebeobraně. Velmi zvláštní je pak ale používání slovíčka ochmýřený, což je ve skutečnosti bezbožná narážka na náboženské debaty; syn, ve významu, ať ti bohové dají syna. Je to myšleno velmi ironicky, synové většinou nepracují a v období puberty odcházejí do exilu, aby se vrátili později a napadli dům v rozkvětu a pokusili se jej získat. Dům, ve kterém žije mnoho synů, je ve skutečnosti

nikdy neustávající vřavou sporů a hádek.

Mahendosatové

Patří k největším rasám sdruženým v Jednotě, délka končetin se však velmi různí; jejich kožšina přechází od lesklé, černé kůže až po kudrnatou hnědou kožšinu. Nemají zasunovací drápy, a proto jich víceméně používají jako nástroje a ne jako zbraně. Jsou všežravci a pocházejí z Iji, odkud také mohou ovládat pozoruhodně rozsáhlé oblasti. Jejich sousedy jsou na jedné straně haniové, na druhé kifové, se kterými sdílejí sporná území.

Mahendosatové mluví na Iji asi stovkou nejrozličnějších jazyků. Jazykem jim nejbližším je ale chiso, což je jazyk, kterým však mluví jenom část mahendosatů. Spoustám mahendosatů se nikdy nepodařilo naučit se ani zjednodušenou verzi zvanou pidgin, která se stala velmi populární v dobách prvních kontaktů s hani. Paradoxem je, že tato rasa, oddávající se umění, prohlubující vědecké poznatky, plně zabraná do spousty výzkumů nejrozličnějšího druhu, nedokáže nic z toho, co se dá, aspoň trochu přesně přeložit do jednoho ze svých dalších jazyků. Zdálo by se, že to lze připočíst na vrub výstřednímu uspořádání psychologickému stejně jako fyziologickému.

Samotný fakt, že pidgin se skládá především z hanijštiny, můžeme zdůvodnit především tím, že mahendosatové nebyli schopni přeložit svoji vlastní řeč. Zpočátku začali mahendosatové s velkými obtížemi komunikovat se stshy. Při jejich dohodách jim pomáhali kifové, kteří se naučili jazyk stshů. Později, když se na scéně objevili haniové, ukázalo se, že jsou schopni naučit se kifštinu i řeč stshů. Jejich obchodnická zkušenost rostla a záhy pidgin, kterou používali haniové, splynula s dosud používanou pidgin a doslova ji vytlačila. Tak vznikl jazyk, který mohli zvládnout i mahendosatové a který uznávali i kifové, protože byl snazší než jazyk stshů. Nakonec to mahendosatové přijali s úlevou.

Budeme-li se zabývat vnitřním světem mahenské kultury, zjistíme, že samotné označení rasy je zvláštní a nejisté. Mahe se všeobecně používá v singuláru a výraz mahendosatové se zdá být používán pro kolektivní uvažování, případně pro označení rasy jako entity jedinců nebo pro nějakou organizaci, kterou nelze přeložit jako národ nebo rasa. Termín han jako kolektivní označení pro všechny jedince rasy haniů byl ve fázi budování vlády světa haniů bezpochyby silně ovlivněn mahendosaty.

Mahendosatové rádi sbírají různé předměty; tuto zálibu mají společnou se stshy. Mahendosatové se ale zajímají především o přírodní objekty a vytvářejí nákladné zahrady. Tomuto umění naučili i hani, ti si ale na svých zahradách ponechali charakteristickou jednoduchost a praktičnost zemědělského využití. Mahendosatové jsou na druhé straně plně oddáni vytváření filozofických úvah, konstruktů a výrazů podle stromů, o které se vzorně starají. Mahendosatové rádi chovají různá zvířata. Tuto zálibu sdílejí se stshy a pravděpodobně s rasou tca (viz), ale zdá se, že se mahendosatové zaměřují na obtížně zvládnutelná a exotická zvířata.

Historie rasy mahendosatů je založena na dějinách několika malých království, nikdy neutuchajícím náboženském kvasu, mysticismu a na osudech samozvaných vládců, kteří skončili tam, kde takoví vládci obvykle končívají. Někteří z nich však stihli obohatit tradice samozvaných vůdců. Mahendosatové se vášnivě oddali dvornosti, nejrozličnějším symbolům a vyjadřování se pomocí skrytých významů.

Moderní i historická moc spočívá na Osobnosti, která v sobě musí obsahovat hloubku vážnosti a notnou míru charismatu. Jeho vláda je propracovaným systémem řetězů nejrozličnějších rozkazů, jenž je propojen na Nejvyšší, - ten může být sesazen jen tehdy, když poruší zákon nebo je-li na jeho místo jmenován nový kandidát. Mahendosatům se podařilo vybudovat obchod a systém skladů takových kvalit a rozměrů, že se mohli velmi moudře rozhodnout, které autority jiných ras budou uznávat a které ne. Nejvyšší patří k mahendosatům, kteří mají dva rody a jsou v letech zralosti. Nejvyšší jsou dosazováni do nejrozličnějších úřadů a do rozličných funkcí, vždy je ale doprovází Hlas, osoba, která je opačného pohlaví. Jejím hlavním úkolem je reprezentovat Nejvyššího a uchránit ho před všemi nepříjemnostmi, do kterých se z titulu své funkce dostává.

Mahendosatovské sociální jednotky jsou vždy úplné, ale všechny se točí kolem Nejvyššího: sňatky jsou uzavírány náhodně a Osobnost do nich může mluvit. Všichni mladí jsou přehlíženi a nikdo se o ně moc nezajímá. Souvisí to částečně s touhou vystavit mladí dobrým vlivům a pokynům někoho mnohonásobně lepšího a zkušenějšího.

Vláda mahendosatů momentálně sídlí na Iji a její jasnozřivost se zdá být neohrožitelná. Ale jak už odpovídá mravům mahendosatů, celá vláda se může vyměnit, aniž by si toho někdo musel všimnout.

Stshové

Jsou domovem na vzdálené planetě Llyene, jsou bílí, nemají vlasy a jsou trojpohlavní hermafrodité. V každém pohlaví triády může mít jedinec mláděta. Každý jedinec ale může v jiné triádě existovat jako ten, který není schopen rodit mláděta. Stshové se o těchto podrobnostech odmítají bavit.

Jsou velmi citliví a křehcí všežravci. Jejich končetiny se snadno lámou. Jejich osobnosti se pod vlivem nějakých stressů hroutí a lámou, což se dá chápat jako jakési sociální zproštění viny. Je velmi neslušné upamatovat se na stsha, který změnil osobnost, nebo jak to nazývají stshové... Změnil fázi. Zdá se, že každý jednotlivec projde během svého života mnoha fázemi.

Obchodují. Jsou považováni za estéty a potrpí si na jemné chuťové a vizuální detaily. V jejich jazyce najdeme například čtyřicet sedm různých slov pro označení bílé.

Stejně jako haniové i oni si libují v kruhovitých konstrukcích postelí a židlí. Jejich propracovaná architektura je k vidění jenom zřídka a bývá většinou v pastelových barvách.

Jsou jedinou rasou z Jednoty, která přežije skok pouze s pomocí prášků. Nikdy na svoje území nechtějí vpouštět některou z metan dýchajících ras, ale svoje rozhodnutí nejsou schopni prosadit jinak, než prapodivným společenstvím s nevyzpytatelnými tvory dýchajícími metan, kteří k nim přišli z oblastí spravovaných kify. Mají společnou hranici s hani. Ti, kteří dýchají metan, procházejí jejich vesmírem. K jejich nemalému zděšení zjistili, že vesmír, který mají za zády, je ovládán lidmi. Nachází se poblíž Llyene, což je záhadný, tajemný a zakázaný svět.

Patří k prvním vesmírným plavcům v oblasti. Jejich určující politikou se zdá být zabírání co největších oblastí vesmíru kolem jejich světa, ve kterém nebudou žádní cizinci. Je proto asi zřejmé, že se nevydali na jiná vesmírná tělesa hledat nějaké další inteligentní bytosti. Možná mají nějaké zkušenosti z minulosti, a proto jsou takoví, jací jsou. Stshové nedopustí, aby se z jejich oblastí dostala na světlo jakákoliv opravdová informace o nich samotných. Legendární Llyene je svět fantastického bohatství. Je jisté, že obchod stshů rozkvétá po všech stránkách a že jsou původními autory nejméně jedné technologie, kterou mahendosatové později přepracovali k nejrůznějšímu použití.

Kifové

Kifové jsou nejvyšší rasou z Jednoty, jsou velmi hubení a nemají téměř žádný podkožní tuk. Nemají vlasy, kromě úzkého, porostlého pruhu táhnoucího se uprostřed jejich protáhlého rypáku. Tento pruh je ale prakticky neviditelný, protože kifové nosí dlouhé róby s kapucí. Jejich kůže je šedá a měkká, na omak mahendosatů nebo haniů je velmi teplá. Jsou velmi živí a silní; mají ostré zasunovací drápy. Kolem očí mají malé červené kruhy a dávají přednost tlumenému světlu. Jaká pohlaví se vyskytují v jejich rase, se můžeme jenom dohadovat. Pravděpodobně mají dvě pohlaví, ale bytosti pocházející z jiných planet se často v nejistotě odkazují na kify pomocí zájmena to, zatímco mahendosatové používají konvenčního on. Kifové sami o sobě mluví v mužském rodě, někdy ale mluví ve femininu. Stále je nejisté, zda se toto označování přibližuje spíše mahendosatovskému/hanijskému chápání rodů nebo zda se jedná spíše o model stshovský. A sami kifové nám tuto záhadu objasnit zatím nepomohli.

Kifové se dostali do vesmíru nezávisle. Dopomohlo jim k tomu horečné zbrojení. Schopnost létat do vesmíru převzali pravděpodobně od tcaů. Schopnost tcaů předat poznatky o hvězdoletech ale zpochybňují jiné rasy.

Kifové jsou naprostými všežravci a nejsou schopni spolknout cokoli většího. V jejich rypáku se nachází dvojice čelistí; jedna z nich je určena ke kousání, druhá potom k rozmělnění a požití potravy. Dávají přednost živé potravě a mají velmi vybranou chuť. Mršiny je odpuzují a pravděpodobně by nebyli schopni požit ani vařené maso.

Barvy nehrají v jejich případě žádnou významnou roli; většinou jsou všichni stejní a jsou oblečení do černé nebo šedé. Světlo v jejich přibytích je velmi tlumené. Jsou schopni vidět i v noci a rádi tráví čas ve tmě a mnoho jejich přibytků u nich doma se nachází v podzemí. Pravda je, že v poslední době několik mahendosatovských vědců zpochybnilo anatomii jejich oka. (Jejich oči jsou totiž mnohem menší než jakékoliv jiné oči známých nočních tvorů.) Naznačují, že rasa mohla původně lovit za bílého dne a svůj životní styl mohla změnit teprve v dávné minulosti. Kifové si nevyměňují žádné údaje s mahendosaty, hani nebo stshy a nemají ani zájem na podobné otázky odpovídat, a proto tyto otázky zůstávají nezodpovězené. Paradoxní je, že vše nasvědčuje tomu, že se kifové zajímají o umění. Projevy jejich snah najdeme na zbraních, šálcích, krabičkách a přepravnících, které jsou často zdobeny ornamenty. Kifové si skoro vůbec neváží věcí, jež jsou předmětem hromadné výroby, hluboce si ale považují věci, u nichž se domnívají, že se jedná o jedinečné a výjimečné jevy. Stejně tak si považují vybraných požívatín, ohrožených přírodovědných druhů a vybraných lihovin. Mají rádi alkoholické nápoje jakéhokoliv druhu, ale jsou mezi všemi ostatními rasami považováni za střídme pijáky. Kif, který by se opil, by byl okamžitě zabit svými druhy.

Kifové jsou velmi zdatní v lingvistice, skvěle ovládají mimiku a plynne mluví hanijsky, stejně jako většina z nich ovládá plynne několik domácích jazyků. Jejich domovskou hvězdou je Akkt, jejich domovským světem je Akkht. Tyhle dva pojmy se častou pletou, ale v podstatě oba dva znamenají domov nebo domácí základnu. Domov má totiž pro kify konotace místa, kde probíhají opravy a sbírají se síly na další sezónu. Ve chvíli, kdy se objevili obyvatelé jiných planet, znamenalo to pro kify nutnost reorganizovat svoje uspořádání. To umožnilo několika vůdcům, aby se dostali k moci na Akkhtu a nakonec ovládli celou oblast okolí Akkhtu.

Historicky vzato nebyli kifové nikdy organizováni; většina z nich byla zapletena do sporu s nějakým jiným kifem a do drobných krádeží, na které vždycky doplatili slabší kifové. Jejich způsobem organizace je sfik, v překladu "obrana", kdy silnější musí bránit své majetky a vzdorovat všem nově přichozím. Čím atraktivnější a jedinečnější byla cena, tím většího sfiku bylo zapotřebí. Jejich zájem o umění se pravděpodobně točí kolem toho; obzvláště hodnotnými a sfik hodnými jsou předměty, které je možno spotřebovat nebo se mohou zkazit, případně mohou být zničeny. Získání takové věci je obtížné a velmi cenné a z historie známe legendární destrukce významných a cenných objektů.

Kromě sfiku najdeme u kifů i pikkukhta, což je slovo, které nemá přesný překlad. Nejblíže jsou mu slova zničení nebo úder protivníkov.

Kifové obvykle vystupují jako jednotlivci nebo jako posádka. V každé posádce je jeden kif postaven nejvýše a slabší kif, pokud není chráněn nejvýše postaveným kifem, musí být chráněn zbytkem posádky.

Někdy se kif dostane do tak vysoké pozice, odkud se ho ostatní obávají svrhnout. V této pozici potom využívá strachu ostatních a shromažďuje kolem sebe přívržence. Takovému kifovi se potom říká hakkikt, což bychom mohli přeložit asi jako princ. Nastane-li období, kdy je u vlády hakkikt, znamená to pro všechny ostatní mnoho nesnází s kify. Ostatní kifové totiž očekávají, že hakkikt povede povstání ke sjednocení všech světů kifů do mocného impéria, což je něco, co zbytek ras v Jednotě může jen těžko vystát.

Tcaové

Tcaové jsou hadovi té bytosti, mají nazlátlou kůži, dýchají metan a pocházejí z Ohýaýoýoýo. Mají multipřepážkové mozky, přemýšlejí v maticích a komunikují v harmoniích. Ústa používají jako nástroje. Jsou asi tucetkrát těžší než mahendosatové a mohou porodit několik mláďat najednou, aniž by tomu aktu museli věnovat nějakou zvláštní pozornost. Většinou se to odehrává uprostřed rozhovoru. Obchodují a specializují se na hornictví. Obvykle jsou veliteli na metanové straně stanic, protože, pokud nás paměť neklame, jsou jedinou rasou dýchající metan, která je k něčemu podobnému vůbec ochotná.

Mají smlouvy o přátelství s chi a knny (viz). Víme poměrně hodně o jejich způsobu dopravy, víme, že nenapadají žádné jiné druhy nebo rasy, ale nevíme vůbec nic o tom, jak tcaové myslí, neznáme nic z historie jejich rasy. Snad víme jen to, že byli v kontaktu s chi předtím, než se setkali stshy a že patří mezi rané dobyvatele vesmíru.

Chiové

Chiové jsou neónovitá žlutá tyčinkovitá stvoření, která (kteří?) se pohybují s nesmírnou rychlostí a vypadají, jako by prožívali nějakou paniku. "Bláznivý jako chi" je dokonce jedno z přísloví haniů, kterému ale rozumí všechny ostatní rasy.

Není jasné, zda jsou chiové nějak spřáteleni s tea nebo s domácími zvířaty. Chiové umějí řídit lodě, ale jejich navigace může být střízlivě označena jako bludná. Určitě nevymysleli technologie, kteří je využívají. Tcaové se většinou nacházejí v blízkosti chiů, i když je pravda, že občas nacházíme chi, kteří jsou usazení v komunitě, do které jakoby nepří náležel.

Pocházejí z Chchchoh a doprovázejí pravidelně tea na cestách do velmi riskantních důlních oblastí. Nikdo z druhů dýchajících kyslík zatím nepodal zprávu o tom, že by navštívil Chchchoh. Tcaové by to z nějakého nejasného důvodu nedovolili. Je známo, že se chiové reprodukuje pomocí druhého mozku, který jim začne vyrůstat zhruba uprostřed jejich těla. Potom začnou růst končetiny a nakonec dojde ke štěpení. Poté se mládě chi o sebe postará úplně samo. Je těžké v takovémto případě mluvit u chi o jejich pohlaví. Byly vypořádovány aktivity podobné sňatku, ale výsledky pozorování jsou nejisté..

Knnnové

Nikdo nezná jméno domovské planety knnnů. Nikdo neví, jestli jejich lodě mají jména - vědí to snad jen tcaové nebo chiové, kteří to ale nikomu neřeknou. Nikdo z bytostí dýchajících kyslík ani neví, ze které hvězdy pocházejí. Ví se jen, že pravděpodobně pocházejí ze spodní části vesmíru spravovaného Jednotou a podezření se soustřeďuje na jednu hvězdu, kde se zdá být středisko aktivity knnnů.

Knnnové vypadají jako hnízdo vytvořené ze stočených vlasů s pavoučíma nohama. Dýchají metan a přes radiostanice svých lodí zpívají dlouhé písně. Zabývají se (pravděpodobně) hornictvím a (někdo soudí, že ano, jiný, že ne) zabývají se obchodem. Obchod ale v jejich pojetí vypadá tak, že se přičítají se svojí lodí na stanici a vyměňují si to, co přivezli, za to, co se jim z nějakého důvodu líbí. Za starých špatných časů knnnové přepadávali lodě. Cestují ve skupinách nebo jednotlivě a jejich lodě jsou jedinými známými plavidly, která dokážou změnit vektor v době skoku. Provádějí skoky a manévry, které všichni, co dýchají k-yslík, nezvládnou. Nejsou příliš oblíbení. Můžete s nimi mluvit jenom s pomocí tcaů, kteří ovládají způsob jakéhosi univerzálního překladu - musíte ale být schopni číst sedmidílně maticové věty. Lodě knnnů nedodržují žádné dráhy ani koridory, neřídí se podle žádných instrukcí a nikdo se neodvážil jim jejich neukázněnost vytknout. V jistých kruzích panuje přesvědčení, že většina technologií využívaných Jednotou pochází z dílen knnnů. Nikdo totiž neví najisto, jestli stshové svoje technologie vymysleli nebo zda je převzali. Je pravděpodobné, že to nebudou vědět ani stshové. Ať už je to jakkoliv, rozhodně o tom nemluví.

Knnnové byli na Anuurnu neznámí do chvíle, než je tam přivezla Pyanfaré Chanurová. Místní obyvatelé to ale nedokázali ocenit.

Obsah

První kapitola

Druhá kapitola

Třetí kapitola

Čtvrtá kapitola

Pátá kapitola

Šestá kapitola

Sedmá kapitola

Osmá kapitola

Devátá kapitola

Desátá kapitola

Dodatky